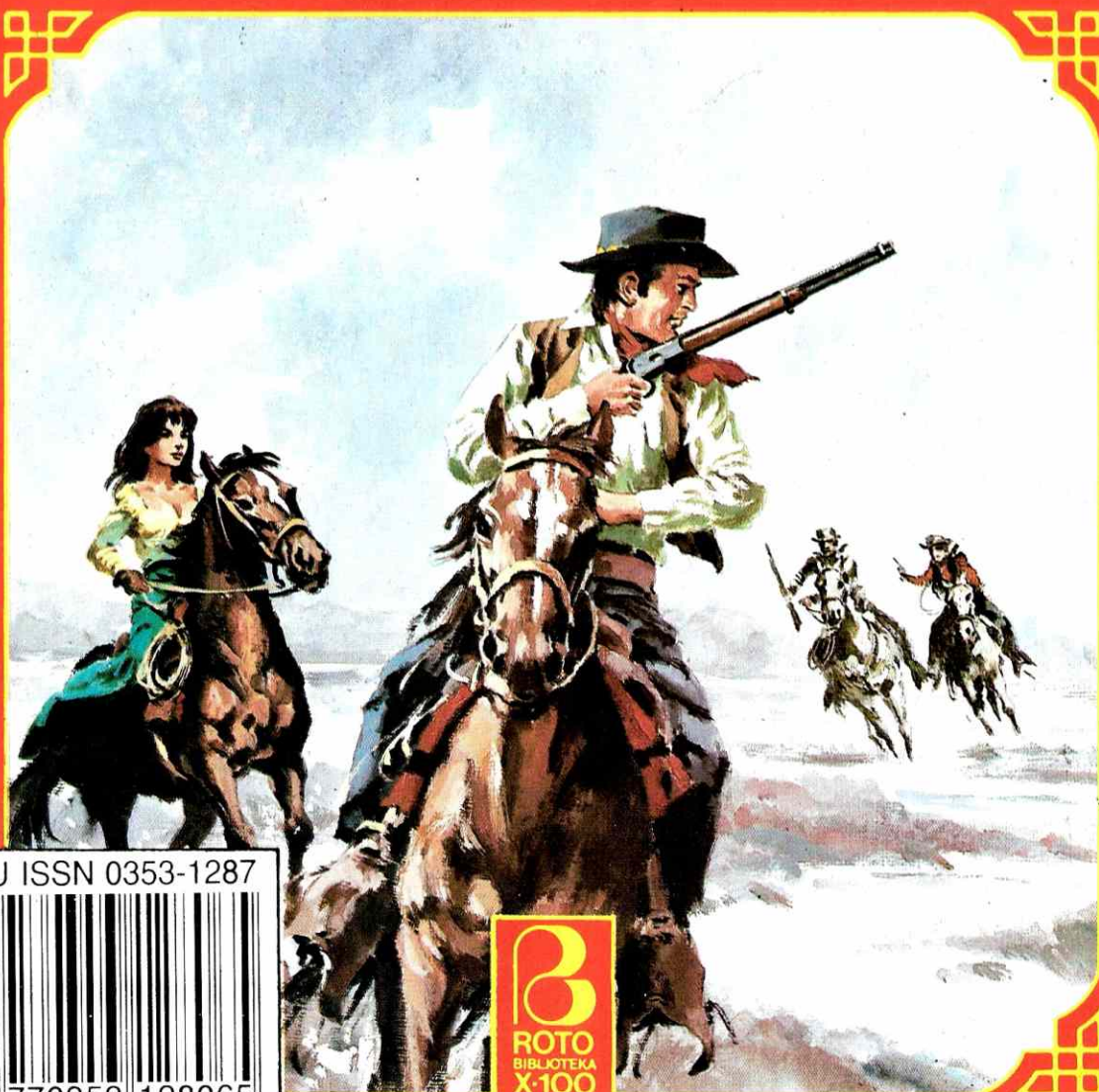

WESTERN

Denijel Filak

TRAGOVİ KRVI U SNEGU

BROJ 142 • 4.600 DINARA

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128065

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

142

1989

Denijel Filak

TRAGOVI KRVI U SNEGU

X-100

Odgovorni urednik
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
V. URBAN

Izdaje i štampa NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR Izdavačka delatnost, Vojvodanskih brigada 7. Novi Sad, telefon (021)621-555 ● Žiro-račun 65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«: **Jovan Smederevac** ● Rukovodilac OOUR Izdavačke delatnosti: **Ilija Vojnović** ● Glavni i odgovorni urednik: **Todor Đurić** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Jovan Uglješin**
● **Tiraž: 32 000 primeraka**

Denijel Filak

TRAGOVİ KRVİ U SNEGU

Kanagam pogleda u prelepe oči Vendi Maršal. Bez reči se nasmešio i slegnuo ramenima.

— Propali smo — tiho, gotovo ravnodušno, reče istinu koju su sva trojica odmetnika vrlo dobro znali.

— Kako propali, Fil? — upita devojka, želeći objašnjenje, iako je i sama znala da je čitav poduhvat unapred određen na propast.

Ni Kanagam, ni Rik Kesti nisu se potrudili da joj pokušaju objasniti svu svoju nevolju.

Do kolena u snegu, sa iscrpljenim i nekorisnim konjima, bez hrane i bilo kakvih izgleda da pronađu izlaz iz snegom okovane planine, troje razbojnika je nemo došlo do spoznaje da dalje ne mogu.

Kanagam pusti uzde iz ruku. Konj se nije ni pomakao sa mesta. Životinja je, iscrpljena do malaksalosti, nepomično stajala u snegu, ne reagujući na hladnoću i glad.

Protrljao je ruke, pokušavajući probuditi krv u žilama; Kanagam je tri ili četiri puta lutao ovim bespućima, ali nikada tokom zime, pa nije imao ni približnu pretpostavku gde se, zapravo, nalaze. Njihovo spasenje se nalazilo u znanju Morgana Velsa, a Morgan Vels se, sada, nalazio na dnu provalije.

Rik Kesti, gotovo deset godina mladi od Kanagama, nije mnogo razmišljao o izlazu iz teške situacije. Biće mu onako kako bude Kanagamu, pa neka onda Kanagam pronađe ono najbolje što mogu odabrati.

Kesti je imao kožne rukavice na rukama i dobro je pazio da ih ne ovlaži. Sada je i on pustio konjske uzde i korak-dva prišao provaliji. Ipak je zastao na pristojnom odstojanju.

On nije naivan kao Vels. Nije ni tako hrabar.

— Gadno! — procedio je nakon što je spoznao koliko je duboka provalija pod njim. — Nema šanse da je izvukao živu glavu.

Činilo se da je Vendi Maršal ipak najviše zabrinuta za sebe. Ozbiljnog lica, netremice je gledala u Kanagama očekujući od njega neku ohrabrujuću reč.

Te reči nije bilo. Kanagam je ćutao i gledao u blistavo belim snegom prekrivene planinske vrhove.

— Fil — tiho i mazno prošaputa devojka. Prišla mu je sa leđa i nežno ga obgrlila, koliko je to mogla zbog neudobne i teške bunde u koju je bila umotana.

— Šta ćemo sada? Znaš li ti put dalje? — pitala je i potpuno se privila uz razbojnika.

Kanagam je ćutao. Njen dah je dodirivao komadić otkrivenog vrata i uvo pa ga blago golicao. No, on je odlično znao devojke poput Vendi. Sada je mazna i podatna, jer ga treba. A sutra. . .

Okrenuo se i zagledao u njene plave oči. Strah i neizvesnost pred sudbinom najiskreniji su osećaji koje žena kao Vendi može pokazati. A u očima šarmantne Vendi Maršal straha je bilo zaista mnogo.

Kanagam je pritisne rukom i utisne joj poljubac na hladne usne.

Bez strasti, bez želje, devojka ga blago odgurnu.

— Šta ćemo sada? — upita ona ponovo.

— Umrećemo, lutko — nasmeja se Kanagam, svestan da mu reći i nisu tako naivne kao što bi želeo pokazati.

Iza Fila Kanagama ostale su dve godine u Jumi, po mnogima, najgorim zatvoru na Zapadu. Ostalo je mnogo dana provedenih u pustinji, bez hrane i najmanjih izgleda za spas. Prošao je od Vajominga do Alabame, pljačkao i bio pljačkan. Eto, čak se opet vratio u planine Stenjaka da ovde doživi novi ispit, novo iskustvo, koje će, možda, i glavom platiti.

A, ovde negde, više ne tako daleko, leži skrivena gomila dolara. Dovoljno je razgrnuti sneg, prebrojati zelene papiriće i pronaći zgodno mesto da na miru i u blagostanju provede ostatak života.

No, gde je skriven novac znao je samo Morgan Vels.

— Hajdemo dalje — reče devojka, besna zbog Kanagamovog ponašanja.

Uhvatila ga je za ruku i htela povući dalje, uz usku stazu koja je stotinjak metara dalje skretala udesno, još više, nekamo u planinu.

— Polako, devojčice — reče Kanagam i zaustavi je u koraku. — Mi ne možemo dalje. Možda smo već mnogo pre trebali pametno shvatiti da nema nikakvih izgleda. Tada bi Morgan Vels bio živ.

— Nećemo, valjda, ostati ovde i . . . — devojka vrisnu, ne mogavši više sakrivati bes.

Kanagam se osmehnu njenoj lepoti. Okovratnik krznene bunde lepo je uokviravao njenu kratku kovrdžavu kosu i isticao crte njenog šarmantnog lica.

Usnica modrih od hladnoće, očiju ozbiljnih do nemoćnog besa, devojka je nemo gledala u Kanagama.

On je mogao pretpostaviti kako ga do boga proklinje. Sve više mu se svidala ta devojka. Ovde, u bespućima, bila je potpuno oslonjena na njega i to mu je godilo. Da su se, kojim slučajem, dublje vezali negde u gradu, Kanagam ne bi podnosio njena flertovanja sa drugim muškarcima, a tome je, zasigurno, sklon. Ovde je ona bila samo njegova igračka, a Kanagam je voleo lepe i šarmantne igračke kakva je Vendi Maršal.

— Vidi, File. . . — povika odjednom Rik Kesti.

Mladić je pokazivao nekamo u podnožje brega na koji su se pre nekog vremena popeli.

Tri tamne tačkice sporo su se kretale njihovim tragom.

— Fligan? — upita mladi Kesti i licem mu prode drhtaj.

— Fligan — potvrdi Kanagam i nemo se zagleda u protivnike koji su pristizali sporim korakom.

*

Dve su zime prošle kako je opljačkana banka u Luksoru, najvećem gradu na istočnim padinama Pilmont planina, koje pripadaju Stenjaku. Banda Arči Malona je odnela više od stotinu hiljada dolara koji se nikada nisu pronašli.

Arči Malon i veći deo bande je pronađen i uništen. Ostali su samo Fil Kanagam i Morgan Vels. I za njih se verovalo da su ubijeni, no, nedavno su rendžeri ušli u trag ovoj dvojici i od tada su im za petama.

Nakon pljačke, bežeći pred potezom, Malon je odlučio podeliti svoju ekipu u dve grupe. Njegova grupa je ponela novac dublje u Pilmont, da ga onde sakriju, dok se bura ne stiša, a Kanagam je poveo veću grupu ka jugu, ka izlasku iz Montane.

Ni jedna ni druga grupa nisu potpuno uspele. Telegraf je dojavio vojnicima iz Mangole i oni su postavili zasedu Kanagamovoj grupi. Iz te bitke se izvukao smao Kanagam i

stari Tom Braun sa dva metka u telu. Nakon što se tri dana mučio pokušavajući da ga spase, Kanagam je prijatelja zakopao na nekom bezimenom klancu, sa one strane granice Montane.

Potera iz Luksora dostigla je Malona i nakon teškog okršaja potukla sve bandite. Skoro sve. Morgan Vels se sakrio u nekoj planinskoj pećini i tako spasio živu glavu. Ljudi iz potere, nesigurni u tačan broj članova bande i presrećni što su uhvatili slavnog Arči Malona, još su dva-tri dana tražili novac a nisu pronašli ni novac ni Velsa, jedinog čoveka koji je znao gde je, zaista, sakriven novac.

Dve godine je trebalo da se Kanagam i Vels sastanu. Mnogo su ime na promenili, mnogo novih obraćuna iskusili ali na novac opljačkan u Luksoru nisu zaboravili.

Rik Kesti je dugo lutao sa Kanagamom. Nekoliko puta su jedan drugom pomagali pa se Kanagam odlučio povesti Kestija sa sobom.

Tada je i napravio prvu veću grešku: dozvolio je da Morgan povede Vendi Maršal, devojku predivnog tela, sjajnih očiju i pohlepnog srca.

Tek kada su već bili na pola puta do Pilmont planina, došlo je do prvog okršaja sa Fliganovom ekipom koja je bila zadužena da uništi Velsa i Kanagama.

Od tada potera traje.

A dolari? Za dolare niko više ne zna.

No, ni Fligan, ni Vendi ni Kesti, niko od njih ni ne pretpostavlja da Kanagam nije bio sa onom grupom koja je sakrila novac.

*

Kanagam pljune u sneg.

— Rik, odvedi konje malo niže stazom, a mi ćemo ovde pronaći nešto drva i skuvati sebi dobru, jaku kafu. — Reče tihim i spokojnim glasom, kao da se nalaze pred raskošnim salunom i spremaju se da popiju piće pre partije pokera.

— File. . . — opet počeo devojka, no Kanagam se nije obazirao na nju već počeo otkidati suve grančice koje su se izvijale iz usečenih stena pod snegom.

Kesti je mnogo cenio Kanagama. Znao je da se može pouzdati u prijatelja i to mu je pomoglo da ne razmišlja mnogo. Ako Fil kaže da treba popiti kafu — onda je vreme za jednu pravu, jaku kafu.

Zakoračivši u duboki sneg, Kesti povede sva tri konja uz stazu. Životinje su bezvoljno pravile korak za korakom, kao da im je svejedno što svakog trenutka mogu lipsati od umora.

Rik Kesti se glupo nasmeši začuđenoj devojci.

Kanagam je čučnuo uz golu stenu koja je zasecala uski prolaz samo desetak koraka daleko od mesta gde se Vels survao u provaliju. Uskoro su suve grančice veselo zapucketale pod plamenom.

Kesti je doneo lončić i kafu. Zagrabio je lončićem sneg i postavio ga na vatru.

— Čekaćemo Fligana? — upita Vendi, opet se umiljato priljubivši uz Kanagama. — Zašto?

Visoki muškarac ju je promatrao. Devojka je bila prava lepotica. Da nije toliko volela lak život i dolare, gomile dolara, već odavno se mogla udati za kakvog bogatog rančera i izroditi isto tako bogatu i lepu decu. No, ona nije htela život uz kravare. Salun i brda novca bili su njen život.

Jedan od puteva ka lako zaradenim novcima zvao se i Fil Kanagam. A svaki takav put je dobrodošao za devojku kakva je Vendi Maršal. Oboje su to znali i to im nije smetalo.

— Nemamo hrane — reče Kanagam devojci. — Fligan sigurno ima. Njemu nije potera za leđima. Osim toga, dalje se ne može.

Kanagam pogleda u nebo. Niski i teški oblaci imali su prljavo plavu, olovnu boju. Iako su se kretali spo-

ro, sa severa su se beleli novi talasi snega.

— Uskoro će mećava — reče visoki razbojnik. — Ako do njenog početka ne pronađemo dobro mesto da se zaklonimo, verovatno ćemo postati solidan obrok za izgladnele vukove.

Vendi ništa nije govorila. Sve je to ona znala, a ništa nije mogla primećiti.

— Ako Fligan bude imao volju da se uortačimo, možda ćemo zajedno nekako pronaći spas u ovoj prokles-toj planini — završi Kanagam reči-ma koje je teškog srca sam sebi pri-znao.

Da je Morgan Vels bio manje hrabar i manje lud, sada bi oni već od-makli dublje u planinu, već bi se približili sakrivenim novcima. Naišli bi na kakvo — takvo sklonište pred mećavom. Bez tragova za sobom, bez Fligana, zauvek bi nestali iz ovog dela sveta. . . No, Fligan je za posla sata morao naići na njih. Vre-mena je ostalo tek toliko da skuvaju i popiju kafu.

*

Fligan ispali rafal psovki. Prstima je još teškom mukom micao, a usne i nos nije osećao koliko su bili pro-mrznuti.

Gotovo petanest minuta čučao je u snegu i napeto promatrao troje ljudi oko male vatrice.

Tim Kord je ostao sa konjima dvesto koraka niže, dok su se Fligan i Viler popeli stazom, očiju uprtih u snežnu belinu, koja ničim nije žele-la odati gde je sakriven četvrti od-metnik.

U snegu su se jasno videli tragovi četiri čoveka i isto toliko konja. Ov-de se sneg nije topio pa je bio prhk i lako se u njega upadalo.

Sa leve strane staze, široke neko-liko metara, zjapila je velika provali-ja, koja je, pod snegom, delovala bezopasno i nevino. No, ko bi prišao njenom rubu gadno bi se proveo.

Desna ivica staze bio je visoki breg, gotovo okomito zasečen, potpuno bez drveća, sav prekriven snegom.

Nigde unaokolo nije bilo nijednog pogodnog mesta za zaklon. A, ipak, je nedostajao četvrti čovek.

— Nema ga — prošaputa Viler, primaknuvši se bliže Fliganu.

Dvojica rendžera su zaista znali šta je strpljivost, to su i pokazali. Međutim, čak i nakon petnaest mi-nuta nepomičnog sedenja u snegu, pažljivo kontrolišući svaki pokret, očajno su morali prihvatiti činjenicu da nigde nisu otkrili mesto gde bi se mogao sakriti četvrti čovek.

Fligan je video kako se jedan trag odlepio od ostalih i završavao na samom rubu provalije. Nedaleko od njega razbojnici su zapalili vatru i sada, neshvatljivo spokojni, pili kafu.

— Šta da radimo? — opet upita Viler.

Strpljenje ga je počelo izdavati. Lice mu je poprimilo modru boju a inje mu se uplelo u guste brkove koji su se neveselo prevalili preko usana.

Fligan je znao da ni sam ne izgle-da mnogo veseliije.

— Nedostaje Vels — pokaza glavom ka vatri.

— Vidim.

— Ovo zaista ne razumem. U pola bela dana zasesti pred poterom i mirno ispijati kafu na pola čistine, bez ijednog zaklona oko sebe — na-glas je razmišljao Fligan. — Ovo ni-su čista posla, Vileru.

— Znam — odvrati Rod Viler ne-veselo i opet svu pažnju usmeri ka banditima.

Tada se jedan čovek odmakne od vatre — Fligan je odmah prepoznao Kanagama — i počeo pažljivo gledati prema dvojici skrivenih rendžera.

Viler i Fligan odmah dublje zaroniše u sneg.

— Hej, Fligan! — doviknuo je Kanagam. — Požuri, čoveče, kafa će se ohladiti.

Razbojnik se kratko nasmejao, no nastavio je gledati u pravcu skrivenih rendžera.

Fligan tiho opsuje. Pretpostavljao je da Kanagam zna koliko mu je potera blizu, no nikako nije shvatio šta sve ovo znači. On sam, makar to ni jednom reči nije nagovestio, nije mnogo verovao u uspeh ove potere. U planinama je dovoljno da jednom sneg prekrije tragove, pa da se mala razdaljina pretvori u nepremostivu daljinu. Da su banditi održali rastojanje, nakon predstojeće mečave nikada ih niko više ne bi mogao pronaći u ovim bespućima.

Pa, zašto su onda stali? Zar prihvataju borbu, ovako na čistini? Zar Kanagam misli da ima toliku prednost? Mnogo pitanja je odjednom palo na Fliganova leđa.

Razbojnik je, stotinjak koraka dalje, mirno stajao sa lončetom kafe u ruci i čekao.

Fligan odluči da prihvati igru.

Ustao je iz zaklona, napravljenog od nanosa snega. Pokretom glave dao je znak Vileru da on ostane skriven u snegu.

— Šta je, Kanagame? — Viknuo je koliko god je mogao prehladenim grlom. — Piješ svoju poslednju kafu?

Kanagam se nasmejao.

Odmeravali su jedan drugoga.

Fligan je dobro znao da nasuprot sebe ima izuzetno snažnog protivnika. U kožnom odelu, sa svetlo smeđim šeširom malo zabačenim unazad, Kanagam je ležerno stajao dva — tri koraka od vatre i mirno gledao u svog smrtnog protivnika.

U rendžerovoj ruci je ležala puška sa metkom već stavljenim u cev, dok je razbojnikovo oružje bilo odloženo uz vatru.

No, Vels se nigde nije video.

— Zašto mene zoveš? — opet viknu Fligan. — Pozovi radije svog partnera. I Vels bi se hteo zagrejati. Razbojnik samo nedužno raširi ruke.

— Verujem da bi se hteo zagreјati, no ja mu ne mogu pomoći. — Kanagamov oglas je bio ozbiljan i jasan. — Niko od nas nema volju da ide na dno provalije da mu odnese kafu.

Fligan odmah osmotri tragove koji su se završavali na rubu provalije. Delovali su uverljivo. No, i dete zna da se hodanjem unazad može ostaviti trag kao da zaista nestaje u vazduhu.

Redžer je još uvek verovao da se Vels nalazi sakriven negde u blizini i samo čeka da potera izađe na videlo kako bi ih postreljao. Možda je i neki drugačiji, opasniji trik u pitanju. Može biti sve, ali je jasno da poslovi nisu čisti. . .

— Ne verujem ti — izreče svoj zaključak Fligan.

— Znam. Ne bih ni ja tebi poverovao. — Opet Kanagam odmahnu rukama.

Razbojnik dade lončić sa kafom devojci, koja je još uvek nemo sedela kraj vatre i pažljivo slušala ovaj dijalog.

— Fligan — pozva razbojnik rendžera. — Nemam oružja. Doći ću k tebi, da se ne dovikujemo, samo reci tvojim njuškalima da ne raspale po meni. Nemam volju za borbom. Ne danas. . .

— Dođi. — povika Fligan.

Zaista mu se nije htelo propustiti ovakvu priliku. Čak i da je Vels nastavio svoj put nekamo dalje ili da na sve ovo pažljivo motri, već ako uhvati Fila Kanagama, Fligan je uradio ogroman deo posla.

Fligan je video kako mu Viler daje znakove licem kao da ne zna šta da radi.

— Samo polako, Rod — reče mu Fligan. — Drži ga na nišanu, ali nemoj žuriti.

Viler kimne glavom.

Kanagam sa sobom nije poneo oružje, ili je ono bilo dobro skriveno ispod bunde. Bilo kako bilo, nije mogao do revolvera doći pre nego što dvojica rendžera ne ispale već pripremljene metke.

Kanagam je došao sasvim blizu nasipa iza kojeg je stajao rendžer. Rik Kesti i devojka su zagasili vatru i sada su stajali, bez oružja u rukama. Čutke su promatrali šta će se dogoditi.

— U čemu je problem, Kanagam? — upita Fligan ne skidajući oka sa protivnika.

— Mnogo je problema, prijatelju. — Oko Kanagamovih usana još uvek je lebdeo zagonetan osmeh.

Jedan drugog su procenjivali. Nikada se nisu sreli do one male bitke nedaleko od sela Paetro. Tada je nastradao jedan Fliganov čovek, a sam Fligan se potpuno uverio da priče o Kanagamovoj sposobnosti nisu puste rekla — kazala.

Obojica su imali gotovo stotinu kilograma, samo je Kalagan bio nešto širih ramena. Razbojnik je imao pravilne crte lica a preplanula koža i tanki crni brkovi skrivali su sve što bi moglo odati šta se dešava pod tom maskom. Ispod šešira je provirivala duga crna kosa, prosedih zalizaka. Tanki prerezi skrivali su duboko usađene tamne oči. Jedino u njima je Fligan pronašao trag podsmeha, no nije znao da li se razbojnik ruga njemu ili svojoj sudbini.

— Amigo, odlučio sam da se predam bez borbe. Za sada. — reče Kanagam hladno. — Vels je dole, na dnu provalije, a kako je on jedini iz moje družine znao puteve kroz ova bespuća, bilo bi samoubistvo pokušati još dublje zaći u planinu.

— Hoćeš da ti poverujem? — upita Fligan i preko banditovog ramena osmotri okolinu.

— Nemaš šta izgubiti — odvrati Kanagam. — Uskoro će mećava. Da Vels nije odleteo mi bismo to iskoristili i ti bi ostao praznih ruku. To znaš. Ovako, red je da sa nama поделиš svoje zalihe i da krenemo za Luksor.

— Odmah da krenemo? — upita Fligan, još uvek sumnjičav u svoju sreću. Zaista, nije ni sanjao da mu se nešto ovako lepo može desiti.

— O.K. — odgovori Kanagam. — Potrebno je da pronademo zgodno mesto da se sakrijemo pred olujom koja nadolazi. Nakon nje, ti možeš prošetati dole u provaliju i pronaći telo nesretnog Morgana Velsa.

Filigan je nekoliko trenutaka bez reči razmišljao. Kada bi bila istina šta govori ovaj prepredeni bandit — to bi toliko ličilo na maštu, da bi Fligan sebe smatrao najsrećnijim čovekom na svetu. Krenuo je u lov za jednom od najopasnijih družina na Zapadu a već nakon nekoliko dana potere ptičice su same uletele u nepostavljenu klopku.

— Ostao si bez hrane? — upita Fligan želeći naći što više činjenica koje bi potvrdile da je ovo java, presrećna java.

— U Paetri smo nameravali nabaviti tovarne životinje i potrebne zalihe hrane. Znaš i sam šta nas je onemogućilo — odgovori Kanagam, strpljiv u ubeđivanju. Znao je da mu Fligan neće odmah poverovati. Ni on ne bi u to poverovao.

— Pa, zašto ste onda nastavili put u Plimont planine? — nastavio je cediti Fligan.

— Zar smo trebali ostati u gradu s tobom razmenjujući municiju? — nasmeši se Kanagam tužno. — Loša sreća, amigo.

— Meni odgovara. . . — zadovoljno se isceri Fligan. — Odgovara mi sve dok ne otkrijem da si me prevario. Prvi puta kad posumnjam da je Vels živ, ti ćeš biti mrtav. Jasno? Razumeš li, amigo? — Sav se uneo u mirno lice Kanagama.

— Naravno, prijatelju — reče razbojnik hladno.

— Hajde Vileru, pozovi Korda da upakujemo ptičice. — reče Fligan Vileru. — Nema smisla da nam umaknu ili da ih ne kaznimo ako su pokušali da nas prevare.

*

Viler je neprestano držao pripremljenu pušku, spreman da sas-

pe vatru na razbojнике, čim primeti nešto sumnjivo.

Kord je ostavio konja i oprezno pretraživao razbojнике. Oduzeo je sve oružje. Sa posebnim zadovoljstvom pretresao je devojkę. Ispod grubog opasača napipao je derindžer. Pretvarao se zgranutim što tako lepe devojkę nose tako podmuklo oružje.

— Mene nećeš prevariti, anđele — šaputao je i grubim rukama pipao joj po telu u potrazi za naoružanjem.

Lepa Vendi Maršal je kiptela od besa, no ništa nije htela prigovoriti. Mirno je trpela kako joj hladne rendžerove ruke miluju telo. Kada je Kord počeo preturati po njenim čvrstim dojčkama, ona se samo izvi i prezirno pljune u sneg. I dalje je držala ruke u vazduhu. Rendžer je pomislio da će devojkę pokušati da ga udari, pa ju je još čvršće privukao uz sebe. Vendi ga nije ni pogledala.

Završivši sa pretresanjem, Kord ih je sve vezao. Ruke im je povezao na leđa a zatim za opasač, kako bi imali što manje mogućnosti da ih koriste.

Za to vreme Fligan je pregledao okolinu. Pažljivo je pretražio tragove konja koje je Kesti poveo gore, uz stazu. Tamo su se tragovi i završavali. Naravno da nije bilo mogućnosti da se uz breg popne čovek. Do onog mesta gde se jedan trag surva-vao u provaliju jasno su se videla četiri ljudska i četiri konjska traga.

Da bi se spasao, Vels je morao imati krila.

A Morgan Vels ničim nije zaslužio da postane anđeo.

Kada su se pripremili za pokret, već je bilo prevalilo podne. Još je ostalo samo nekoliko sati do smraćivanja.

Iz pravca severa podizao se vetar. Gusta bela zavesa polako se približavala. Svima je bilo jasno da se mećava i mrak takmiče ko će pre stići da ih proguta.

— Hajdemo — reče Fligan i potera konja niz breg, nazad, stazom kojom su se uspeli.

— Mislim da bi se ovde negde trebala nalaziti jedna traperska koliba — odvrati mu Viler.

— Pokušaćemo da je pronađemo. Znaš li gde se tačno nalazi? — upita ga Fligan.

Viler odmahne glavom i opsuje u vetar.

*

Nisu morali dugo tražiti kolibu. Nekih pola sata su se vraćali po vlastitim tragovima a tada Fligan odluči da skrenu više na istok, prema nizu visova koji su davali veće izgleda da kriju sklonište.

Tada je Kord, koji je jahao poslednji u koloni, primetio tanak stub dima. Nisu morali mnogo menjati smer, no da nisu videli dim, verovatno bi se morali mnogo našetati dok ne bi pronašli zgodno mesto za sklonište.

— Gde ima dima, biće i ljudi — odmah se razveseli Vendi.

— U pravu si, devojkę — nasmeja se i Viler, cinično. — Možda navрати i uskrsnuli Morgan Vels.

Na te reči Fligan i Kanagam izmenjaše dug pogled. Duh nastradalog bandita neprestano je lebdeo među usamljenim jahačima u planini.

— Na samu pomisao da je Vels živ, ti si gotov — reče Fligan Kanagamu i brže potera konja u pravcu dima.

Koliba je izgledala trošna, no čvrsto građena, lako je mogla odolati još mnogim naletima oluja i mećava.

Iz dimnjaka se cedio sve slabiji trak dima. Grupa konjanika je sjahala u šumarku najbližem kolibi. Uvučena gotovo uz sam breg koliba je imala pred sobom snegom prekrivenu čistinu.

Iako je vetar povećavao snagu, sve više uplitaio grane i pravio sve veću buku, odmah se moglo primećti da, od kada je sneg zapadao, kolibi niko nije prišao sa prednje strane.

Ulaz u kolibu isto tako nije bio korišćen. Sneg se popeo gotovo do polovine vrata a između grubo tesa-nih dasaka vetar je zavejao tanke pruge snega koji bi otpao da su vrata otvarana.

Sem malo dima, ništa drugo nije davalo znakove da u kolibi ko živi.

— Možda Vels zaista ima krila?
— Promrmlja Viler, nezadovoljno i prebaci pušku iz ruke u ruku, kao da već preti Kanagamu.

— Ne verujem da bi Vels mogao proći pored nas na onako uskoj stazi a da ga mi ne primetimo — odsečno reče Fligan. Nije želeo da Viler i Kord previše naglašavaju sumnju u Velsovu pogibiju.

— Da je prošao dalje stazom i nekako uspeo sakriti tragove nije mogao pre nas stići do kolibe — obrazloži Fligan.

— Vels je pao u provaliju — potvrdi Kanagam.

— To ne znači da si se ti spasao metka — zapreti Fligan.

Znao je da će sam morati krenuti u kolibu. Ostaviće Korda i Vilera da motre na zarobljenike a sam će krenuti da otkrije ko je taj tajanstveni stanovnik kolibe koji se unutra greje a ne izlazi napolje od kako je sneg napadao, pre dva meseca.

Tako je i bilo.

Fligan se uspeo uz breg i u širokom luku došao sa leđa kolibe. Činilo mu se da je izgubio mnogo vremena, više nego je smeo, u ispitivanju tragova u snegu.

Uskoro se našao posve iznad kolibe. Krov je bio natruo ali se još držao. Ako iznutra ima dobru potplatu neće prokišnjavati, pomisli rendžer.

Kako sa te strane nije mogao ući, Fligan se, opet ne brzajući, spusti sa

desnog boka zgrade i onde pronađe tragove ljudskih nogu.

Tragovi jednog čoveka bili su sveži i jasni. Na bočni ulaz čovek je ušao i izašao iz kolibe. Udubljenja stopala u snegu bila su iste dubine kao i ona koja su ostajala iza Fligana, možda malo dublja, pa je po tome rendžer žaključio da tajanstveni čovek nije nosio sa sobom nikakvu opremu.

Koliba je bila prazna. Fliganove oči su se brzo privikle na tamu. Nekoliko neuredno ostavljenih stolica i dva dugačka ležaja bili su jedini nameštaj u većoj od dve prostorije koliko ih je koliba imala.

Ustajali miris vlage i teškog vazduha jasno je govorio da već duže vreme ovde niko nije prebivao. Dva — tri tanka ugarka još su svetlucala u kamenoj peći.

Fligan razmišljanje ostavi za kasnije, sada nije imao vremena time razbijati glavu.

Teškom mukom je razgrnuo sneg ispred glavnih vrata i otvorio ih. Viler i ostali još su stajali u šumarku i čekali na njega.

Fligan im domahne da priđu. Ništa drugo nije mogao uraditi. Da je nepoznati čovek želeo da ih napadne, već je to davno mogao učiniti.

Čekajući da Viler i Kord privedu zarobljenike, Fligan otvori sve prozore da rastera ustajali vazduh. Izašao je na bočna vrata i iznova obišao kolibu u potrazi za tragovima.

Osim traga onog jednog čoveka ništa drugo sumnjivo nije pronašao. Kolibi se, zacelo, od kada je počela zima niko nije primakao. Možda poneka zver, vuk ili srna, ali čovek ne.

Da krene za svežim ljudskim tragom, za čovekom koji je zapalio vatru i ognjištu i njih domamio u kolibu, Fligan nije imao ni snage ni volje. Znao je da od traga neće ostati ništa nakon mećave, ali mećava je svakog časa mogla početi.

— Šta je? — upita Kord, najmlađi i najsitniji od rendžera.

— Ništa. Tajanstveni naš dobročinitelj je nestao — odgovori Fligan kada je ušao u kolibu.

— Vels? — upita Kord.

Tim Kord je bio iskusan čovek sa Zapada. Pojmove zakona; kao i mnogi drugi uspešni rendžeri, shvatao je u veoma rastezljivim nijansama. Ne bi on mnogo razmišljao sa Kanagamom. Poslat je da uništi tog razbojnika i njegovu bandu, pa bi najradije odmah to i učinio.

— Ne valja ovo, Piter — promumlja Kord nezadovoljno. — Da je taj nepoznati čovek prijatelj ostao bi u kolibi.

— U pravu si, Tim — dobaci Viler koji se mučio da opet podloži vatru.

— Znam — potvrdi Fligan zamišljeno. Znao je da ga Kanagam budno motri. — Za sada budimo zadovoljni što smo našli suvo i prijatno mesto. Ako taj skrivalica dobije volju da nam se predstavi, dočekaćemo ga spremni.

— Čuo si ga, Kanagam — zapreti Viler zacrvenelog lica. Prstom je zapretio razbojniku.

— Nemoj misliti na Velsa, lutka — Kord se iskezi devojci. Očito mu se veoma svidelo pipkanje njenog mekog tela.

— Misli na lep, mastan konopac.

Kanagam je posmatrao ozbiljno lice lepe Vendi Maršal. Činilo se da devojka ni ne čuje Kordove reči.

Zarobljenike su postavili uza zid, nasuprot peći, tako da su ih uvek imali na oku.

— Da odvežemo devojku? — upita Viler, kada se već počela osećati toplina u prostoriji.

Fligan odmahne glavom.

— Neću ništa pokušavati — odmah reče Vendi, videvši svoju šansu da se oslobodi krutih konopaca koji su joj već isekli ruke.

— I nećeš — preseče Fligan. — Ostaćeš vezana.

Fligan je odložio revolver na sto i primeo prašnjavu stolicu. Seo je i zagledao se u vrata. I vrata i prozori su bili iznutra zabravljani a dve petrolejke su lepo obasjavale veliku

prostoriju. Kord se pobrinuo za kone. Sena nije bilo, no podelili su zob i mečava je mogla početi.

Gde li će mečavu pregrmeti tajanstveni dobročinitelj, pomisli Fligan i nasmeje se.

Uskoro je počeo padati sneg.

*

Mechava koja se podigla nije mnogo smetala Kanagama. Visoki razbojnik je odmah ocenio da su zalihe u rendžera nedostatne da šestoro ljudi zasite čitavih pet — šest dana. No, Kanagam je čekao svoju šansu. Mečava je bila njegov saveznik. Što duže budu u Plimont planinama veća je mogućnost da rendžeri počine grešku. A kada do nje dođe, Kanagam će je već znati iskoristiti.

Filip Kanagam je bio iskusan čovek sa Zapada. Video je mnoge stvari, upoznao sve ljudske maske. Uopšte ga nije iznenadila prevrtljivost lepe Vendi Maršal.

Toplina je već bila lepo ispunila čitavu kolibu. Rendžeri su se raspremili, višak, trenutno nepotrebne, opreme zaključali su u manju prostoriju bez prozora, koja je, uglavnom i služila za odlaganje hrane i municije, ponekad i zarobljenika.

No, Fligan svoju lovinu nije želeo skinuti sa oka. Sve troje su ih povezali ispod velikog prozora, levo od ulaznih vrata.

Opet se Kord pokazao vešt u sputavanju zarobljenika. Ruke im je vezao na ledima a tada ih uvezao kanapom za noge, tako da su razbojnici neprestano morali klečati. No, ni to nije zadovoljilo Korda pa je još jednim kanapom pričvrstio njihova tela o zid kolibe.

Neugodni položaj nije mnogo smetao Kangama i Kestija, barem to nisu hteli pokazati, no Vendi Maršal se nije mogla pomiriti da tako uvezana provede nekoliko dana.

— Fligan, ovaj čovek nije normalan — galamila je svojim zvonkim glasom pokazujući glavom na Kor-

da, koji je stajao na sred prostorije i zadovoljno gledao svojih ruku delo. — Neću bežati. Ta, i kuda da pobegnem, zaboga? U sneg i planine, među vukove? Fligan, reci ovom ludaku da me odveže, reci mu.

Fligan i Viler su sedeli oko natrulog stola i zagrevali grlo sa malo lošeg viskija.

Rendžerima je dobrodošlo njeno kukanje. Veselo su gledali kako se devojka otima, sva rumena u obrazima.

— Kord, zaista si grub — prekori Fligan kolegu.

— Smem li joj pokazati koliko znam biti nežan? — upita Kord, smatrajući ovo uspelom šalom.

— Ako ona to želi — reče Fligan i zadovoljno se isceri Kanagamu.

Kord nije čekao da mu se dva puta kaže.

Priskočio je bliže zarobljenicima i uhvatio devojku za obraze. Podigao je njenu lepu glavu i zagledao joj se u sjajne plave oči.

Vendi je zaista izgledala divno. Marama joj je pala na ramena i otkrila plavu kosu koja je u kovrdžama padala na ovratnik bunde.

— Hoćeš li da ti pokažem koliko znam biti nežan? — upita Tim Kord mekim glasom.

U glavi mu se vrtela uspomena na njene čvrste i velike grudi, na obale bokove koje je dobro prepipao тамо na snegu. Vendi je davno prestala biti balavica. Imala je predivno telo i njime se, sigurno, znala dobro koristiti.

— Ne diraj me, medvede! — prosihtala je žestokim glasom, na ivici plača.

— Ona me ne želi — tobože tužno reče Kord Fliganu, kao da od njega očekuje saosećanje.

— Bože, šta da radim? — Sada je Kord jadikovao, još uvek ne ispuštajući ženinu glavu iz svojih tvrdih dlanova.

— Odveži je, Time.

— Šta? — Kord hitro pogleda u šefa, ne šali li se.

— Odveži je — ponovi Fligan. — Neka malo prošeta, možda će tada popustiti.

Kord zavrti glavom. Morao je malo razmisliti o tome. Oštro se zagleda devojci u oči.

— Tebi neće pasti na pamet da pokušaš pomoći ovim banditima, zar ne, lutko? — reče joj tihim opasnim glasom. — Veruj mi da ću lično paziti na tebe i prvu tvoju grešku kazniti tako da ćeš se toga sećati celog života.

Devojka protrne od njegove pretnje. Znala je da bi Kord sa veseljem ispunio svoje obećanje.

Spustila je pogled na prašnjavi pod kolibe. Bilo joj je najvažnije da se reši konopaca. Za Kangama i Kestija nije mnogo brinula. Dobiće što su zaslužili. Ona je, ionako, pošla sa Morganom Velsom, a ne zbog njih.

Kord joj, nakon dosta petljanja sa konopcima, oslobodi ruke. Njen prkosni osmeh mu se nije mnogo svideo, no on prećuta, ostavljajući za kasnije da je kazni zbog toga.

— Veruješ li joj? — upita Viler Fligana.

— Isto kao zvečarki sakrivenoj u čizmama — nasmeši se Fligan.

Devojka se nije obazirala na rendžere. Skinula je tešku kožnu bundu i bacila je na jedan od pripremljenih ležaja. Trljala je šake želeći da povрати krv u njih. Dva prsta široki, crveni tragovi jasno su pokazivali kako Kord nije bio nimalo nežan čak ni sa devojkom.

Vendi je prišla vatri da se zagreje, iako su joj obrazi, zbog nemoćnog besa, već imali rumenu boju.

Fligan priđe kamenoj peći i uze lončić sa kafom. Nasuo je malo crne tople tečnosti sebi u limenu čašu i vratio se stolu. U kafu je dolio malo viskija i to doneo devojci.

— Popij, malo je slabije od dinamita. — Stavio joj je lončić u ruku i čučnuo da stavi još nekoliko komada drveta na vatru.

— Hvala ti, Fligane — šapnu devojka. Fligan ništa ne reče.

— Idem spavati — Viler ustade od stola. Toplina i viski su ga omamili i osećao se ugodno teškim, sporim. — Ja ću bdeti večeras. Neka me neko probudi kada budete polazili na spavanje.

— O.K. — promrmlja Fligan i sedne za sto.

Usuo je malo viskija u Vilerov lončić i ugodno se zavalio u drveni naslon masivne stolice. Pred njim je, na stolu, ležala Vilerova puška. Za svaki slučaj, ako se nešto nepredviđeno dogodi.

Kord sede nasuprot Fligana.

Obojica su osluškivala stravične jauke vetra. Napolju je besnela oluja punim mahom. Svi tragovi su nestali. Onaj tajanstveni 'dobročinitelj' kao da je prestao postojati.

Fligan ipak nije bio miran. Najviše bi voleo da mogu odmah krenuti za Luksor. Do sada je sve teklo isuviše lako da bi se tako i završilo. Nisam ja te sreće, pomisli Fligan i iskapljuje piće.

Vendi donese lončić i stavi pred Fligana.

— Da skuvam novu kafu? — upita, čvrsto gledajući rendžera u oči.

— Skuvaj — procedi Fligan.

Nehotice mu pogled odluta za njenim nogama, čije se obline i nisu tako lepo isticale pod kožnim pantalonama, no znalačko oko je lako moglo zaključiti da njene pantalone kriju mnogo toga lepog.

*

Oko ponoći Viler je preuzeo stražu. Kanagam i Kesti su se navikli na užad i koliko god su mogli našli su kakav — takav položaj da se ipak malo odmore. Ako ništa drugo — bili su na toplom i suvom.

Tim Kord je konačno shvatio da neće imati priliku da lepotici pokaže svoju nežnost. Vendi je to zadovoljstvo prepustila Piteru Fliganu.

Dok je umorni Rod Viler nevoljko ustajao i pripremao za bdenje, devojka je sela uz Fligana i ispitivački se zagledala u njegove uske crne oči.

— Nećeš me opet vezati tamo uz Kanagama? — tiho je upitala, a u očima joj je iskrsla najumiljatija molba. — Nisam besna da me onako vežeš.

Fligan je, zagrejan viskijem i toplinom, samo promrmljao nešto nerazumljivo i prstima prošao kroz kosu, neodlučan šta da učini.

— Nazebla sam — ponovo pokuša devojka. — Volela bih da se malo zagrejem. U postelji. U tvojoj postelji, Fligane.

Rendžer je gledao u njeno lepo lice kojim se nadvio osmeh podatnosti i izazova.

— Hajdemo — reče Fligan konačno i grubo uhvati devojku za ruku.

Ništa više joj nije rekao. I sama je znala šta bi je snašlo da je uhvati pri pokušaju da učini neku glupost.

Vendi Maršal radosno se privije uz Fligana i ni ne seti se da pogleda Kanagama.

Fligan je proverio revolver i odložio ga odmah uz postelju. Izuo je čizme i na sebi ostavio tanku kožnu košulju i pantalone.

— Hoćeš cigaretu? — upita devojku.

Ona samo odmahne glavom i bolje podesi pokrivače preko sebe.

Fligan je video njenu ne baš uredno složenu odeću. Znao je da devojka nema mnogo toga na sebi. Čebadi navučene sve do brade, devojka je virila iz toplog gnezda i promatrala svaki njegov pokret.

Rendžer ostavi cigarete uz krevet i legne na leđa. Senke su igrale po zidu. Ravnodušno disanje umorom savladanih ljudi mešalo se sa prigušenim psovka Roda Viler koji je pokušavao očistiti odelo.

Fligan je bio sa mnogim ženama, svakakvim ženama. Imao je i najprosečnije prostitutke, bilo je i lepih devojčica, a imao je i takvih kao što je Vendi Maršal.

Svejedno, nije se osećao ugodno. Znao je da će nakon ovoga devojka smatrati da ima bolji, povlašten položaj. Možda će od njega tražiti da je čak i oslobodi.

No, pre nego je Fligan stigao o svemu tome da razmisli, osetio je na sebi ženinu ruku.

Bez reči, iznenada, devojka se blago pokrene i prisloni svoje telo uz njegovo. Osetila je da je nervozan i želela mu je pomoći. Njena ruka legne mu na levu butinu. Trenutak je mirovala, no zatim klizne na više. Fligan oseti kako mu blagi srsi kolaju telom.

Pokušao ju je uhvatiti za ruku, no ona ne dozvoli. Prekrila se čebetom preko glave i počela da mu raskopčava košulju.

Njene usne su vrelić dahom palile njegove grudi. Osećao je kako devojka celim telom leže na njega. Laganim kretnjama milovala ga je, dok su joj usne tonule preko grudi naniže. Vešto mu je raskopčala pantalone. Stotine kratkih poljubaca i dalje je klizalo po njegovom telu.

Fligan oseti zadovoljstvo kakvo već dugo nije imao. Prstima ju grubo uhvati za kosu. No, devojku ništa nije moglo zaustaviti. Iz rendžerovog grla se ote kratak uzdah, no on ga nije čuo. Osećao je samo devojku, samo njen dah i njene usne. Ostatak sveta je prestajao postojati.

*

Mecava se preko noći pretvorila u obično padanje snega. Vetar je umirio svoje nalete i čitava priroda je odmah izgledala pitomijom.

— Hoćemo li danas krenuti? — upita Viler čim su popili prvu kafu.

— Kasno je — odmahnu Fligan glavom. — Vreme bi se moglo opet pogoršati. Ne bi valjalo da nas oluja zahvati negde napolju. Mogli bismo zalutati u ovako gustom snegu.

— Za dva dana jahanja izvukli bismo se iz planine — zaključio Viler.

— Pripremićemo sve da sutra krenemo — reče Fligan i pokaže glavom ka opremi. — Danas ćeš ti, Tíme, izaći i probati da vidiš može li se jahati. Nahrani konje.

— U redu — reče Kord i odmah ogrne bundu.

Uzeo je pušku i izašao u sneg.

— Hoćeš još kafe? — upita Vendi Fligana.

— Sipaj — Fligan zadovoljno potapša devojku po stražnjici.

Ona se nije branila. Bilo joj je svejedno šta misle Kanagam i ostali. Bila je svesna svoje poželjnosti i znala je da bi ju hteo svaki od ovih muškaraca. No, sebe je cenila kao naročitu ženu, a takve sebe mogu dati samo nekome sebi ravnome.

Kanagam je sa podsmehom gledao na igru lepe Vendi Maršal. Svojih pet minuta on je iskoristio što je najbolje mogao. Od kako ga je Vels upoznao sa tom vraškom ženom, Kanagam je imao mnogo prilika da se koristi njenom lepotom.

To što je devojka opet promenila jednog mužjaka, slabijeg za jačeg, Kanagam nije smatrao tragedijom. Dapače...

Možda njeno telo toliko pomuti vid opasnom Fliganu, da on poćini kakvu veću grešku, a to je ono što je Kanagam celo vreme strpljivo čekao.

— Fligane! — upao je iznenada Kord u kolibu. — Fligane, nedaleko od konja primetio sam sveže ljudske tragove.

Kordov glas je bio uzbuđen. Iako je i sam mnogo toga preturio preko glave Tim Kord se znao zbuniti kod nekih iznenađenja, baš zato što ih toliko nije voleo.

— Tragovi? — upita mrzovoljno Fligan. Odmah je dohvatio pušku u ruke. — Vileru, uzmi oružje i dobro pazi dok se ne vratimo.

Izašli su u sneg. Pahulje su još uvek gusto sipale pa se nije moglo dobro videti ni do šume koja je koli-

bu okruživala svega stotinjak koraka daleko.

— Vidi — reče Kord i pokaže na tragove jednog čoveka.

— Naš 'dobročinitelj', valjda — reče Fligan i nagne se da bolje osmotri tragove u snegu.

— Konji nisu uznemireni? — upita.

— Ne — odmahnu glavom Kord. — Čini mi se da nije ni ulazio kod konja. Ko zna šta je hteo. No, bilo kako bilo, nije mnogo vremena proteklo od njegove posete.

Fligan osmotri kuda tragovi vode.

Razgrnuti sneg jasno je pokazivao kako se čovek uputio u šumu, prema istoku, u pravcu kojim su vodili i jučerašnji tragovi.

— Šta misliš, Fligane? Ko bi to mogao biti? — upita Kord.

Sve manje mu se svidala ova planina. Najradije bi potukao razbojnice i krenuo odmah prema Luksoru, ne mareći gde će ih noć uhvatiti.

— Ne znam — iskreno reče Fligan. — Ne mogu pretpostaviti zašto bi nam neko pokazao kuda trebamo ići da dodemo do odličnog skloništa pred olujom, a zatim da se izgubi. Običan traper nije. Ti ljudi vole društvo. Ne propuštaju priliku da razmene koju reč sa prolaznicima.

— Šta je onda u pitanju? — upita Kord iznerviran.

— Videćemo — strpljivo reče Fligan.

— Da sledimo trag?

— Ne — odgovori Fligan suhim glasom. — Jednoga bi lako mogao iznenaditi i šumi, a ako krenemo dvojica, postoji opasnost da iznenadi Vitera. Tada bismo bili izgubljeni. Ne smemo se odvajati, tako će nam biti lakše da se uhvatimo ukoštac i sa više njih, ako ih ima.

— Znao bih ja kako treba, samo...

— Ne uzbuđuj se, Kord — reče Fligan i uputi se nazad u kolibu.

Sneg nije prestajao padati.

*

Kord je odvezao Kanagama i poseo ga za sto. Kanagam je popio kafu i dobro istrljao ruke. Konopi su ostavili upečatljiv trag na zglobovima. Razbojnik nije znao što Fligan namerava učiniti sa njim, no to ga nije ni zanimalo mnogo.

Mirno je sedeo i otpuhivao dimove duvana u vazduh. Vendi se odmaknula od stola i sela u najudaljeniji ćošak. Rečito je želela pokazati kako ju, u stvari, ne zanimaju ni razbojnici ni rendžeri. Igrala je na kartu, kao da je slučajno upletena u sve ovo.

— Ko još ima volju da se domogne opljačkanog novca za kojim ste i vi krenuli? — upita Fligan Kanagama.

Razbojnik prvo duboko uzdahne a onda ugasi cigaretu u prašnjavom podu. Nije se potrudio pogledati u Fligana. Sada je znao zašto je odvezan i da sledi ispitivanje. Ponadao se da je Fligan zagrizao za taj novac. To bi značilo da će se duže zadržati u planini, a ovde, u divljini, zakon i zatvor su daleko, zaista daleko.

— Odgovori — reče Fligan tiho, no videlo se da gubi strpljenje.

Rendžer nije mnogo davao na to da će Kanagam priznati gde je skriven novac. Mnogo više ga je mučilo što nikako nije mogao pronaći iole prihvatljivo objašnjenje ponašanja tajanstvenog čoveka koji se toliko brine za njih.

— Više ni u šta nisam siguran — odgovori Kanagam, polako izgovarajući reč po reč. — Znam da je Morgan Vels pao u provaliju. To sam video svojim očima. Ne verujem da se čovek može spasiti nakon takvog pada, osim ako nema krila.

— Je li Vels imao krila? — Fligan ustade od stola i napravi nekoliko koraka po prostoriji.

Kanagam je ćutao.

— Tebi je jasno da od novca nema više ništa? — Rendžer se unese u lice razbojniku.

Kanagam opet ništa ne odgovori.

— Ako se nadaš da će ti ovaj ljudi pustinjač pomoći, prevario si se — opomenu ga Fligan po ko zna koji put. — Ako neko samo pokuca na vrata prvi metak je tvoj!

Kanagam se nasmeši. Fliganovo uzbuđenje mu je moglo koristiti. No, razbojnik je isto tako znao da će Fligan ubuduće dvostruko veću pažnju posvetiti njemu, nego do sada.

— Veži ga — naredi Fligan Kordu i ovaj odmah ustade da ponovo postavi razbojnika na njegovo mesto.

— Ja ću malo odspavati — reče Viler.

Pogladio je prstima svoje guste brkove i protegao telo. Probdeo je čitavu noć i sada je osetio umor. Postavio je pušku na domak ruke i uvukao se pod pokrivače.

Možda je pozeleo da mu Vendi Maršal ugodi kao što je to sinoć uradila Fliganu, no ništa nije rekao. Samo se okrenuo na stranu i uskoro zaspao.

Kanagam je mnogo razmišljao o Fliganovim rečima. Da li je moguće da je Vels preživeo onaj pad?

Hodali su stazom veoma polako i nije postojala mogućnost da čovek bude toliko nesmotren i pride isuviše blizu rubu provalije.

Tada se Velsu učinilo da se nešto kreće u dnu bezdana. Neoprezno je prišao ivici i sneg se odronio pod njegovom težinom. I konj i čovek su bez glasa utonuli u netaknutu belinu pod sobom.

Kada se Kanagam pribrao njegov prijatelj je već nestao. Jedini razumni zaključak jeste da je Vels nerazumnost svoju platio glavom.

Fliganova sumnja, dakle, nije imala mesta.

Čak da je Vels i preživeo pad, ne bi imalo logike da se ovako ponaša.

On je jedini koji je znao gde je novac sakriven. Ostavši sam teže bi se

kretao, pogotovo ako nije imao skrivene zalihe namirnica. Međutim, mogao je neopaženo da se izvuče iz planina i uskoro osvane negde u Kaliforniji, osvane kao bogati gospodin Džeromi Smit.

Kanagam nije video zašto bi se Morgan Vels još zamarao obletajući oko njih, da ih dovodi do kolibe i spašava bitke sa mečavom.

Ne, Morgan Vels je nepovratno nestao u snegu Plimont planina.

Kanagam je promatrao Fliganu kako sređuje opremu i čisti naoružanje. Sve je pripremao da se sutra rano može krenuti.

Rendžer je upravo stavljao lončić sa vodom na vatru kada se kroz tišinu prolomio pucanj.

Kord i Viler su odmah reagovali. dohvatili su puške i cevi uprljane u vrata. Fligan je ostao stajati uz peć, pažljivo motreći i vrata i Vendi Maršal.

— Nije blizu — reče Fligan, a glas mu nestvarno odjekne u potpunoj tišini.

Skinuo je lonče sa vatre i ostavio ga na stolu. Sporim korakom je prišao krevetu i obukao bundu i povezao maramu ispod šešira.

— Veži je — pokazao je Kordu glavom na devojkicu.

Kord se odmah veselo nasmeši i pride joj.

— Ne boj se, slatka, paziću na tvoje lepe ručice. — Odmah joj je grubo pritisnuo zglobove tako snažno da je devojkica kriknula.

— Mir, veštice! — dreknu Kord i ne udari je samo zato što su mu ruke bile zauzete.

Fligan se dobro obukao i dohvatio pušku.

— Kada se budem vraćao, čućete tri duga i dva kratka zvižduka — reče i izađe u sneg.

Napolju nije prestalo padati. Iako je tek podne promaklo, vidljivost nije bila veća od tridesetak koraka.

Hodajući po ovako mekom terenu čovek je mogao da ni ne vidi, ni ne čuje, da naleti na vučiju jazbinu. A

Fligan nije znao da li je vučija jazbina opasnija od tajanstvenog ludaka koji se zabavlja šetajući neokolo i privlačeći pažnju na sebe.

No, ukoliko se želeo rešiti te more, morao je da pronade »dobročinitelja« i konačno vidi ko je i šta hoće.

Fligan je obišao konje i nije primetio nove tragove. Jutrošnji, stari tragovi, bili su gotovo zameteni. Vetar i sveži sneg, koji je neprestano sipao, ostavili su još jedva uočljiva udubljenja.

Rendžer krene za tim tragovima. Nije očekivao da će pronaći tajanstvenog čoveka, a još manja je mogućnost bila da kontaktira sa njim. Čovek je vrlo jasno dao na znanje da se, bar za sada, ne namerava pojaviti pred njima.

Sneg i vetar, koji je opet uzimao maha, osvežili su Fligana. Ova šetnja će mu dobro doći da malo sredi utiske o poslednjim događajima.

Mnogo više bi on voleo da je došlo do okršaja sa Kanagamovom bandom, makar da i sam bude ranjen, i cena povrede bi bila prihvatljiva, samo da nema ove lude igre.

Kanagam, prevejani borac, okaljen kroz stotinu vatri, bez borbe se predaje jer nema namirnica i ne zna dalje put. To Fligan nije hteo poverovati.

Ovde negde u planini, možda negde blizu, leži skriven ogroman novac. Za njega mnogo ljudi zna, ali samo Vels i Kanagam mogu tačno odrediti gde je, mislio je Fligan. Kakva je u svemu tome uloga tajanstvenog čoveka, to nije mogao ni naslutiti.

Uskoro je Fligan odlučio vratiti se. U šumi je zagubio trag.

Rendžer se vraćao gledajući u tragove koji su za njim ostali. Hteo je da skрати put i zaobiđe jedno debelo stablo čije su grane skoro dodirivale sneg na tlu. Prekasno je primetio da se trag njegovih čizama pomešao sa još nečijim tragom.

Instinktivno je podigao cev puške.

Pre no što je izgubio svest, shvatio je da pada licem u sneg dok mu se potiljkom razlevao oštar bol.

Čovek u kožnom, traperskom odelu stajao je nad onesveštenim rendžerom. Bio je izuzetne visine, a debelo ubundan izgledao je još krupniji, još snažniji. Puška u rukama, izgledala je kao mala, naivna dečija igračka.

No, tvrdoću njenog kundaka Fligan je dobro osetio na svojoj lobanji.

Čovek se bez reči okrene i nestane u šumi.

Osim kratkog jauka koji se oteo iz Fliganovog grla, prilikom udarca, ni jedan jedin izvuk nije posvedočio da se nešto dogodilo.

Rendžer je ostao ležati u snegu, nosa zabodenog u hladni beli pokrivač.

*

Nije trebalo da ode — promrmlja Viler i besno opsova.

Napolju je ovladao mrak. Sneg je prestao da pada, no vetar se opet podigao. Čitava šuma je cvilela pod snažnim udarima vetra.

A Fligan se još nije vraćao.

Tim Kord je besneo. Činio se zaplašenim više za sebe nego za Fligana. Fliganu se desilo što mu se desilo, ali Kord svoju sudbinu još nije znao, i nje se bojao.

— Sam je rekao da se ne smemo odvajati — mrmljao je Kord sebi u bradu. — Da je živ, već bi se vratio.

— Možda je zalutao — tešio se Viler.

Neuspešno. I sam je znao da bi se Fligan do sada vratio taman da je otišao na vrh Plimont planina.

— Za sve su krivi ovi prokleti razbojnici. — Kord ljutito pokaza glavom ka zarobljenicima.

Strah, zalivan velikom količinom viskija, dobro je uzljuljao Kordovu veru u pravdu. Po njegovim merilima, Fliganov život je vredniji nego

deset života takvih ljudi kao što su Kesti i Kanagam.

Sve je češće Kord prema zarobljenicima okretao svoj gnevni i zamučeni pogled.

Kanagam ga niti jednom nije udostojio pogleda. Razbojniku se nije svideo razvoj situacije. Bez Fligana, rendžera može spopasti panika, a tada su ljudi najopasniji.

Kord otpi još jedna dugi gutljaj.

— Kao da smo zveri — opet je počeo psovati, a Viler ga nije smirivao. I sam se osećao prestrašen i očajan. — Zatvoreni ovde ne smemo ni nos promoliti, a taj ludak možda stoji pod prozorom i smeje nam se.

Kord na svoje reči odmah podigne glavu i dobro osmotri sve ulaze. Sve je bilo na svojim mestima i osim buke vetra ništa više se nije čulo.

Ipak, pripiti rendžer izvadi revolver i postavi ga na stol, uz flašu sa viskijem.

— Šta da radimo, Vileru? — upita prijatelja koji se nervozno šetao s kraja na kraj kolibe.

Viler zastane u pola koraka. Izborano lice na početku starosti bilo je tamno i prekriveno strahom. Nije pronalazio izlaza.

Morali su čekati.

Da krenu nekamo u noć, nema smisla. Kuda bi mogli krenuti i šta bi tražili u noći? Moraju dočekati jutro i tek tada, bez obzira na sve oluje i mećave sveta, krenuti ka civilizaciji, ka Luksoru, pa dokle stignu.

— Onaj planinski ludak, »dobročinitelj«, može da nam sada odvede konje a da mi ni prst ne promolimo napolje — zavapi Kord bespomoćno.

— Ne smemo da izađemo — odmahnu Viler glavom. — Moramo čekati.

— Koga? — viknu Kord i skoči na noge. — Koga? Saučesnike ovih ubica?!

Viler i Kanagam izmenjaše čvrste poglede. Razbojnik se opravdano plašio da alkohol može povećati

strah u Tima Korda i navesti ga na neku nepromišljenu glupost.

— Ustaj! — dreknu Kord pokazujući prstom na Kanagama.

Razbojnik se i ne pomeri. To nije mogao čak i da je hteo, no Kord je očitó zaboravio kako se lično potrudio da bandite onemogućí u kretanjama.

— Ustaj, ubico! — urlao je Kord dok je bes sve više ovladavao njime.

Kord pride Kanagamu i udari ga nogom u grudí. Ne odviše jako, kao da se bojaó i samog tog dodira.

— Sada ćeš ti lepo ispričati šta su tvoji saučesnici uradili sa Fliganom. Razumeš? — uhvatio je Kord Kanagama za bundu, no kako ga nije mogao ni za pedalj pomaknuti, setio se da ga je privezao za zid.

— Videćeš ti mene! — pretio je razmišljajući šta da čini, da li da odveže razbojnika ili da ga ovako vezanog kazni.

— Smiri se, Tim — pokušao je Viler blagim glasom.

— Neću — odmahnu Kord glavom. — Oni će nas poubijati jednog po jednog. E, gospodo, pre mene vi ćete okusiti pakao.

Kord još jednom udari nogom u grudí Kanagama i nezadovoljno se okrene od razbojnika. Nije znao što da čini. Želja za osvetom nije mu dala mira.

— Pre mene vi ćete platiti... mrmljao je sebi u bradu.

Kanagam je osećao strah kao nikada pre. Ovaj pripiti ludak može ih zaista poubijati i da se kasnije smatra i junakom zbog toga.

Jedinu šansu je video u Vileru, kojeg alkohol i strah još uvek nisu toliko zahvatili, ili je to bolje sakrivao.

Da rendžerima Kanagam objasni kako se i sam plaši tajanstvenog čoveka, to nije mogao. Ne bi mu dozvolili.

Kord se dosetio šta mu je raditi. Zadovoljno se nacerio i veselo obećao prebledeloj devojci:

— Tebe ću ostaviti za kraj. Zadovoljiću te, obećavam.

Vendi Maršal je bila toliko prestrašena da nije imala ni toliko snage da pogled skine sa unezverenog Korda.

— Povešćemo ih — radosno uzviknu Tim Kord. — Neka vise. Svejedno je, ovde ili u LukSORU. Da su to zaslužili to i sami znaju. Nije li tako, pokojni Kanagame?

Razbojnik ne reče ni reč.

— Time. . . — pokušao je Viler nešto reći, no Kord nije posustajao.

Otpio je još jedan gutljaj viskija i grubim prstima obrisao usne.

— Ti ćeš nam, ubico — obratio se Kanagamu — priznati gde si sakrio novac. Hoćeš, zar ne?

Kanagam ga pokuša pogledati u oči. Video je samo besnu masku izobličienog ljudskog lica. Strah poteče Kanagamovim telom. Do vruga, Kord je poludeo i sa njim treba postupati kao sa ludakom. Kanagam bi još mogao pokušati da, tobože, prizna gde je skriven novac, no Viler je još uvek toliko priseban da bi shvatio da je to laž pa bi se mogao uvrediti i pokušati dalje sprovesti Kordovu nameru da ih poveša.

— Brzo govori, bandite — nestrpljivo pljunu Kord i poteže revolver. Mahao je njime po vazduhu. — Ne želiš valjda da me naljutiš.

Kanagam je ćutao.

— O.K. — promrmlja Kord, a na licu mu zaigra zadovoljni osmeh. — Neću tebe prvoga, budi srećan. Pustiću te da gledaš kako visi ovaj momak. Kada vidiš njega shvatićeš da nemam nameru da se šalim.

Poludeli rendžer se sasvim unese u lice Kanagamu.

— Ja sam vaša sudbina — gledao je očima koje su pretile da će iskočiti iz svojih duplji. — Znaš li to, ami-go?

— Ustaj! — viknuo je na prebledelog Kestija, koji se još više skupio.

Kord se seti da je i taj razbojnik vezan. Odmah izvadi svoj nož i pre-

seče kanape kojima su Kestijeve ruke bile vezane za zid i za noge.

Kako Kesti nije imao volju da ustane, Kord ga udari nogom u stomak.

— Vama je lako bilo ubijati nemoćne i nedužne. Za šaku dolara koje su drugi vredno zaradili ti možeš da ubijaš, je li? — besneo je Kord. Pljunuo je na Kestijevo, u grč stegnuto lice. — Tvoj bedni život nije vredan tolikog straha.

Uhvatio je prestrašenog Kestija za okovratnik i, razbešnjem, kao igračku ga podigao sa poda i osovio na noge.

— Stani na te svoje slabačke noge. — Nacerio se suludo. — Još malo pa ćeš njima šetati po vazduhu.

Hteo je Kord povući bandita za sobom, ka sredini kolibe, kada ih Viler zaustavi.

— Tim! — viknuo je brkati rendžer. — Neko dolazi!

Kord, prestrašen, odjednom izgubi svu boju iz lica. Za trenutak se činilo ko da će pasti. No, u njemu besni ludak začas ustupi mesto borcu koji je mnoga iskušenja već preturio preko glave.

Veštim udarcem revolverskom drškom, Kord pogodi Kestija u potiljak i ovaj se bez jauka sruči na pod.

— Ugasi svetiljku! — reče Kord i odmah klekne na pod, dovoljno daleko od uvezanih razbojnika kako ga ne bi ometali u dejstvu.

Odmah je tama ovladala kolibom.

Nečije stenjanje i glasno disanje mešalo se sa huktanjem vetra. Neko je hodao uz prednji zid kolibe. Neko, čovek ili životinja.

— Ja sam. . . — čuli su poznati glas Pitera Fligana.

— Oprezno — prošaputao je Viler, no opreznost nije morao savetovati Timu Kordu.

Kord je mirno držao revolver sa cevi okrenutom prema vratima, isto kao da je čuo ratni poklič Komanča.

— Vileru. . . — čuo se Fliganov glas, propraćen teškim uzdisajima.

Nekoliko trenutaka kasnije čuli su se i dogovoreni signali: tri duga i dva kratka zvižduka. Fligan ih ne bi izdao, ne tako. Da ga je neko primorao da se predstavi, kako bi ih naveo da otvore vrata, Fligan bi prečutao ugovoreni signal i time im dao do znanja da paze.

Ovako...

*

Ovako Kord reče Vileru da otvori vrata, a sam se povuče dublje u unutrašnjost kolibe, kako bi mogao imati bolji pregled, ukoliko sa Fliganom dođu i neželjeni gosti.

Viler se nevoljko pomeri, no znao je da ne mogu ostaviti prijatelja pred vratima do zore.

Vrata su se otvorila. Polako, oslanjajući se o zid, Piter Fligan uđe u kolibu. Kord primeti da Fligan ne nosi pušku.

Viler je zatvorio ulaz ali još nije prilazio ozledenom prijatelju.

U mraku se mnoge oči prevare.

— Sam sam... sada sam sam... —
prostenja Fligan i pade na pod.

Uskoro je svetlost opet ovladala kolibom.

Fliganovo lice bilo je podbulo od hladnoće, a nije imao šesir i pušku. Pamučna marama kojom je omotao glavu kada je odlazio, bila je natopljena krvlju.

Kord i Viler postaviše prijatelja na postelju i dobro mu pregledaše telo. Drugih povreda nije imao.

Fligan je bio bez svesti. Mnogo snage je morao utrošiti da se razbijene glave provuče kroz sneg. Dugim uzdisajima grabio je topao vazduh, no često su ga spopadali grčeviti napadi kašlja pa nije mogao zaspati.

Viler je odmah ugrejao vode; kafe više nisu imali, no Fligan nije mogao piti.

Umesto njega, pio je Timoti Kord. Ali, pio je viski, ne vodu. Lice mu više nije bilo onako izbezumljeno i prestrašeno. Hodao je uspravno, za-

dovoljan samim sobom kao da je on izvojevao neku veliku bitku.

— Mi ćemo igru nastaviti — zapretio je Kanagamu i kroz gutljaje viskija prikupljao snagu da započetu ludoriju privede kraju.

Kada je video da Kesti dolazi svesti, on mu prosu malo vode na lice i grubo ga osovi na noge.

— Nisi mislio da sam te zaboravio? — iskesi se mladom razbojniku, koji odmah zažali što nije ostao u nesvesti. — Tvoj prijatelj ne želi reći gde je novac, ko su ti saučesnici koji su napali Fligana, a ni ti sam ne želiš sarađivati... Razumeš?

Kesti je prebledeo. Leđima se privukao zidu i nikako nije mogao poverovati da je ovo java a ne neki ružan san.

— Ja... ne znam ništa... Ja nisam... — mucao je ne znajući ni kome ni šta objašnjava.

— Hajde — grubo ga gurnu Kord ka vratima.

Nekoliko trenutaka rendžer je pogledom tražio pogodnu gredu koja bi izdržala banditovu težinu.

— Rod, donesi jedan laso. — Nasmejao se groznim osmehom. — Ovaj bandit se žuri.

— Time, nije dobro to što radiš — procedi Viler na posletku.

— Ne pričaj — odmahnu Kord glavom. — Ovi razbojnici očekuju da sa njima postupamo po zakonu, dok oni sami pljuju na taj zakon. Tudi životi su šala. Oni su tu da rešavaju koga će smaknuti a koga ne. No, za njih se mora pobrinuti sudac, moraju postojati dokazi, porote. Uštedećemo državi ako ih počnemo vešati onako kako su zaslužili.

Viler slegnu ramenima i dobaci mu konopac.

— Vidi ga kako je lep — nasmeja se Kord. Oči su mu luđački sjale dok je pokazivao konopac preplašenom Kestiju. — Neće te mnogo golicati.

Rendžer nije u kolibi mogao pronaći pogodnu gredu za vešanje. Otvorio je vrata i konopac probacio

kroz pukotinu iznad okvira vrata, tako da se omča zaklatila na sred ulaza kroz koji se svetlost borila sa noći.

Vetar se poigravao plamenom svetiljke. Viler je nemo stajao i promatrao šta se dešava, svestan da ne valja ovo što Kord čini.

Rik Kesti oseti kako mu omča pade oko vrata. Kord nezadovoljan pljune u sneg. Zaboravio je na stolicu.

— Ne boj se, amigo — težio je bandita. — Jedno vešanje nije ništa, zaslužio si ih ti nekoliko.

Kord se okrenuo da uđe u kolibu po stolicu kada se kroz noć prolomi puščani hitac.

Zanešen udarcem metka, Tim Kord odlete nekoliko koraka i pade na stol koji se raspuče pod njegovom težinom.

Viler je za trenutak stajao iznenađen, no došavši sebi odmah ugasi svetlost. Zaklonjen zidom, pritrčao je vratima i nepomičnog Kestija odgurnuo u unutrašnjost kolibe. Zabravio je vrata i ubrzanog disanja pokušao da se smiri i da razmisli o tome šta se dogodilo.

Tajanstveni strelac iz napolja, verovatno je pratio šta se zbivalo u kolibi i preciznim hicem sredio je pijanog rendžera.

Strelac je imao vremena da pet metaka sasje u Kestijevo telo, da je to hteo.

Viler ljutito opsuje.

Toliko događaja a noć tek treba početi.

*

Kord je umro pre no što je Fligan došao svesti. Puščani metak udario ga je posred leđa i zaustavio se negde u plućima. Rendžer je bio u nesvesnom stanju kada je izdahnuo.

Čitavu noć se Viler brinuo za Fligana. Hladnim oblozima izvlačio mu je groznicu i oteklinu na potiljku. Tek pred ponoć Piter Fligan je zaspao nešto mirnijim snom.

'Dobročinitelj' se više nije pojavljivao.

Kanagam je ćutao, ravnodušan prema svemu što se dešava, dok je Rik Kesti bledog lica i upalih očiju još dugo pratio svaku Vilerovu kretanju. Plašio se da bi mu se rendžer, možda želio osvetiti za Kordovu smrt.

Međutim, druge su brige morile Vilera. Rendžer je uvezao Kestija na njegovo mesto, menjao obloge Fliganu, kuvao sebi vodu i tako toplu ju pio, umesto kafe.

Nije smeo oka sklopiti.

Već je počelo svitati kada je Viler seo da malo predahne. Fliganovo disanje je bilo ravnomerno, skoro zdravo.

Otvorio je vrata i zagledao se u nepregledni sneg. Dnevno svetlo još nije bilo dovoljno jako, no lepo su se videli obrisi šume koja je opkoljavala kolibu.

Viler izađe u sneg. Obišao je konje i nahranio ih. Nije primetio nikakve tragove u dubokom snegu. Sve je bilo u najboljem redu, samo je Kord sinić ubijen.

Viler besno pljune u sneg. Kord je bio u pravu. Najbolje bi bilo da pobijaju razbojнике i krenu za Luksor. Možda će se i Fligan složiti sa tim.

No, Fligan o tome nije ni razmišljao. Sedeo je na svom ležaju i prstima oprezno pipao ozleđeno mesto na glavi. Sve mu je bučalo i činilo mu se da će se mozak rasprsnuti na hiljadu komadića.

Kada je povratio ravnotežu ostao je sedeti kako bi video ima li snage da se osovi na noge.

— Živ si — radosno mu pride Viler.

Fliganovo oporavljanje je prvi dobar znak nakon toliko problema koji su ih zasuli sa svih strana u poslednje vreme.

Grlo mu je bilo otečeno i nahladeno. Pokušao je kašljanjem da ga pročisti, međutim, oštra bol u glavi naterala ga je da prekine i da se pomiri sa nazebom.

— Viski bi mi zaista odlično došao — promrmlja Fligan i tek tada pređe pogledom po kolibi.

Odmah je primetio razbijene komade stola, no, nikako se nije mogao setiti šta se to desilo.

Viler mu donese pljosku sa viskijem.

— Šta se to ovde odigralo? — upita Fligan i otpije dug gutljaj alkohola.

Viski ugodno zaseče po grlu. Oštra tečnost prijatno je grejala utrobu. Rendžer oseti već mnogo puta isprobano lekovito delovanje viskija. Snaga mu je opet nadolazila u telo.

— Mnogo toga se dogodilo — nevoljno promrmlja Viler. Zadovoljno je gledao u prijatelja, kao da se ovaj vraća iz mrtvih. — Ubili su Korda.

Fligan je gledao u pod i činilo se da nije čuo.

— Kako se ti nisi vraćao, Korda je sve više obuzimalo ludilo — ispriča Viler. — Na kraju je želeo da te osveti tako što će povešati bandite. Iako si se ti u međuvremenu pojavio, izudaran, on je želeo svoju osvetu provesti u delo. Hteo je Kestija da obesi o okvir vrata, kada ga je iznapolja pogodio metak u leđa. Uskoro je umro.

Viler se i sam čudio kako je uspeo sve to da ispriča u jednom dahu. Ispitivački je motrio na prijatelja, da vidi kakav će učinak imati njegove reči.

— Znači, Kord je mrtav? — upita Fligan otežući reči.

— Da.

— Dobro je bilo to što je želeo uraditi. — Fliganove oči su bile mutne od povišene temperature i nabele. — Možda ćemo mi biti srećnije ruke nego on. Danas...

— Zar nećemo danas krenuti? — upita Viler.

— Vidiš da ne mogu sedeti, a ne jahati — odmahnu glavom Fligan. — Imamo li dovoljno hrane?

— Biće. Samo...

— Mi ćemo jesti normalno, no razbojnicima daj samo jedan obrok — naceri se Fligan osvetnički. — Niko ne kaže da moraju biti lepi i debeli kada ih budemo vešali.

Viler je još nekoliko puta tokom dana izlazio napolje. Sakupio je malo suvog granja tako da su celu noć mogli ložiti vatru.

Hrane je ponestalo. Imali su taman dovoljno, ako bi na vreme stigli u Luksor. No, ako im vetar i sneg ne dozvole, ili ako zalutaju, moraće gladovati.

Poslepodne Fligan ustade na noge i Viler pođe na spavanje. I treću noć će Viler morati probdeti sa zarobljenim banditima.

Kanagam i Fligan ni reč nisu izmenjali. Bandit nije verovao da će se Fligan odlučiti na zločin i linčovati ih. No, Rik Kesti nije bio tako spokojan.

*

Tek što je prošla ponoć, umor je svladao Roda Vilera. Rendžer je dugo šetao po kolibi, kao ulovljena zver. Nekoliko puta je proveravao veze kojima su banditi bili sputani.

Na molitve prelepe Vendi Maršal da ju bar na nekoliko minuta odveže odgovarao je pretnjama da će ju odmah obesiti, ako joj ne odgovara položaj tela.

Viler je odavno naučio prepoznati promene u svom ponašanju. Vrlo dobro je znao da ne sme biti nervozan, no, nikako nije mogao srediti misli. Kao da ga je pratio zao predosećaj.

A, imao je razloga za zabrinutost.

Rik Kesti nije imao čvrsto vezane ruke. Viler ga je vezao sa mnogo manje pažnje nego Kord.

Gotovo čitav dan Kesti je rasklimalavao veze i na kraju je uspeo. Iako je Viler proveravao da li su svi banditi sputani — posebno Vendi Maršal — nije primetio da je Kesti toliko olabavio kanape da je lako mogao osloboditi ruke tih veza.

Strah je upravljao Kestijem. Mladi bandit je prvi puta osetio kako mu konopac zateže vrat. Iako je Kanagam bio mogo ozloglašeni od njega, iako je Vendi Maršal podla i opasna, prokleti rendžer se odlučio baš njega prvog kazniti. Kesti od tada oka nije sklopio. Istom snagom mrzeo je i Kanagama, i Fligana. Bilo mu je svejedno što će se sa njima dogoditi. Želeo je da se što pre izgubi iz ovih prokletih planina. Kasnije, u Luktoru ili nekom drugom gradu, već se razmisliti šta je najbolje da dalje čini.

Važno je odavde izneti živu glavu.

Kada se Viler napokon smirio, prestao šetati i seo na stolicu postavljenu blizu tople kamene peći, Kesti je sa još većom pažnjom iščekivao povoljan trenutak.

Potpuno je skinuo konop sa ruku i oprezno trljao prste kako ga ne bi izdali u odsudnom trenutku.

A taj moment je došao vrlo brzo.

Kesti je video kako je Vilerova glava pala na grudi, no još uvek ništa nije poduzimao. Morao je biti siguran da se Viler ne pretvara.

No, Rendžerovo disanje bilo je duboko i ravnomerno. Kesti primeti da se Kanagam pomerio, no ne obrati pažnju na njega. Bilo mu je važno da razoruža Vilera, a ako Kanagam pokuša da ga oda povikom ili nekom gestom, dobiće i on svoj deo olova. Rik Kesti je želeo po svaku cenu da pobegne iz ovog brloga.

Iako još nije uspevao potpuno vladati toliko vremena vezanim rukama, uspešno se oslobodio konopa kojima su mu oile vezane noge. U dva skoka našao se kraj usnulog Vilera.

Pokraj rendžerove noge, u prašini poda, ležao je veliki lovački nož kojim je Viler sekao grane za loženje.

Kesti dohvati nož.

Još je bio sagnut kada je uhvatio sanjivi Vilerov pogled. Hitro, pre nego što je rendžer i shvatio šta se dešava, Kesti snažno zamahnu nožem i pogodi čuvara zakona posred grudi.

Kesti je znao rukovati nožem. Sečivo je udarilo tačno u mesto gde su se dodirivala rebra. Oslonivši svu težinu tela na nož, Kesti poteže sečivo prema gore, dublje u grudi, i naglim trzajem izvuče ga iz tela.

Viler je bio mrtav pre nego što je pao u prašinu stare kolibe.

Kesti dohvati njegovu pušku i za trenutak se ogleda po prostoriji.

Fligan se nije ni pomakao. Spavao je teškim okrepljujućim snom. Kesti koraknu prema usnulom rendžeru, no, zaustavio ga je Kanagamov pogled. Fligan nije predstavljao opasnost za Kestiju i ovaj ga ne htede ubiti.

— Nemoj slučajno... — pokušao je Kesti nešto zapretiti Kanagamu, no onda samo odmahnu rukom i izađe iz kolibe.

Kanagam je odlično video da sa Kestijem nije sve u redu. Verovatno je malo pomerio umom od silnog straha juče pretrpljenog. Kada se već oslobodio veza, mogao je poubijati rendžere i njega osloboditi pa da se bez problema izvuku iz planine.

Istina, novac bi ostao nepronađen, no, novac ionako nije interesovao Rika Kestiju. Njemu je samo život, lični opstanak bio od važnosti.

No, Kesti nije daleko odmakao.

Nepun minut pošto je zatvorio vrata kolibe iza sebe, odjeknuo je puščani hitac.

Kanagam je prepoznao Kestijev krik. Još se samo čulo samrtničko krkljanje i onda — stravična tišina.

*

Fligan nije bio u formi. Trebalo mu je mnogo vremena da shvati gde se nalazi, da izvuče revolver, pa tek onda da pokuša ustati sa neudobnog ležaja na kojem je mogao zauvek ostati da je Kesti tako želeo.

— Šta se dešava? — mrmljao je, još se boreći sa bukom u glavi.

Vrata su bila zatvorena i zbunjeni Fligan nije u prvom trenutku primetio ništa neobično.

Već mu se rodila sumnja da je samo usnuo pucnjavu, kada vide kako se Vilerovo telo beživotno opružilo na podu kolibe.

Tek tada je primetio da nema Rika Kestija.

Stari instinkt, u mnogim borbama proven, odmah je rekao Fliganu da ima mnogo nelogičnosti i situaciji kakvu je zatekao probudivši se. No, nije sada mogao time razbijati glavu.

— Gotov si, amigo — reče tiho i cev njegovog revolvera zevne u Kanagamovo neobrijano lice.

— Stani Fligane, ja sam vezan! — viknuo je Kanagam prestrašen. Mogao je pretpostaviti da će Fligan prvo njega uzeti na nišan.

— Ne pucaj. . .

Fligan se zaista pokolebao.

Nije mnogo verovao Kanagamu. Znao je da bi razbojnik iskoristio najmanju šansu da ga se reši. No, ako je vezan, i nije tako velika opasnost.

— Ono glavno si već propustio — reče Kanagam mirnijim glasom, videvši da se rendžer odlučio da, bar za sada, ne puca.

— Mislim da možeš spremiti taj svoj top — reče mirno Kanagam. — Nema mnogo razlike između nas dvojice. Ista voda nas hoće progutati.

— Šta pričaš? — nervozno frknu Fligan, još uvek držeći pripravan revolver.

— Kesti se oslobodio i sredio tvog brkajliju — isceri se Kanagam. — Međutim, onaj strelac koji je jučer sredio Korda izgleda da je presudio i Kestiju.

— Je si li ti lud? — Fligan ništa nije razumeo.

U redu, Viler je nastradao, to vidi. No, gde je Kesti, to nije mogao shvatiti.

— Gde je Kesti? — upita Fligan i još jednom pažljivo osmotri sve osenčane delove kolibe.

— Napolju je — odmahnu glavom Kanagam. — Verovatno leži u snegu i psuje sudbinu, ako već nije na nebu. Kažem ti, pokušao je pobeći, no čuo se pucanj i njegov krik. Pretpostavljam da je ubijen.

— Ja pretpostavljam da ti igraš neku igru koja se meni nimalo ne dopada, Kanagame — odseče Fligan i pride razbojniku i devojci.

Pažljivo je proverio veze i zaključio kako se nisu ni za milimetar olabavile. U blizini Kanagama nije mogao videti nikakav predmet koji bi mu pomogao da se oslobodi sam. Tek tada je prišao Vileru.

Okrenuo ga je na leđa i odmah video da mu nema spasa. Vilerova košulja bila je natopljena krvlju. Fligan zaključio kako Kesti zna vešto rukovati nožem.

Nedostajala je Vilerova puška, a to nije veselilo rendžera.

On još jednom pogleda u kolibu a zatim se polako iskrade na bočni ulaz.

Sneg nije padao. Samo je vetar razvejavao hladnoću i neugodno štipao za obraze. Tek tada Fligan se seti svog nazeba.

Oseti slabost u celom telu. Morao se za kratko osloniti o zid kolibe i sakupiti malo snage. Osećao je povišenu temperaturu u obrazima i očima.

Pribravši se, krenuo je uz zid kolibe. Oprezno je posmatrao snežnu belinu, kao da iz nje vreba sama smrt. No, odlično je znao da protiv sposobnog lovca iz zasede, a takav je bio njihov 'dobročinitelj' nije imao izgleda.

Ipak je sakupio svu hrabrost i izašao pred prednji ulaz u kolibu. Jasno je video sveže Kestijeve tragove. Fligan još nije verovao u Kanagamovu priču. Prvo je Vels netragom nestao. Sada se Kesti oslobodio i zaboravio njega ubiti a Kanagama osloboditi. Sve je to delovalo isuviše čudno kada se zna o kako tvrdim momcima je reč.

Ali, nekoliko koraka od nadstrešnice pod koju su spremili konje, Fli-

gan je zaista ugledao nečije telo u snegu.

Napregnuvši sva osetila, Fligan je pokušao otkriti ima li još koga u blizini. No, zvuk vetra bio je jedini zvuk, a nikog živog nije mogao primetiti osim konja, ravnodušno zabodenih u sneg.

Oprezno je prišao telu. Bio je spreman da svakog trenu opali ukoliko primeti bilo kakvu zamku.

No, to telo je zaista pripadalo Kestiju. Isto tako mu je pripadalo i olovo koje mu je smrskalo grudi. Metak se nije probio kroz leđa, zaustavile su ga kosti, no Fligan je odmah zaključio da ubica nije bio daleko udaljen od svoje žrtve.

Rendžer se odmah oprezno osvrne oko sebe.

Negde u planini odjeknulo je vučije zavijanje.

Fliganu se podigne kosa na glavi. Da je Kesti hteo, mogao je i njega pretvoriti hranom za vukove.

Fligan uhvati Vilerovu pušku, a telo ostavi u snegu. Nadao se da vukovi neće nanjušiti leš i već u toku noći doći.

*

Vilerovo telo je odneo pokraj Kordovog. Opet je proverio da li je Kanagam dobro vezan. Nabacao je nekoliko grana na vatru i konačno seo na stolicu u kojoj je smrt iznenadila Vilera.

Toliko naprezanja iznurilo je Fligana. Skinuo je bundu i prvi put tokom noći odložio pušku. No, od revolvera se nije odvajao.

Kanagam mu je još jednom preporučao šta se dogodilo. Iako je mnogo ispitivao, Fligana je obuzela potpuna ravnodušnost prema tim događajima.

Kao Kesti, pomislio je, želim samo spasiti živu glavu, a za ostale nije me briga. Panika me obuzima, znao je Fligan. Da bi si pomogao, otpio je nekoliko dugih gutljaja viskija.

Znao je da nema drugog izlaza nego da sačeka zoru pa da se dade u beg pred sudbinom.

Ogroman strah bi ga obuzimao čim bi se setio da tajanstveni ubica, 'dobročinitelj', možda sedi pred vratima i razmišlja kog sledećeg da pošalje na onaj svet.

*

— Sviće — promrmlja Piter Fligan i ustade sa stolice.

Tamni kolobari ispod očiju, opšta slabost i bolovi u glavi jasno su govorili sa koliko je muke probdeo ovu proteklu noć.

Pokušao je razgibati ruke i rame, na, no glava ga je još jače zbolela, pa je prekinuo sa razgibavanjem.

— Vreme je da se krene, Kanagame — reče razbojniku, ne propuštajući priliku da mu se isceri.

— Hajdemo, Fligane — klimnu glavom Kanagam i ravnodušno se nasmeje.

— Ne verujem da ti se mnogo žuri — reče rendžer. — Oni dole u LukSORU mogu pomisliti da si ti ubio Korda i Vilera. Njima se to neće sviđati.

— LukSOR? — upita Kanagam sa lukavim izrazom lica. — LukSOR? Fligane, gde je to? Daleko?

— Daleko je... — nasmeja se Fligan iskreno. — Za tebe je daleko. Misliš da ćeš dočekati šansu za spas. Meni se čini da nije tako daleko. Mnogo dalje je prilika koju očekuješ. Ako me ne spreči već prvi metak, ti nikada nećeš dočekati sledeću zoru. To već znaš.

Kanagam kimne glavom.

Fligan iznese tri sedla i postavi kraj vrata. Doneo je bisage sa najpotrebnijim stvarima i počeo motati čebad.

— Fligane — pozva ga Vendi Maršal.

Ona je već dugo vremena čutala i glumila dobru devojkicu. Rendžer je očekivao da i od nje čuje glas.

— Zar zaista misliš odmah poći za Luksor? — upita Vendi, gledajući rendžera svojim lepim očima.

— Da, lepoticice.

Svetlost iz svetiljke bila je taman dovoljna da lepo osenča ljupko ženino lice. Kosa joj je neuredno padala do ramena. Umor i neugodan položaj dodali su njenom licu nijansu ozbiljnosti koja je još više naglašavala njen šarm.

— Zar nećeš pokušati otkriti gde je opljačkani novac sakriven? — uputa Vendi čudeći se.

Fligan prekine sa radom i bolje ju pogleda.

Odmah je on procenio o kakvoj ženi je reč. Vendi je cenila jedino novac i tome cilju je podvrgla sve, tuđe živote, pa čak i svoj.

Dočekao je da ona sama to potvrdi.

— Ako Kanagama zatvore ili obeše — govorila je Vendi, pokušavajući objasniti rendžeru nešto što je on vrlo dobro znao. — Tada će novac ostati zauvek skriven u ovim planinama...

— To je šteta — reče Fligan i nasmeje se.

— Šteta! Ti tvrdokorni medvede! — besno prosikta devojka. — Zar ne želiš pronaći novac?

Vendi je izgubila strpljenje. Čovek koji ne vidi šansu, a ako ju vidi ne želi iskoristiti, da se domogne novca, po merilima Vendi Maršal, nije ništa drugo nego ludak. No, ona je bila nemoćna da bilo što učini protiv tog ludaka, Fligana.

Rendžer se htede opet dati na slaganje ćebadi, kada devojka opet besno cikne.

— Fligane, zar si toliko lud da ovakvu priliku ne želiš iskoristiti? — viknula je.

Fligan ju pogleda. Na preplanulom licu blesne mu osmeh. Sve ove ženine reči počele su ga zabavljati.

U njenim očima video je dolare. Video je gomilu lepih zelenih papirića, koje je neko drugi zaradio, koje je opet neko treći opljačkao, da bi ih ona trošila. Lep račun.

— Ja mnogo volim novac, Vendi — reče Fligan kao da se ispoveda.

— Ali, zločesti Kanagam neće da nam oda gde je sakrio novac...

— Da, ja sam okrutan — dobaci Kanagam.

Muškarci su se zabavljali na njen račun, no Vendi Maršal se brinula isključivo za dolare, a ne za Kanagamove neizmirene račune sa zakonom, niti za Fliganove dužnosti.

— Ti si lud, Fligane! — potvrdi Vendi, klimajući glavom, kao da se konačno uverila u to u šta je dugo sumnjala.

Fligan se nasmeje veselo.

Glavobolja je popustila. To je morao zahvaliti devojci. Njena predstava dobro mu je došla da zaboravi kako će nesahranjene morati ostaviti Vilera i Korda, poštene ljude, sa kojima je toliko toga prevalio preko glave.

Odabrao je jednu tanku cigaru, iz poslednjeg pakla koje mu je preostalo.

— Hoćeš? — upitao je Kanagama i pripalio mu.

Kanagam je, još uvek onako vezan, ravnodušno promatrao kako Fligan otvara vrata i promatra snegom okovani predeo.

Mrak se razilazio i svakog časa je moglo da se razdani. Nije bilo ni vetra ni snega. Ovde na uzvišenju nije bilo magle, no, niže, u kotlinama, gusta zavesa nepokretno je visila, poput oblaka neodlučnog kamo da krene.

— Jesi li razmišljao o ubojici koji je sreo Korda i Kestija? — upita Fligan.

— Jesi li? — ponovi pitanje i zatvori vrata.

Kanagam ga je gledao tamnim očima.

— Ne verujem da je neki poludeli traper u pitanju — napokon procedi razbojnik.

— Možda jeste...

— Tebe je onesvestio, nije te hteo ubiti — reče Kanagam i nasmeje se. — Na žalost.

— Da. . . — odsutno promrmlja Fligan.

Potiljak još nije smeo dotaknuti prstima. Nije znao ni da li će moći nositi šešir na glavi. Pri svakom koraku činilo mu se da ga teški mali pogada u ozledeno mesto.

— Verovatno je to neko sa sličnim nazorima kao Vendi — procedi Kanagam i ispljune ostatak cigarete na pod.

— Šta? — Devojka nije shvatila Kanagamove reči pa je želela da joj objasni šta je hteo reći poređujući nju sa tajanstvenim ubojicom.

— Dok smo se mi nadmudrivali — izreče Fligan ono što je namera-
vao reći Kanagam — neko treći je polako išao iza nas i koristio naše greške.

— On će opet pokušati da se domogne onoga što tako žestoko želi, a to je novac — reče Kanagam.

— Ali, ti ni njemu nećeš hteti odati gde je novac sakriven — nasmeja se Fligan.

— Naravno.

Vendi okrenu besno glavu. Nije više mogla podneti razgovor te dvojice ludaka. Nije joj bilo jasno zašto je Kanagam dozvolio da padne u Fliganove ruke. Nije joj bilo jasno zašto tu činjenicu Fligan ne iskoristi da iz bandita iscedi novac. Ne, upustila se u ovu avanturu zbog Velsa, a on je izdajnički poginuo.

— Vreme je da krenemo — reče Fligan i počeo nositi opremu iz koli-
be.

*

Oslobodio je devojku konopaca i ponudio joj cigaru. Odbila je. Trljala je ozledene ruke i besno proklinjala sve muškarce koje je ikada upoznala.

Fligan zapali još jednu cigaretu. Vendi će mu pomoći da svu opremu stavi na konje i da dovedu životinje do ulaza. Još samo nekoliko minuta i moći će krenuti iz planina koje nikome nisu donele sreću.

Vendi opet promeni svoju igru, te umiljato pogleda Fligana. Dok je gledao u njene šarmantno nasmešene oči, rendžer se pitao šta sada smišlja ta devojka u svojoj pohlepnoj lepoj glavi.

— Fligane, zašto radiš sve to? — upita ga i počeo se maziti oko njega. Prstima mu je pažljivo skinula nekoliko slamčica sa okovratnika. Nije propustila da ga hladnim, ali nežnim prstima dotakne po vratu.

— Nisi glup čovek — i dalje je birala najlepše osmehe, želeći da njima očara rendžera. — Mogli bismo iz ovog bandita izvući skriveni novac i lepo provesti ostatak života negde daleko od Luksora, daleko od ovih vražijih planina. . .

— O čemu govoriš, Vendi? — isceri se Fligan.

Mirno je otpuhnuo nekoliko dimova cigarete i nasmešio se devojci.

— Jesi li ti, uopšte, pomislio da bi ti taj novac omogućio da ne lutaš više prerijom za ubicama, da ne nosiš glavu u torbi? — upita ga Vendi ljutitim glasom, no onda opet povрати strpljenje i nasmeši se. — Od plate nećeš živeti kada ostariš. Ako ostariš.

— O čemu govoriš, Vendi? — ponovi Fligan i nevino slegne rukama, kao da je nesposoban za tako krupne misli.

— Govorim o ludacima — promrmlja Vendi i nasmeši se obzirno, kao bolesnom detetu. — Od svih čuvara zakona morali su najludog da pošalju za mnom u poteru.

— Nisam krenuo za tobom. . .

— U tvojim sam rukama.

— Bila jesi u mojim rukama — isceri se Fligan. — No, zaista, kakva je tvoja uloga u svemu ovome.

Vendi prećuti odgovor. O tome nije želela ni reč reći.

— Nisi imala dovoljno strpljenja da sačekaš Kanagama kod kuće, ili si se plašila da ne pobegne kada se domogne novca? — upita Fligan lažno ozbiljnim glasom.

Nije ga zanimalo šta je devojka tražila sa Kanagamom u planini.

Njemu je rečeno da pohvata tu bandu i on je to učinio. Svedjedno mu je je li tu devojka ili su sve devojke. Ženski banditi mogu biti mnogo opasniji od muškaraca. Pohlepa i okrutnost su značajke svake žene, više ili manje. . .

— Nisam došla sa Kanagamom. . . — reče Vendi razvlačeći reči.

— Nego? — tobože se iznenadi Fligan.

— Krenula sam sa Morganom Velsom. — Iako nije htela da objašnjava, Vendi je želela malo odobrovoljiti Fligana, verujući da ga zanima to što pita.

Nekoliko trenutaka su ćutali.

— Zašto si ju poveo? — upita na posletku Fligan još uvek zavezanog razbojnika. — Zar si mislio da će ti biti dosadno na putu?

Kanagam slegne ramenima.

— Kajem se — nasmejao se, no izrekao je ono što je iskreno mislio. Kanagam je verovao da zna, ili barem naslućuje više nego što zna Fligan.

Do nekih saznanja čovek mora doći tek nakon problema, koji mu kasnije mogu izgledati nepotrebni, no čovek ih redovno mora savladivati kako bi uspeo stići do tih iskustava.

Fligan je uhvatio zamišljeni osmeh na Kanagamovom licu, no nije ga znao protumačiti.

Rendžer je mnogo razmišljao o Vendi. Kanagam ju, sigurno nije poveo sa sobom da nije imao dobar razlog za to.

Možda je ovo pitanje trebao već ranije potegnuti, možda bi se neke zagonetke same odgonetnule.

— Zašto si ju poveo? — upitao je Kanagama.

Razbojnikove oči se suziše. Morao je da igra na sigurnu kartu. Fligan je oprezan i pametan čovek. Zna protumačiti sitnice koje glupi ljudi zanemaruju, a koje donose ili gube bitke.

— Vels je tako hteo — procedi Kanagam i klimnu potvrdno.

— Ona je bila sa tobom, ne sa Velsom. — Fligan nije znao zašto više raspravlja o tome.

— Da. . . bila je. . . u mojim rukama — nasmeši se Kanagam. — Kao i u tvojim, Fligane.

— Lepa žena je isto tako teret na putu kao i ružna žena. Možda još i veći. Zašto si sa sobom nosio nepotreban teret, kada znaš da planina takve greške ne oprašta? — Bio je uporan Fligan.

Kanagam nije hteo govoriti.

— Zato što ti nije bila na teretu, Kanagame! Bila ti je potrebna — Fligan je gledao čas u devojku, čas u razbojnika. — Zašto?

— Morgan Vels je pao u ruke Trejka Bronsona — reče Kanagam, slegnuvši ramenima. — Bronson je bio glupi lovac na ucene koji se nadao da će pokupiti ogroman novac za Velsovu glavu. Bronson ga je odveo u Vičita Pals i predao komandantu tamošnje tvrđave.

Fligan je slušao šta priča razbojnik, no nije mu promaklo kako je Vendi besno pokušavala dati znak Kanagamu da prekine.

Kanagam je nastavio.

— Već su pripremili vešala za jadnog Velsa, kada se sam andeo odlučio pomoći jednom tako okorelom bedniku — smejao se Kanagam. — I anđeli danas imaju svoju cenu. Cena tog anđela je trećina ukradenog novca iz Luksora. Istina, lepi plavi andeo tražio je polovinu, pa je Vels imao muke kako da mu objasni da nije samo on u pitanju, da se plen već deli na dva dela. Na kraju je u čeliju sirotog Velsa upao nabijen revolver, a on se njime znao poslužiti.

— A andeo? — smejao se i Fligan. Već je pretpostavljao ko se igrao anđelčića čuvara sirotih razbojnika.

— Andeo? — slegnu Kanagam ramenima. — Komandant te tvrđave zvao se Džim Maršal. . .

— Lepi su danas anđeli. . . Je li tako, Vendi? — reče Fligan zado-

voljno i pomilova devojkicu po obrazu.

Ona ljutito otkorači od rendžera.

— Vidiš, nije mi bila potrebna, no Vels. . . — Kanagam odmahnu glavom, kao da je učinio samo što je morao, što je prevazilazilo njegovu moć.

— To sve nije važno — reče Vendi besno. — Važno je da se opametiš i da pokupimo taj novac, Fligane.

— O čemu govoriš, Vendi? — po stoti puta upita rendžer.

— Lud si! — htjede devojkica da mu zapara obraze noktima, no on je bio spreman na to i lako joj zaustavi ruke.

Vendi je konačno dozvolila svome besu da se iskali na tog poremećenog rendžera. Konačno je morala odustati od namere da ga privoli da, makar i mučenjem, od Kanagama saznaju gde se nalazi novac.

Fligen ju privuče u zagrljaj, no devojkica se nije dala poljubiti. I dalje je sipala psovke, pokušavajući da se otme.

Rendžer je pusti.

Vendi izbezumljeno pogleda u Kanagama, pa opet u Fligana.

— Mrzim vas. . . vi. . . — prekinula je načetu kletvu i izletela iz kolibe pored iznenađenog Fligana.

*

Istrčao je za devojkicom. Nije znao šta ona namerava, no nije joj smeo dati da mu pravi nepotrebne probleme.

No, Vendi nije trčala prema konjima.

Nije mnogo odmakla od kolibe. Sneg je bio dubok i nije mogla trčati. Noge su joj neprestano propadale sve do kolena u sneg i jedva je uspevala da održi ravnotežu.

— Stani, luda ženo! — viknu Fligan za njom.

Nije sumnjao da će ju lako uhvatiti, no nije želeo da gubi vreme na gluposti.

Potrčao je za devojkicom.

Nije video odakle je ispaljen metak. U prvom trenutku samo je osetio snažan udarac u rame, ili gornji deo grudi. Video je kako mu puška ispada iz leve ruke i kako pada u sneg.

Još pre nego što je shvatio da je pogoden, ležao je u dubokom snegu.

Levom rukom nije mogao pomerati. Instinktivno se pokušao osloniti na tu ruku, kako bi desnom potegao revolver, no, oštra bol presekla mu je pokrete.

Činilo mu se da oseća kako razbijene kosti trljaju jedna drugu. Strahovita bol mu pomuti vid. A vid i brzina bili su mu najpotrebniji.

Primetio je kako se devojkica također bacila u sneg. Njena tamna bunda je poput blatne mrlje u snegu, nepomično ležala desetak koraka dalje.

Fligan nije mogao precizno pretpostaviti odakle je ispaljen metak, a nije se više ni smeo zadržavati na čistini.

Počeo je puzati unatrag, pokušavajući da što manje pomiče ranjenu ruku.

Novi kuršum nije pogodio cilj.

Metak je otišao previsoko. Udario je o zid kolibe i odbacio malo ivera i snega sa njega. Fligan je video kako se jedna ptica izvila iznad krošnji najbližeg drveća sa leve strane kolibe.

Pretpostavljao je da se tamo nalazi skriveni strelac.

Iako je drveće bilo isuviše daleko za revolver, Fligan opali dva metka u tom smeru, ako ništa drugo, da bar uznemiri strelca.

Nije želeo ulaziti u kolibu. Otpuzao je duž zida i uvukao se pod nadstrešnicu gde su bili smešteni konji. Pucnji nisu mnogo uznemirili životinje.

No, umesto njih, Fligan je bio dobro uznemiren.

Bočni ulaz u kolibu ostao je nebranjen i, ako je želeo, ubica je bez

problema mogao ući u kolibu i osloboditi Kanagama.

Fligan se seti da bi to mogla uraditi i devojka.

Brzo je isturio glavu i video da takvo što, bar za sada, ne pada na pamet devojci. Kao mrtva ležala je u snegu.

Rendžer nije znao šta da radi ako ona ipak dođe na ideju da uđe u kolibu. Nije isključeno da će tajanstveni ubica nju poštediti metka. No, Fligan ne bi imao drugog izbora no da ju ustreli ako krene ka kolibi. Nikako nije smeo dozvoliti da se Kanagam oslobodi.

Vendi se počela pomerati.

Oprezno je provirila iz snega i pogledala u Fliganovom pravcu. On joj domahne revolverom da spusti glavu.

Nije poslušala. Pogledala je prema ulazu u kolibu, kao da meri koliko će joj koraka biti potrebno da se onde nađe.

— Ne pokušavaj ništa — viknuo joj je Fligan. Znoj mu je oblio čelo. — Zabij tu svoju debelu stražnjicu u sneg i ne pomeraj se.

Ne bih voleo pucati na nju, no morao bi...

Ispalio je jedan metak metar od nje, tek da joj da do znanja da se ne šali. Vendi je odmah shvatila da je vrag odneo šalu. Duboko se zavukla u sneg i gotovo da se nije mogla pomeriti.

Fligan se zadovoljno osvrne oko sebe. Sada je mogao mirnije nastaviti borbu sa tajanstvenim čovekom.

Obišao je oko nadstrešnice i pokušao da se popne na krov kolibe.

Nije uspeo. Ranjena ruka mu je mnogo smetala. Krv je neprestano tekla iz rane i već se počela cediti iz košulje.

Fligan stavi revolver na opasač i desnom rukom od marame napravi povez za levu. Bar mu se neće toliko pomerati i boleti dok se kreće.

Popeo se uz mali breg, na koji se koliba naslanjala. Da je želeo sada se mogao popeti na krov kolibe. Međutim, sada više nije video devojku,

a to je značilo da uskoro nasuprot sebe može očekivati i Kanagama.

Žestoko je prokleo trenutak kada nije poslušao Korda i odmah linčovao razbojнике. I Vendi Maršal.

*

Primetio je pomicanje grana ispred sebe. Nije imao pušku, pa je morao sačekati da se ubojica još približi. No, u sledećem trenutku su se grane prestale pomicati pa više nije mogao ni pretpostaviti gde se nalazi njegov protivnik.

Fligan je kleknuo iza jednog omanjeg, ali vrlo širokog panja i zaustavio disanje.

Silueta nekog izuzetno snažnog čoveka sporo i nečujno se kretala snegom. Sada je već vrlo jasno mogao videti krupnog, u trapersko odelo odevenog čoveka sa puškom u ruci, kako se oprezno kreće ka kolibi.

Fligan nije smeo čekati.

Podigao je revolver i opalio.

Promašio je. Čovek se, isuviše hitro za svoju težinu, začas našao u snegu. Fligan nije stigao drugi puta pritisnuti obarač a više nije bilo cilja.

Umesto ubojice, snežna belina je ispunila prostor pred Fliganovim očima.

Rendžer glasno opsuje.

Uspeo je iznenaditi tajanstvenog ubojicu, no čemu je to vredelo, kada su se opet počeli igrati skrivača.

Metak mu je otkinuo komadić kožne jakne i samo dodirnuo i drugo rame. Nije ispustio revolver. Pritisnuo je telo dublje u sneg i po ko zna koji puta prokleo sudbinu.

Ozleda nije bila ni teška ni bolna. Samo ogrebotina. Mogao je normalno pokretati desnu ruku.

No, nije video odakle je doleteo ovaj metak.

Fliganov neprijatelj se odlično snalazio u snegu. Iako je bio veoma krupan i težak, nečujno se kretao i hitro menjao zaklone.

Već ranjen, uz to i prestrašen, rendžer se ozbiljno zamisli nad svojom sudbinom. Možda je konačno naišao na isuviše čvrstog protivnika.

Nasmejavao se sam sebi.

Lovac je postao lovina.

Novi pucanj pomaknuo ga je iz apatičnog stanja koje je ovladalo njime. Metak se zario u panj, samo pedalj daleko od njegovog nosa.

Fligan je ugledao siluetu napadačevog tela i odmah je u tome smeru ispalio metak. Nije pogodio, no strelac se morao dobro sakriti u zaklon.

Rendžer se seti da u revolveru ima samo još jedan metak. Levom se rukom nije mogao služiti, što znači da je morao odložiti revolver da bi uzeo šaku metaka iz džepa pantalona.

Za to nije imao vremena. Podlak-ticom je obrisao hladni znoj koji mu je neprestano orošavao čelo.

Morao je uzmaći malo, kako bi napunio doboš.

Više nije video ni senku od neprijatelja.

Kliznuo je naniže, ka kolibi. Bez problema je stigao do nadstrešnice. Konji su ga ravnodušno dočekali. Bilo im je svejedno ko će iz ove bitke izvući živu glavu.

Fligan proviri na čistinu ispred kolibe.

Devojku nije primetio.

Sada će i Kanagam skočiti na vrat, pomisli Fligan i žestoko opsuje. Morao je biti brži od Vendi i Kanagama.

Potrčao je koliko god su ga noge nosile.

Uskočio je na ulazna vrata i odmah se bacio na prljavi pod kolibe.

Isprva ništa nije primetio. Snežnu belinu oči su zamenile za polutamu velike prostorije.

No, rendžer je odmah primetio da nije u neposrednoj opasnosti.

Vendi Maršal nije ni pokušavala da oslobodi Fila Kanagama. Stajala je pred vratima kroz koja se ulazilo u drugu prostoriju kolibe, prostori-

ju u kojoj su se nalazila tela Korda i Vilera.

— Ne mrdaj, lutko — naredi Fligan, stežući zube da ne zaurla od bolova koji su mu trgali levo rame.

Oči su mu zasuzile i nije mogao videti ima li devojka oružje u rukama.

Kako nije čuo pucanj, niti osetio metke, shvati da opet kontroliše situaciju, bar u kolibi.

Prvo se oslonio na koleni, a kada mu se u glavi malo razbistrilo, polako je ustao.

— Nemoj biti luda, Vendi — procedio je videvši kako devojka merka da li bi se mogla skloniti u onu drugu prostoriju. — Jedan opasan protivnik mi je sasvim dosta. Vas ću morati postreljati.

— Imaš problema, Fligan? — nasmeja mu se Kanagam.

Razbojnik nije znao ko je taj ludak koji ubija sve redom, i Kestija, bandita, i rendžere. Međutim, Kanagam je bio dovoljno pametan da se nada kako i taj ubojica želi novac, a za taj novac mu je potreban Fil Kanagam, živ.

— Moji problemi su i tvoji — odgovori mu rendžer. — Rekao sam šta će ti se dogoditi ako na mene bude ispaljen i jedan metak.

Kanagamovo lice osta bez osmeha.

— Prijatelju, to se desilo! — Fliganov glas je bio opasan, leden. — Na mene su ispaljena četiri metka. Znači da je došlo vreme da se igra prekine.

Fliganov revolver pogleda svojom tamnom cevi pravo Kanagamu u oči.

Rendžer je odlično znao da u dobošu ima samo jedan metak. Verovao je da to Vendi ne zna, a i da je brojala revolverске hice, nije mogla pretpostaviti je li on već napolju iznova napunio doboš.

Kanagam je ćutao.

Fligan više nije želeo čekati. Počeo je pritiskati obarač.

Fliganovo telo je preletelo preko cele kolibe i palo pred noge nasme-jane Vendi Maršal.

Metak iz puške pogodio je Fliganu prst ili dva ispod vrata. Krv je mlazom izbila i ostavila slepljenu prašinu na podu kolibe.

Rendžer je bio mrtav pre nego što je pao na pod.

Vendi više ni ne pogleda Fliganovo telo. Prstima je prošla kroz kosu, kao da je konačno uspešno završila jedan dobar posao.

— Lu, napokon si stigao — veselo, ona polete u zagrljaj divu koji odloži pušku uza zid kolibe i podiže devojku.

Lu Rambis je imao tek nešto više od dvadeset i pet godina. Za tako kratko vreme uspeo je porasti preko dva metra i steći preko sto dvadeset kilograma. Izuzetnu muskulturu težak život i rad razvili su do neslućenih razmera. Ogromne snage, navikao na sve muke i probleme, Rambis je bio oličenje poslednjeg protivnika kojeg bi čovek pozeleo.

Fil Kanagam bi najradije opsovao. Nije mu Filgan bio dovoljan! Tek što se rešio tako opasnog protivnika, pred njega se postavio dvostruko opasniji.

Još dok je Kanagam procenjivao Rambisa, snažni mladić odloži devojku na zemlju i zadovoljno protrlja ruke.

— Ima li ovde šta za mene? Sav viski sam popio gore u pećini. Znaš, Vendi, meni je bilo mnogo manje udobno nego vama ovde. — Požalio se, a onda, iz samo sebi poznatih razloga, prasnuo u gromoglasan smeh.

— Mislim da nema ništa za popiti — reče Vendi.

Devojka je cvetala od sreće, ili se takvom samo predstavljala. Za svaki slučaj, otišla je potražiti po opre-

mi već pripremljenoj za polazak. Možda je tamo ostala koja flaša.

Činilo se da je tek tada Lu Rambis primetio Kanagama. Opet se bez veze nasmejao. Dohvatio je stolicu u kojoj je ubijen Rod Viler i prineo ju na samo korak do uvezenog razbojnika.

Okrenuo je stolicu naopako, objahao ju i svu težinu obesio o naslonjač, podbočivši veliku glavu isto tako ogromnim rukama.

— Dakle, ti si taj Kanagam? — upita zvonkim glasom.

Ličio je na ogromnog dečaka kojeg veseli lakoća sa kojom uništava odrasle ljude, koji su ipak tako slabi i nemoćni pred njegovom neshvatljivom snagom.

U rukama Vendi Maršal, Lu je predstavljao opasno oružje, a da se nalazi u njenim rukama, u to Kanagam nije ni trenutka posumnjao.

Nasmejao se samome sebi. Sebe je smatrao starim prerijskim vukom. Mislio je kako ga teško šta više može iznenaditi na ovome svetu. Video je kako očevi ubijaju sinove, i obrnuto, video je kako čitavi indijanski narodi izumiru u borbi za komad svetog drveta, video je mnogo toga...

No, Vendi Maršal ga je uvek iznova iznenadivala.

Bila je udata za majora, zatim je krenula sa Velsom, brzo je shvatila da je Kanagam glavni pa je prešla na njegovu stranu, onda je na red došao Piter Fligan, a u stvari, prvi i poslednji bio je nepoznati Lu Rambis, kao zlatni keč iz rukava.

Jeste, svi su je radije gledali голу i podatnu, a ona je tajnu čuvala u rukavu.

No, ko će da pazi na odeću kada je Vendi u pitanju.

Kanagam se nasmeši. Toliko je još sakupio hrabrosti. Njegov tajni keč se krio u istini koju niko nije znao. A niko nije ni pretpostavio da on ne zna gde je novac.

Da Vendi zna tu istinu njegova koža ne bi bila vrednija od Kestijeve ili Fliganove.

Vendi se vratila sa novom, neotvorenom flašom.

— Evo je — prinela je flašu svom kecu i pokušala mu sesti u krilo, no kako nije uspjela, zadovoljila se da ga obgrli sa leđa i zagleda se u Kanagama.

— Dakle, to je naš prijatelj? — upita Kanagam sa lažno veselim licem. — Dobročinitelj?

Pokazao je glavom na grdosiju koji nije skidao oka sa njega.

— Jeste — nasmejala se Vendi. — Sada ćemo nas troje lepo sarađivati. Hoćemo?

— Naravno — progunda Kanagam.

Kako je mogao takvom klipanu reći nešto što mu se ne bi svidelo? Više nije u pitanju dobri Piter Fligan koga više zanima pošten život nego lutanje za sakrivenim novcem po snegom prekrivenoj planini.

— Već sam se uplašila da si zakasnio a da sve ove igre izvodi onaj pokvareni Vels — reče devojka svom junaku i protrlja mu gustu rihu kosu rukom.

— Zar nisam bio dobar? — upita div.

— Bio si odličan.

— Zaista?

— Zaista!

Rambis se zadovoljno isceri Kanagamu, kao da i njega želi obradovati saznanjem da je istinski dobar.

— Onaj što je pao u provaliju, to je bio Vels, zar ne? — upita Rambis.

— Da — potvrdi devojka.

— Našao sam mu telo. — Opet se Rambis divlje nasmejao nečemu. — Taj više nikome neće smetati.

— Mrtav je?

— Potpuno mrtav — nasmeje se div glasno.

Pri svakom napadu smeha pokazivao je svoje ogromno zubalo, a čak su mu se i zdrave, rumene desni videle.

Kanagam je mislio da ga ta zver namerno plaši. Rambis je odisao zdravljem i snagom, kao da je u divljini odrastao, kao da ni ne zna šta je salun i piće.

No, kako je odmah poljubio Vendi i zatražio viski, kao pravi zločesti momak, što je i morao biti svako ko dva puta pogleda devojku poput Vendi Maršal, Kanagam oceni da je ta zver itekako opasna.

Kanagam se seti Velsa. Nije preživeo onaj pad. No, bolje bi bilo da ga je komandant Maršal lepo obesio tamo u Vičita Falsu, pa da nisu ni dolazili ovamo u Plimont planine.

Ovako je samo Kanagam imao probleme: kako ovoj od dolara poludeloj ženi, i ovom grizliju ride kose, objasniti da je samo Vels znao gde se nalazi novac.

Kanagam pljunu u prašinu. Sa Filganom je išlo mnogo lakše. Ovako će morati izmišljati razne izgovore da što duže odlaže čin priznanja koji i neće biti ništa drugo nego njegova smrtna presuda.

*

Rambisu se nije žurilo. To je i rekao.

— Tek ujutro ćemo krenuti — rekao je devojci između dva gutljaja. — Duga je noć pred nama.

Naravno, glasno se nasmejao svojim rečima.

Kanagam nije mislio kao on. Noć koja sledi biće kratka, isuviše kratka. Samo je ona preostala do istinskog početka igre. Tada će Kanagam morati da krene u potragu za novcem, a nema ni najbledu sliku gde bi Arči Malone mogao sakriti opljačkani novac.

Morgan Vels o tome nikada nije želeo razgovarati. Bio bi ljubomoran u grobu na druge, ako bi on poginuo a neko drugi omastio brkove.

Verovatno se sada smeje, negde u snegu, pomisli Kanagam i opet žestoko prokune trenutak kada je krenuo u ove planine. Uskoro bi se i on mogao naći uz Velsa. Možda će ih i na onom svetu progoniti Fliganova ekipa.

Do vraga, ludim, pomisli Kanagam i zagleda se u Rambisovo lice.

— Ti si išao iza nas i potere? — upita, iako je već unapred znao odgovor.

— Da — razveseli se Rambis iznenađeno. Želeo je razglabati o svojoj uspešnoj igri. — Kada se tvoj čovek sunovratio u provaliju, a vi se odmah predali rendžerima, spremala se oluja. Odmah sam pomislio da bi bilo lepo da se smestite u ovu kolibu.

Zaista lepo, pomisli Kanagam i očajno se nasmeši.

— Zapalio sam vatru i time vas privukao. — Smejao se grohotom visoki čovek i često prekidao u pola reči svoj govor, samo da se pošteno nasmeje. — Tako sam vas imao kao na dlanu.

— Lu je ovde odrastao — dobaci Vendi. — On odlično poznaje ovaj kraj.

— Tako je — potvrdi div. — Sa lakoćom sam vas pazio.

— Jedino nisam znao koje si ti. Vendi mi je još pre puta rekla da pazim da tebe ne sredim. Ti znaš kamo ćeš nas odvesti po taj novac.

— Hvala ti zato što si me tako lepo pazio.

Rambisa obuže stravičan smeh. Cela je koliba podrhtavala od divljanja krupnog čoveka.

Vendi je popila malo i to joj se videlo po očima. Lepe zenice malo su se zamutile i poprimile još veći sjaj. Sa raspuštenom kosom delovala je prelepo. Isuviše lepo za divljaka kakav je Lu Rambis.

Sa pametnim čovekom Kanagam je mogao izaći na kraj. Sa glupim još lakše. Međutim, ludaka se uvek klonio. E, sada se nalazio u rukama ludaka koji je imao dvadesetak kilograma više od njega, ogromne šake i oružje u njima.

— Vendi, ovaj me čovek ljuti — ožalošćeno reče Rambis devojci.

— U redu je, zlato — nasmeja se Vendi. Primetila je da se Kanagam prestrašio. — Setićemo se da te je ljutio. Jednog dana ćemo se setiti... uskoro...

— U redu — zadovoljno mliječnu ogromnim ustima Rambis. — Zapamtiću ti to.

Još jednom je zapretio Kanagamu i ustao.

Kanagam ga je pratio pogledom dok je hodao preko kolibe. Izašao je.

— Devojčice, dobrog si partnera našla — odmah dobaci Kanagam.

Vendi ga je gledala sa podceniivačkim osmehom na licu. Zapalila je cigaretu i shvatila mu je u usta.

Nije govorila.

— Šta čutiš? — upita Kanagam, nadajući se da može popraviti svoju situaciju, ni sam ne znajući šta bi to morao reći da privoli devojkicu da ponovo pređe na njegovu stranu.

— Odmah se vidi da je tek došao sa Istoka — ponovo pokuša Kanagam. — U kojoj školi je studirao?

Razbojnik je aludirao na Rambisov divljački izgled i isto takvo ponašanje.

Vendi mu se nasmeje.

— Zlato, on te može golim rukama prepoloviti — reče mu devojka sa najsladim osmehom na ustima. — Sada bih se igrala sa tvojom iščupanom glavom da ga nisam smirila. To si video. Ubuduće pazi. Budi dobar dečko. Nemoj da ti Rambis ipak izvadi srce jednim prstom. Ne volim gledati krv.

— Zaista? — nasmeši se Kanagam cinično.

Znao je da kod Vendi ne može očekivati nikakav uspeh. Pogledao je telo Pitera Fligana koje su svi ignorisali kao da nije ovde, u kolibi, sa njima.

Devojci se zaista nije svidela krv.

— Šta li je bogu skrivio onaj siroti vojnik u Vičita Falsu da tebe dobije? — nasmejao se razbojnik.

— Za tebe sam loša? — veselo se nasmejala Vendi.

— Trenutno si više nego dobra, lepa, umiljata, pametna, dobroćudna. Pravi anđeo.

Želeo je još nešto reći, kada Rambis upade u kolibu, noseći nekoliko čebadi u naručju.

— Je li te ljutio, zlato? — upita zastavši u pola koraka.

Pogledao je u Kanagama malim medvedim bezbojnim očima. Razbojniku trnci prodoše čitavim telom. Ovaj ludak bi ga zaista mogao raskidati zubima.

Vendi pogleda Kanagama i nasmeja se od srca. Želela mu je dokazato kako ga ima u šaci.

— Šta da mu radim? — odmah upita Rambis i baci čebad na najbliži ležaj, kako bi oslobodio ruke.

Ženino čutanje protumačio je kao odobravanje da otkine glavu tom razbojniku. I, krenuo je da to učini.

— Pusti ga — zaustavi ga Vendi. — On će nam još trebati.

Devojka se igrala gospodarice tudim životima. Sve je u njenim rukama. Znala je koliko ju Kanagam proklinje.

No, dok ona upravlja ovom gomilom mesa bez mozga, Kanagam nije bio istinski zabrinut. Vendi Maršal je najpohlepnije biće na svetu. Ona mari jedino za dolare, a do dolara ju može odvesti samo Fil Kanagam. Mrtav, on joj ne treba.

Razbojnik se uteši tom misli.

Rambis je napravio ležaj i još jednom na kratko izašao napolje. Kanagam ga je čuo kako razgovara sa konjima. No, razbojnik više nije želeo ni da vidi Vendi.

Ipak ju je promatrao kako se skida.

Već malo pripita, uživala je znajući da ju gleda i želi. Ne sebi je ostavila samo košulju, čak je i vunene čarape skinula.

Razumljivo, pomisli Kanagam, onaj ludak je toliko blesav da bi joj rastrgao čarape. Možda će i celu nju rastrgati.

Rambis je bio sav presrećan kada se vratio i video ju u krevetu. Nešto joj je prošaputao a onda se odmah, kao dečak koji jedva čeka da završi težak posao kako bi se mogao igrati, počeo vrteti po sobi, stavljajući još drveta na vatru, proveravajući oružje.

— Vreme je za spavanje — zavrkutao je Rambis i ugasio svetiljku.

Kada se Kanagam već ponadao da će zaista imati celu noć bez nadzora, primetio je kako mu prilazi ogromno Rambisovo telo.

Kanagam je pomislio da div želi proveriti veze na rukama pa da mirno ode u krevet, međutim, Rambis je želeo na miru uživati i spavati.

Drškom revolvera strahovito je raspalio Kanagama po glavi tako da se ovome samo tihi jauk oteo i telo mu se omlitavilo i obesilo o kanape kojima je bi vezan.

— Lep dan, — zadovoljno promrmlja Lu Rambis i pojuri ka toplom krevetu i još toplijoj Vendi Maršal.

*

Ujutro je Rambis dao male nade Kanagamu. Ostavio je razbojnika samog sa Vendi i otišao po neke stvari koje su mu ostale u njegovom skloništu.

Kanagam je jedva dočekao da grdosija ode.

Vendi je sedela uz peć i ćutala. Sve je bilo spremno za polazak pa nije imala šta raditi, osim da sačeka Rambisov povratak.

— Devojko, misliš li sa njim podeliti novac na jednake delove? — upita ju Kanagam, tek da započne razgovor.

Nije mogao tek tako da ju pita da li bi htela da ga oslobodi pre nego što se div vrati.

Vendi se lukavo nasmeši.

— Šta se ti brinše za mene, Kanagam? — upita ga zvonkim glasom. — Neću ti dozvoliti da ubiješ Rambisa. Nisam glupa, morao si to primetiti.

— Već samo to primetio, Vendi — promrmlja Kanagam.

Opet je prokleo sudbinu što je dozvolila da o njegovoj koži odlučuje baš ova devojka.

— Ako si to primetio — reče Vendi — onda se nemoj ni truditi da mi kojekakvim obećanjima pokušaš zaludeti pamet pa da te oslobodim.

Kanagam začuti.

— Budi zadovoljan ako te Rambis pusti živog — dobaci mu preko ramena devojka, i nasemeje se slično kao njen ogromni prijatelj.

— Nisam ni ja budala, devojko — pokuša opet Kanagam. — Dok mi ne zagarantujete život, neću vam pokazati gde je novac.

Vendi se sve više smejala.

Kanagam je znao da lupa gluposti. Devojka zaista nije bila glupa. Odlično je znala da je njegov život sada bedna, bezvredna stvar. Ako želi imati barem kakvu takvu nadu, mora im pokazati gde je novac, a i nakon što oni prebroje dolare, on će ostati u njihovim rukama.

Šta ih može sprečiti da ga ne ubiju?

Kanagamu ostane samo da plju-ne u prašnjavi pod.

Previše često mu se dešava u poslednje vreme da proklinje sudbinu. Kao nikada pre. Već nekoliko dana sedi privezan uza zid i nemo posmatra kako mu ljudi prete životom.

Kord je želeo da ga obesi, Fligan mu je namenio metak. Rambis je najmanje strpljenja imao sa njim. On je pozeleo da ga raskomada golim rukama. Prva dvojica su pokojnici. Sledeći tradiciju, to bi moglo zadeseti i Rambisa.

Međutim, Kanagam nikako nije mogao doći na ideju ko bi mu sada mogao pomoći. Možda bog?

*

Rambis je došao veseo i raspoložen. Doneo je još nekoliko kutijica sa mecima i nešto malo kafe. Na brzinu su popili lonče kafe i bez mnogo priče pripremili sve da krenu.

— Hoćemo li? — upita Rambis živahno, no odmah se sneveseli čim

pogleda u Kanagamovo lice. — Uh, bože, kako ga ne volim!

Devojka se nasmeja njegovim rečima. Znala je da sada hladan znoj obliva Kanagama i to ju je veselilo.

Rambis htjede opet prstom zapretiti, no ovog puta oćuta.

— Znaš, očekujem da ćeš nas bez mnogo priče povesti do tog novca. — Po Rambisovom licu se videlo da nema mnogo strpljenja sa Kanagamom. — Voleo bih, čoveče, zaista bih voleo da nam praviš bilo kakve probleme, pa da ti sredim to pod-muklo lice.

— Nema potrebe... — počeo je Kanagam.

— Nemoj da pričaš! — grubo ga prekide gorostas. — Ne volim kada te čujem. Govorićeš samo kada te pitam kuda da idemo.

Kanagam kimne glavom i isceri se devojci.

— Pa?

— Šta pa?

— Pa, kuda da krenemo? — nervozno se obrecnu ridokosi ubojica. — Nemoj da mnogo lutamo planinom. Nije lepo vreme za šetanje.

Kanagam je o tome mnogo razmišljao. Plimont planine nije poznavao. Uopšte mu nije išlo na ruku što je Rambis bio čovek odavde, što se odlično snalazio u šumi. Cela noć razmišljanja nije dala gotovo nikakve rezultate.

Znao je da mora krenuti pravcem kojim ih je poveo Morgan Vels, a taj pravac, kao iz inata, vodi u suprotnom smeru od Luksora.

Kuda će dalje, to tek mora odlučiti. Morao je paziti na najmanje greške diva i prvu zgodnu priliku iskoristiti. Druge možda neće biti.

— No? — podviknu Rambis. — Možda ne želiš reći? Možda misliš da si tvrd momak?

Divljaku se ozarilo lice. Kanagam nikada nije video čoveka koji može tako da mrzi i tako da želi zlo nekome.

Bio je siguran da bi ga Rambis ubio istog onog trena kada im više ne bude potreban.

— Ja... — zamuca Kanagam, kao da još razmišlja da li da izda gde je skriven novac. — Ne znam ovu planinu, ne znam imena visova...

— To nije važno.

— U Plimontu sam bio samo nekoliko puta, najdublje baš tada, sa Arčijem, kada smo sakrili novac. — Kanagamu nije bilo prvi put da mu glava ovisi o tome koliko će dobro lagati. Do sada je uvek uspevao biti dovoljno ubedljiv.

— No, nikada nije bila zima — odmahnu glavom Kanagam. — Morgan Vels je bolje uspevao da se snalazi po snegu. Evo, Vendi je bila sa nama, ona zna...

— Da li ti znaš put do novca ili ne? — preseče ga Lu Rambis u pola reči.

Kanagam se prestraši. Ovaj divljak ne samo što je lud, njega ni novac ne zanima, pomislio je.

U trenutku je shvatio Kanagam da bi ga Rambis mogao, bez imalo razmišljanja i žaljenja za dolarima, uništiti. To poljulja Kanagamovu hrabrost. Možda ga ni Vendi neće moće svaki puta zadržati...

— Verujem da neće biti mnogo problema da pronađemo tu pećinu...

— Pećinu?

Kanagam se uplaši da je Rambis uočio neku grešku. Možda ovde nema tako mnogo pećina u kojima bi se mogao zgodno sakriti novac. No, uz put je Kanagam primetio dve, a sam Rambis je pominjao još jednu. Zašto onda ne bi postojala još neka.

— Da, ali ne znam kako zovu taj vis na kojem se nalazi. Sećam se da su bile dve male pećine, jedna do druge — lagao je Kanagam, mirno gledajući Rambisu u male ride oči. — Bilo je vrlo teško za prići...

— Znaš li put?...

— O njemu ti govorim, čoveče — usudi se Kanagam da prekine Rambisa.

To se, naravno, nije svidelo divu, no i ovoga puta on prećuta.

Sagnuo se i nožem presekao veze na Kanagamovim rukama. Razboj-

nik nije prvo mogao pomicati prstima. Sve ove dane je uporno vežbao i micao dlanovima i prstima. Sada je krv jurnula u ozleđene šake i prsti su se paralisali.

— Dobro razmisli pre no što napraviš neku glupost — opet mu zapreti Rambis. — Meni šestometak ne može ništa. Ako ne baciš dinamit na mene, nećeš me zaustaviti.

— Vidim — priznade Kanagam i namigne devojci iza Rambisovih leđa.

Vendi se smejala, kao da se ponosi svojim malim dvometarskim divljakom.

*

Prošli su mesto gde je Morgan Vels nesrećno pao u provaliju.

Fil Kanagam pljune u sneg.

Da se ta nesreća nije dogodila sve je moglo drugačije da bude. Mogli su se domoći novca, izmaći poteri...

No, možda bi ih tada iznenadio Lu Rambis i sve poubijao. Prepređena Vendi Maršal bi sigurno više volela novac deliti samo sa njim nego sa Kanagamom i Velsom.

— Stazom? — upita Rambis, neprestano motreći Kanagama.

Kanagam samo kimne glavom. Nije želeo govoriti da ne naljuti ludaka, da ga ovaj baci Velsu u društvo.

— Uskoro će nagib postati veći pa ćemo morati da sjašemo — reče Rambis i do kraja pokvari raspoloženje Kanagamu.

Div je zaista poznavao svaku stazu u ovim prokletim bespućima.

Uskoro su izašli na tu strminu i morali su sići sa konja. Sneg pod nogama nije bio tako dubok kao u ravnijim delovima. Bio je tvrde nabijen i mnogo bolji za hodaње.

Vrlo lako su se njih troje i sedam konja ispeli na vis sa kojeg je pucao divan pogled u samo srce Plimont planina.

— Gde ćemo? — upita Rambis Kanagama.

Razbojnik se nije dao smesti. Pokazao je glavom da nastave stazom kojom su se popeli.

— Ova staza se za nekih petsto metara opet vraća sa desne strane ovog visa. Ide ukrug... — promrmlja Rambis a Kanagama uhvati mučnina od njegovih reči.

— Tada se može nastaviti dolinom? — tobože ljutito dreknu Kanagam.

Mirno je odabrao cigaru i pripalio ju. Posmatrao je planinske vrhove koji su se u daljini takmičili svojom visinom.

— Može se i dolinom... — zaključio Rambis i pogleda u Vendi.

Njoj je bilo sve jedno kamo i kako, samo neka put vodi ka dolarima.

Kanagam je odabrao vis nekoliko milja daleko. Video je njegov goli vrh i činilo mu se da sama snežna kapa strši izlomljena sa svih strana. Njega je odabrao za svoje lažno mesto gde se nalaze skriveni dolari. Nadao se da nikada neće stići do tog visa, da će se mnogo pre rešiti ludaka i devojke.

*

Rambis je odlično osećao ritam prirode. Krećući se ka jugu uvek bi odabirao najbolji, najprohodniji put, gde je najmanje duvao vetar a sneg bio najtvrdi.

U sumrak je poveo grupu ka visovima na zapadu, koji su bili najbliži i imali lepe izgleda da kriju kakva takva skloništa.

Kada su našli zgodnu uvalu opkoljenu sa nekoliko borova, Rambis je zaustavio konje i sjahao. Mesto je bilo povoljno za noćenje.

Odvojivši konje, Rambis se prvo za njih pobrinuo. Nije im skidao opremu. Sve je moralo biti spremno za pokret.

Rambis se nije bojao ljudi. Ionako je postojala minimalna mogućnost da se još ko vrzma po ovim planinama po ovakvom vremenu.

Međutim, čopori izgladnjelih vukova su mogli napasti. Jedan revolver prema njima bio bi preslab. I Rambis je to znao.

Dobro je uvezao Kanagama i gurnuo ga u sneg.

— Odmah založi vatru, ja ću doneti još drva — rekao je devojci i nestao u šumarku.

Čulo se kako glasno lomi grane. Sekira mu nije bila potrebna. Suva borovina krčkala je pod rukama kao šibice. Uskoro se čitava ograda mogla napraviti od donešenih drva.

— Moraćemo čitavu noć održavati vatru — reče Rambis postavljajući lonče sa snegom na tek razbuktalu vatru. — Konji će privući vukove. Vatra treba da ih potera.

Vendi je nemo gledala to svoje rđokoso čudovište kako radi. Lu Rambis možda nije bio umešan u nadmudrivanju rečima i ophođenju sa ljudima, ali je mogao bez problema preživeti u svim uslovima koje bi priroda nametnula. Mnogo više je ličio na rideg medveda nego na čoveka. Ali, ta zver je devojci pomagala da se domogne jedine svoje strasti — novca.

— Sutra bismo trebali stići do tog mesta — reče Rambis, kada je ispio kafu. — Je li tako, Kanagame?

— Ne znam...

Nisu mu dali kafu, a ni cigaretu nije mogao zapaliti.

— Ne znaš? — naljutio se opet Rambis.

— Ne znam — odmahnu glavom Kanagam. — Mi smo jahali jedan dan i dve noći. Od Luksora. No, tada je bilo leto i menjali smo konje.

— Sutra ćemo stići do poslednjih južnih visova Plimonta — završi razgovor Rambis. — Dalje su polja Manzaka. Nemoj ni pomišljati da nas vodiš ni metar dalje od rupe sa novcem.

— Naravno, gospodine — procedi Kanagam izazivajući sreću.

Ovoga puta se Rambis pretvarao da ne čuje, ili mu zaista nije smetalo što ga razbojnik naziva gospodi-

nom. No, Vendi je shvatila izazov i samo se nasmešila.

Ujutro je počeo padati sneg. Kako je noć protekla mirno, a Rambis nije koristio svoj metod uspavljivanja zarobljenika, Kanagama nije bolela glava i bio je raspoložen.

Ako je zadnji dan, neka bar bude u veselom raspoloženju, mislio je, no zebnju koja mu se sve više obavijala oko srca nije mogao oterati.

Svo drvo nisu potrošili na loženje, pa je Rambis odlučio razneti ga po šumarku, kako ne bi ostali uočljivi tragovi logorovanja. Odvezao je ruke Kanagamu i upozorio ga da ne pravi ludosti. Rambis nije oka skidao sa Kanagama.

Nakon toga su seli oko male vatre, koju još nisu zagasili i pojeli nekoliko komada suvog mesa.

— Hajdemo da mi pokažeš kojim ćemo putem nastaviti — reče div, i kao igračku podiže Kanagama sa zemlje.

Vendi je pakovala poslednje stvari. I konji su bili spremni da nastave put.

Div je koračao po snegu. Iako je bio mnogo teži nego Kanagam, stopala su mu manje upadala u meki sneg. Znao je kamo treba stati i kako podesiti stopala.

Kanagam za to nije mario. Ionako mu se nikamo nije žurilo.

Izašli su na proplanak sa kojeg su se videli vrhovi na jugu.

— Možeš li prepoznati koji je vis u pitanju? — upita Lu Rambis i naceri se Kanagamu.

Razbojnik prvo dobro osmotri tamne, kroz pahulje jedva vidljive visove, koji su se sada činili dalje nego li juče. Zatim se zagledao u Rambisovo neobrijano lice. Sitne riđe dlačice samo su pojačavale opšti dojam da se gorostas nalazi u nekom bližem srodstvu sa medvedima.

— Rambise, želiš li mi reći da iskopam sebi grob? — upita ga Kanagam.

— Šta kažeš? — nije dobro razumeo Rambis.

— Ako ti kažem koji je vis u pitanju, ti ćeš me, možda odmah ubiti — objasni Kanagam, no to se, očito, nije dojmilo snažnog divljaka.

— Meni je svejedno — slegnu Rambis svojim širokim ramenima. — Ako ne želiš progovoriti milom, ja ću iz tebe za tren iscediti sve šta hoću. Znaš?

Kanagam proguta knedlu.

Div je u pravu. Koliko god uprošćeno mislio, Rambis uvek pronalazi najbolja rešenja da sve govorne zavrzlame svede sebi u korist.

— Koji je taj vis? — ponovi divljak i opet se zagleda u pahulje.

— Jedan od onih, pred nama. — Kanagam se okrenu da se vrati konjima. — Ne brini, odvešću te tamo...

— Ne brinem ja — nasmejao se div. — Nemoj ni ti brinuti. Ako budeš pametan, najgore što te može zadesiti je brza smrt. A to je lepa stvar, najlepša, rekli bi to neki koji su već iskusili moju ruku. Ali, neće ti to reći, jer ne mogu... Razumeš?

Kanagam ništa nije rekao.

Da je Vendi Maršal od svih ljudi na svetu birala boljeg partnera, od ovoga ne bi mogla naći.

*

Toga dana su ipak stigli samo do prvih visova. Rambis je bio nezadovoljan. Konačno je video tačno onaj vis na kojem je bio skriven novac, kako je tvrdio Kanagam.

— Jesi li siguran? — upitao ga je ozbiljnim glasom Rambis, i Kanagam potvrdi.

— Čudno.

Nakon te reči Lu Rambis nije ništa rekao sve dok nije došlo vreme da se pronade prenočište.

Kanagam ga je gledao kako vrši isti ritual kao i sinoć. Koliko god da je tražio priliku za pokušaj bega, uvek bi se razočarao. Divljak je pokazivao iskonsku, urođenu opreznost. Činilo se da zarobljenika ne

namerava ostaviti samog čak ni sa Vendi u blizini.

Da li se bojao da Vendi ne izda i ne pomogne Kanagamu, ili da ju razbojnik ne prevari, to niko nije znao.

Nakon što su založili vatru i što je kafa skuvana, Rambis je još dugo gledao u noć u smeru tog tajanstvenog visa na kojeg će se sutra popeti i ustanoviti kako od dolara, ipak, nema ništa.

*

Zaustavili su konje ali nisu sjahali.

Snažni Lu Rambis još je nekoliko trenutaka procenjivao uspon kojim su se trebali uspeti da dođu do vrha koji je označio Kanagam.

— Ovom stazom? — upita gorostas razbojnika.

Kanagam odmeri predeo. Sneg je bio toliko dubok da ni jedna izbočina ili staza nisu imale tačne obrise.

— Je li to staza? — upita Kanagama.

Mogao se pretvarati da ne pozna zimski predeo. Bio je leti ovde, bar su tako mislili njegovi gospodari.

— Ovo je jedini put za taj vis. — Rambis je sedeo u sedlu, malo pognutih ramena. Uvek je jahao između Vendi i Kanagama. Sada mu je razbojnik bio sa leve strane.

— Ako je jedini, onda je to taj — nasmeja se Kanagam.

Pre nego što je osetio bol bio je u snegu.

Lu Rambis ga nije voleo, a nije ga ni žalio. Otvorenim dlanom raspalio je Kanagama po sred lica.

Kao gromom udaren, Kanagam je odleteo sa konja i zabio se u снег. Pred očima mu je svetlucalo a glavom bučalo kao da krdo goveda juri ka njemu.

Kada se napokon pribrao video je kako mu prilazi grdosija. Možda je divljak zaista poludeo.

Kanagam rukom obriše krv sa usana. Nije imao vremena da pro-

veri da li mu je, čudovište, izbio i koji zub.

— Ovo je vrh Čikava — reče Rambis i uhvati Kanagama za okovratnik bunde. Kao da diže dete, podigao je razbojnika na noge. — Ovo je jedini put za vrh, ali od zemljotresa pre pet godina, više se nikako ne može stići gore, pogotovo ne ovom stazom.

Lu Rambis pogleda u Vendi.

— Zlato, kada je izvedena pljačka banke u Luksoru? — upita je, ni za trenutak ne popuštajući stisak oko Kanagamovog vrata.

— Pre dve godine.

— Vidiš, varao si.

Rambisova pesnica pogodi Kanagama u čelo. Razbojnikova ramena su pala u снег pre nego noge.

Kanagam nije znao koliko mu je vremena trebalo da povрати svest. Strahoviti bolovi sevali su mu kroz vrat i potiljak, kada je pokušao podići glavu.

Opet je klonuo u снег.

Hladnoća snega dobro mu je došla. Prislonio je obraze i upijao hladnoću kako bi što pre povratio snagu.

Znao je da će jednom naići na nekoga ko će biti jači, spretniji i srećniji. No, nikada nije pretpostavljao da će to biti ovako... ovako nepotrebno.

Mnogim ljudima je skrivio, do krvi skrivio. No, Rambisa je poznavao dve noći, Vendi samo malo duže. Nikome od njih ništa nažao nije napravio a oni će bez imalo dvoumljenja potpisati njegovu smrtnu presudu.

Kanagam oseti da drhti. Do kostiju ga je protrnula hladnoća. Hladnoća zime i smrti.

Naterao je svoje telo da ga sluša. Zažmurenih očiju oslonio se prvo na laktove, a zatim potpuno uspravno seo, ipak se oslanjajući levom rukom.

Vendi je još uvek sedela na konju i nemo promatrala kako Rambis mirno čeka žrtvu da se pribere.

Kanagam primeti da gorostas nema pušku u ruci. No, sada mu je to bila slaba uteha. Razbojnik se osećao kao da je krdo goveda i prešlo preko njega, a takav nije predstavljao opasnost ni mnogo slabijem čoveku nego što je Lu Rambis.

— Pogrešio si što si lagao — reče Rambis i opet pridiže Kanagama.

— Lu, nemoj ga ubiti! — vrisnula je Vendi.

Rambis ju pogleda i nasmeši joj se svojim ružnim licem. Ipak nije udario Kanagama. Zadovoljio se da ga samo dobro prodrma.

— Da li ti uopšte znaš gde je sakriven taj novac? — upita ga Rambis glasom izobličanim od mržnje i želje da ga uništi.

Konačno ga je Kanagam primetio bez žutih balona koji su mu leteli pred očima. Svežina ga je malo oporavila no osećao je da umesto kolena ima testo koje se svakog časa može razliti.

Fligan je za ovog medveda mislio da je 'dobročinitelj', pomisli Kanagam i nasmeši se koliko god je to mogao razbijenim licem.

Udarac ga je pogodio u pleksus.

Rambis je ipak morao biti pažljiv. Odmerio je snagu i Kanagama lupnuo taman koliko je bilo potrebno da padne.

Razbojnik je pao kao iz topa ispaljen. Želeo je što duže ostati u snegu i što bolje se oporaviti. Izlaza nikakvog nije video. Da li bi imalo smisla da ih opet prošeta ka nekom drugom bregu, koji će se uskoro pokazati isto tako lažnim?

Osetio je kako ga Rambis opet podiže na noge.

Međutim, više nije mogao stajati, pa ga je divlji čovek držao levom rukom za rame a desnom pažljivo nanišanio u čelo.

— Prekini, on nam ne treba mrtav! — povika Vendi na medvedolikog čoveka.

— Znam — promrmlja Rambis.

Kanagama nije isuviše obradovolio što je Rambis znao da ga mora ostaviti živoga.

Div ga, još jednom, ipak, raspali posred čela.

*

Kada je došao svesti video je kako se Vendi i Rambis prepiru. U glavi mu je bila tolika buka da nije mogao razumeti šta govore, no verovao je da se prepiru oko toga da li da ga ubiju ili ne.

Sneg je opet pomogao Kanagamu.

Razbojnik se nije pomerio i uskoro su bolovi popustili sasvim dovoljno da je mogao razumeti Rambisove reči.

— Taj davo nas može šetati po planini koliko god želi — vikao je divljak razjareno. — Ja mislim da on nasumice bira kuda bismo prošli. Preko leta, po najlepšem vremenu, jahačima bi bilo potrebno najmanje četiri-pet dana da stignu od Luksora do Čikave. Lagao je.

— Sada će reći istinu — reče Vendi čvrstim glasom.

— Ili ćemo džaba opet prehodati još stotinjak milja — razjareno reče Rambis.

— Da ga ubijemo? — ciknu devojka. — Zar ne želiš taj novac, Lu?

— Želimo ga — potvrdi Rambis. — Ali, više od njega želim tebe.

Neko vreme su ćutali.

Kanagam je video kako je Rambis podigao devojku nazad u sedlo i kako ju ljubi.

— Odlučio sam da ga ubijem. Nas dvoje ćemo se lepo slagati i bez tih dolara. Je li?

— Naravno, dušo — odgovori devojka i uhvati ga za kosu. Privukla je njegovu glavu i utisnula mu dug poljubac.

— Brzo ću — obeća visoki divljak i krenu ka Kanagamu.

*

Lu Rambis prvi metak nije ni osetio. Drugi ga je naterao da klekne na desno koleno.

Besno je urliknuo i, sakupivši svu snagu, skočio iz snega i osovio se na noge, kao da se maločas samo poskliznuo, a ne da je dobio dva metka u leđa.

Vendi Maršal je znala da ga neće lako oboriti. Hladno je repetirala i novi metak je udario u grdosijine grudi. Rambis korakne unazad, ali više od iznenađenja, nego zbog metka.

— Vendi. . . — čulo se krkljanje iz njegovog snažnog grla.

Možda je hteo još nešto reći no metak ga pogodi u glavu i on pade na koljena, prekrivši ranu rukama. Kroz prste mu se slivala krv.

Mirno, kao da je upravo uništila flaše za trening. Vendi Maršal odloži pušku u fišekliju na konju, i skoči sa sedla.

Pritrčala je Kanagamu.

Razbojnik se pretvarao da je u nesvesti.

Devojka ga oprezno okrene i zagleda mu se u lice. Kanagam je pretpostavljao kako lepo izgleda. Mnogo puta je video šta ostaje nakon sličnih udaraca kakve je zadio.

Vendi je izvadila belu maramicu iz džepa i gurnula je u sneg. Rukama je protrljala sneg, kako bi ga maramica bar malo upila. Pažljivo, verujući da je Kanagam u nesvesti, obrisala mu je čelo i obraze.

Obe arkade su bile puknute i krv se slivala iz njih. Sneg je uspeo malo zaustaviti krv, a ni ozleda nije bila velika. Nije bilo prvi put da mu pucaju arkade.

Osvežila ga je i na usne mu utisnula vreo poljubac.

Kanagam prestade igrati ulogu onesvešćenoga.

Njen poljubac bi ga i mrtvog probudio.

— Eto, još si živ — reče mu Vendi sa setnim osmehom na licu, kao da govori nestašnom detetu koje je nastradalo svojom nepažnjom.

Rukom, na kojoj su ostali tragovi njegove krvi, prošla je kroz svoju

kosu, podsećajući na stidljivu devojčicu uhvaćenu pri prvom poljupcu.

— Brinem za tebe — prošaputala je i podarila mu još jedan vreo poljubac.

— Znam — jedva progovori Kanagam. — Primetio sam to, kroz sve ovo vreme.

Glas mu je bio slab, no bio je zadovoljan.

Još uvek se mogao smatrati živim: Jezikom je prebirao po zubima i zadovoljno zaključio da mu samo dva nedostaju. Nakon susreta sa Rambisovim šakama, to je odličan prosek.

— Možeš li jahati? — upita devojka brižno, još uvek držeći njegovu glavu na rukama.

— Neću valjda ostati u snegu? — nije se uspeo nasmejati.

— Da pođemo, onda? — upita devojka i pogleda u nebo, kao da želi svoju žurbu opravdati lošim vremenom.

— Da, požurimo. — Kanagam teškom mukom, uz pomoć devojke, ustade na noge. — Daleko je Lukсор, moramo požuriti.

Vendi ga pogleda oštro i ispitivački.

— Kakav Lukсор! — odmahne rukom, jedva iscedivši neki poluosmeh. — Prvo ćemo pokupiti novac, a onda krenuti preko Manzaka za Kaliforniju, da nađemo zgodno mesto za nas.

Devojka obgrli Kanagama oko pasa.

— Kakav novac? — zbunjeno upita razbojnik. — Ovoga puta si pogrešila, devojčice. Samo Morgan Vels je znao gde je pohranjen opljačkani novac. Ja sam učestvovao u svemu tome, ali nisam bio u grupi koja je nosila novac. Razumeš?

Vendi, naravno, nije razumela.

Kanagam joj polako sve ponovi i na kraju se nasmeje, iskrivljujući krvave usne u ružnu grimasu.

— Hajdemo, lepote — obgrli devojku oko ramena. — Ja ću bolje paziti na tebe. Nećeš dobiti priliku da se domogneš oružja. Znaš li to?

Vendi ga htjede udariti, no smiri se. Htede skočiti do puške, pa se opet smiri. Htela mu je zariti nokte u to već iseckano lice, ali odustade od toga.

Ostalo joj je da samo slegne ramenima i prokune sudbinu. No, možda će njen major da joj oprostí ovu malu ludoriju.

Na Kanagamovu diskreciju je mogla računati.

M. Blek

UBISTVO U VIŠITI

Veliko stado od skoro dve hiljade goveda vuklo se polako po suvom terenu, dižući ogroman oblak prašine.

Pratila su ga i usmeravala sedmorica ljudi: dvojica vlasnika goveda — Majkl Holden, čijih je goveda u stadu bilo hiljadu i sto, i Džo Henks, vlasnik ostatka stada — i petorica unajmljenih kauboj.

I goveda i goniči bili su već umorni od duga puta i vrućine. Dolazili su iz Teksasa, a cilj im je bila Salina.

Roni Kejn, najsnažniji među goničima, jahao je sad s desne strane izdužene kolone.

Držao je cigaretu u uglu usana i, drmajući se ujednačeno u sedlu, gledao u daljinu, prema plavkastoj silueti brda. Znao je da se približavaju potoku, i da će goveda, kad osete vodu, jurnuti nezadrživo prema njoj.

Poterao je konja u stranu, tridesetak metara dalje od stada, da goveda koja su dolazila otpozadi ne bi, kad ona ispred njih počnu juriti, nalletela na njega.

Video je kako se kauboj koji je jahao ispred stada, mladi melez Džoni, takođe sklonio u stranu.

— Bolje bi bilo da je on polako ubrzao svog konja, da ne uznemiri goveda na čelu kolone, i da je požurio napred i prešao na drugu stranu potoka — pomislio je Roni.

Sledećeg trenutka s čela stada osetio se nemir, praćen mukanjem.

A onda su goveda pojurila prema potoku.

Kolona se raspala. Snažnija i brža goveda obilazila su ona što su bila slabija i umornija.

Sudarala su se, rikala, gazila jedna preko drugih.

Roni je oštro zamahivao bičem.

Radili su to i ostali goniči, da bi, koliko-toliko, stado držali u redu.

Posle nekoliko minuta prva goveda su već bila na potoku. Masa koja je navaljivala otpozadi odgurnula ih je u potok, pa i na drugu obalu.

Veliko stado razvuklo se uz potok i žedno pilo vodu, koja je izvirala desetak milja dalje.

Majkl Holden je priterao svog konja Ronijevom i upitao ga:

— Je li prošlo dobro?

— Mislim da jeste — odgovorio je Roni. Bilo je sudaranja i međusobnog obaranja, ali nijedno grlo nije slomilo nogu. Nijedno nije ostalo na putu, zar ne?

Holden je klimnuo glavom.

— Dobro je, dobro, Kejne. Izgleda da ćemo uspeti i bez Flina. Izvini, ja sam sinoć bio malo oštiji. . . Znam da ti nisi kriv što je on zaostao, ali bio sam zabrinut kako ćemo proći kroz klanac i bojao sam se da nam se ovde, ispred potoka, goveda ne daju u stampedo, i ne survaju u potok, jedna preko drugih. Sad je sve dobro.

Roni Kejn nije rekao ništa više. Samo je klimnuo glavom, a zatim je poterao konja uzvodno.

Sjahao je kraj potoka, pedesetak metara dalje od mesta gde su pila goveda, i sagnuo se kraj vode.

Prvo se umio, prošao vlažnim prstima kroz kosu i po grudima, a onda se napio vode.

Kad se uspravio, zagledao se nazad, prema jugu, odakle su došli.

Prašina se u međuvremenu slegla, i moglo se videti daleko.

Ali, na njegovu žalost, na horizontu nije bilo nijednog jahača.

— Šta li se desilo? — pitao se ko zna po koji put.

Njegov najbolji drug, Ted Flin, s kojim je jahao već skoro pune dve godine, zaostao je u Višiti, prethodne noći, i nikako da se pojavi.

Zanoćili su na jednom proplanku dvadesetak milja istočno od Višite. Kad se stado umirilo, Holden, jedan od vlasnika stada, rekao je da bi dvojica-trojica kauboja, ukoliko to žele, mogli da odjašu u grad, da se malo rasonode, i da kupe kafe i pića, pošto su im se rezerve već bile istanjile.

Dvadeset petogodišnji Ted, žive, vesele prirode, uvek željan devojačkog društva, odmah se prijavio da pođe.

Roniju se nije išlo. Osećao je laku drhtavicu, pa je hteo odmah da legne, da bi bio sposoban ujutru da nasavi svoj nimalo lak posao.

— Ti idi, ako baš želiš — rekao je Tedu.

Još su dva kauboja bila raspoložena za odlazak u Višitu: melez Džoni i plavokosi Bob, snažan tridesetogodišnjak.

Krenuli su sva trojica zajedno.

Noć je bila puna mesečine, i njihove su se figure dugo videle na horizontu, dok su odlazili prema gradu.

Oko milju jugoistočno bilo se zastavilo drugo stado. Goniči su zapalili vatru, verovatno da bi spremili večeru.

Melez Džoni i plavokosi Bob vratili su se oko ponoći. Doneli su kafe i tri boce viskija.

Po njihovoj priči, Ted je ostao s jednom devojkom u salunu »Beli bik«. Rekao im je da ne moraju da ga čekaju, da bez brige idu nazad, kod stada, a da će on uskoro doći za njima. Jeste bio malo pripit, ali držao se dobro kad su se oni rastali s njim. U salunu je u tom času bilo još desetak ljudi, mahom kauboja, a zabavljale su ih četiri devojke i jedan pevač, koji je i svirao na gitari. Neki kaubojski šankom bili su podobro pijani, ali gužve nije bilo. Nekoliko ljudi se kartalo.

Ted se nije pojavio ni do jutra, kad je trebalo nastaviti put sa stadom.

Holden je bio ljut.

— Neću više nikoga pustiti da se udalji od stada! — vikao je. — Ja znam koliko nas je potrebno da bismo bezbedno stigli na cilj i sačuvali ova goveda, i zato ne mogu da dozvolim da se usput osipamo! Svi ste dali reč da ćete jahati do Saline, gde ću vas pošteno isplatiti!

— Ma, stići će nas on ubrzo, gazda-Holdene. Ne brinite — rekao je na to Roni.

Znao je da Ted voli žene, ali znao je i to da Ted nikad dosad, otkako njih dvojica jašu zajedno, kao goniči goveda, nije zakasnio na posao.

Zato je bio uveren da će ih Ted ubrzo stići, ako je s njim sve u redu.

Ali, šta ako mu se nešto desilo?

Stado je odmicalo prema severu, dan je prolazio, a Ted se nije pojavio.

Uveče je Holden ponovo vikao, i jednog momenta je prebacio Roniju što svoga drugara nije upozorio na obaveznu koju je prihvatio.

— Ti ga najbolje poznaješ, i trebalo je da mu kažeš da ostane kod stada ako već ne zna meru u piću i kurvanju! — rekao je dok su večerali kraj jednog jezera.

— Biće sve u redu, gazda-Holdene. Ako se Ted i ne pojavi, mi ćemo uspešno stići sa stadom u Salinu. Ja vam to obećavam — odgovorio je

Roni, trudeći se iz sve snage da ostane miran.

Ljutilo ga je to što Holden ne pokazuje ni najmanju zabrinutost zbog Teda, nego ga samo sumnjiči da je neozbiljan i neodgovoran.

Loše je spavao te noći. Trzao se često. Osluškiavao je, s nadom da će se Ted pojaviti.

Bilo mu je sad jasno da Ted nije ostao u Višiti ni zbog pića ni zbog žena.

A sigurno nije ni zbog kocke. Jer, Ted se nikad nije kartao ni kockao.

*

Kad su goveda najzad bila ukrčana u teretne vagone na železničkoj stanici u Salini, rančeri Holden i Henks isplatili su goniče.

Pošto su tokom celog puta izgubili samo tri grla, jedno Henksovo i dva Holdenova, dali su svakom goniču po pedeset dolara bakšiša.

Stavljajući novac u džep na prsluku, Roni Kejn je još jednom s tugom pomislio na svog druga Teda Flina.

Posmatrajući njegovo namršteno lice, Holden je rekao:

— Čuj, Roni, znam da si zabrinut zbog Flina. Ja sam proteklih dana bio ljut na njega. Ali, sad i sam vidim da ima više razloga za zabrinutost. On bi, verovatno, došao za nama da je s njim sve u redu. Tebe, sigurno, ne bi ostavio, kad ste tako dobri drugari. Ti ćeš ga verovatno potražiti...

Roni je klimnuo glavom, a onda je odlučno rekao:

— Ja ću ga naći, živog ili mrtvog!

— Pa — nastavio je Holden i izvadio iz novčanika sto dolara — onda mu daj ovo. Bio je, ipak, s nama veći deo puta.

I Henks je pružio sto dolara.

— I ja mu dajem toliko. Voleo bih da mu se nije desilo ništa loše. Pošto smo mi dobro stigli na cilj i bez njege, najbolje će, ipak, biti ako se ispostavi da ga je u Višiti zadržala ne-

ka zgodna ženska. Reci mu da mu ja opraštam.

Henks je bio dobrodušan čovek. Srednjeg rasta i malo podebeo. Imao je pedeset i jednu godinu, ali se još držao sasvim dobro.

Nasmešio se, pa dodao:

— Kad sam bio mlad, i ja sam nekoliko puta zanemario posao zbog devojke. Priznajem, kad god je trebalo birati između devojke i posla, više sam voleo da odem kod devojke!

— Ha-ha! — nasmejao se i Holden. — Naravno da je lepše kod devojke nego na poslu! Ali, ne može se uvek odabrati ono što je lepše. Mora se i raditi, a ugovor se mora poštovati!

— Ted i ja smo uvek poštovali ugovor koji smo prihvatili — rekao je na to Roni.

— U redu je, Kejne. Mogu li, onda, računati na vas dvojicu i iduće godine? — upitao je Holden, pruživši ruku.

— Ako sa Tedom bude sve u redu, možeš — odgovorio mu je Roni, prihvativši njegovu ruku.

— I ja ću, nadam se, dogodine opet imati koju stotinu grla za prodaju, pa ćemo opet jahati zajedno, Kejne — rekao je Henks.

Roni je klimnuo glavom, i čvrsto su jedan drugom stegli ruku.

Popili su svi po jedno piće u salunu »Dugi rog«, a zatim su se rastali.

*

Roni je prenoćio u Salini, u hotelu »Arkanzas«.

Okupao se i obrijao, i uzeo čist veš. Isprašio je svoje odelo i dao da mu očiste čizme.

Dobro se ispavao.

Kad je ujutru došao u gradsku štalu, gde je bio ostavio svog snažnog crnog konja, video je da se i on oporavio.

Dao je pola dolara mladom štalaru koji se brinuo o konju.

A onda je uzjahao, i krenuo na jug. Putem kojim su došli, prema Višiti.

Prvi put nakon dve godine jahao je sam tim putem.

Koga god je sreo pitao ga je o Tedu. Potanko je opisivao njegov izgled i njegovog konja.

Niko mu nije znao ništa da kaže, sve dok u Njutonu nije, slučajno, naišao na jednog kauboja koji je bio u salunu »Beli bik« one večeri kad su tamo bili i Ted, Džoni i Bob.

— Hej, pa jedan takav kao taj o kojem ti govoriš udvarao se Lili Blu u »Belom rogu« neko veče! Pao mi je u oči zato što sam često i ja skretao pogled prema Lili — rekao je kauboj. — Ha-ha-ha! Više nas smo te večeri želeli Lili, ali je on imao najviše sreće!

No, kauboj nije znao da kaže šta je bilo s Tedom. Kad je on izišao iz saluna, mladić koji se udvarao Lili ostao je još u salunu.

U drumskoj kafani desetak milja ispred Višite Roni je, dok je ručao, čuo kako dvojica ljudi za šankom pričaju o nekom ubistvu u Višiti.

Zalogaj mu je zastao u ustima kad je, na barmenovo pitanje, jedan od tih ljudi odgovorio:

— Kažu da je momak bio gonič goveda. Ali, niko nije došao da ga potraži. Ili nikom nije stalo do njega, ili su oni sa stadom žurili.

Ostavio je nož i viljušku, progutao zalogaj koji je imao u ustima, a onda je ustao i prišao šanku.

— A znate li, možda, kako je izgledao taj mladić kojeg su našli mrtvog? — upitao je, unevši se čoveku u lice.

Suvonjavi dugajlija, sa bradom od dva-tri dana, naprosto se zabezeknuo. Pomerio se unazad.

Videvši zbunjenost u njegovim očima, Roni je rekao blažim glasom:

— Moj prijatelj je ostao u Višiti pre četiri dana. Zabrinut sam zbog njega, pa vas zato pitam.

Dugajlija se kiselo osmehnuo. Počeo se po bradi, pa odgovorio:

— Koliko sam čuo, ima oko dva-deset i pet godina. Kažu da je bio lep i snažan momak. Bio je do ponoći sa Lili, u »Belom rogu«. Onda ju je, kažu, otpratio u hotel, gde ona ima sobu. Valjda je bio kod nje... Ne znam. Priča se svašta. Nisam čuo šta kaže Lili. Tek, njega su sutradan ujutru našli mrtvog nedaleko od grada, pored puta.

— Pa, šerif je, valjda, saslušao tu devojkup!

Dugajlija je zbunjeno gledao.

— Valjda jeste. Ja o tome ne znam ništa, stranče. Ako te to sve toliko zanima, zašto ne odeš u Višitu da se raspitaš detaljno?

— Odmah ću otići — odgovorio je Roni Kejn, i zatražio od barmena račun.

Gotovo je istrčao iz saluna.

Snažno je mamuzao konja, da bi što pre stigao u grad.

Nije se više ni na šta obazirao, nikoga više nije pitao ništa.

Konj se pod njim oznojio, a i njemu se košulja zalepila za leđa. Delom od vrućine, a više od napetosti. Uputio se pravo u salun »Beli rog«.

Znao je gde je taj salun. Prošle godine su on i Ted svratili zajedno u njega.

Ali, nije se sećao da je tad čuo da se neka od devojaka što su se vrmale između gostiju zvala Lili Blu.

— Možda je to neka nova — pomislio je.

Uleteo je u salun kao da nekoga juri, ili da beži ispred jaguara.

Barmen ga je začuđeno gledao dok mu je prilazio. Nije stigao da se sabere i da ga upita šta želi, a Ron ga je već upitao ostrim glasom:

— Radi li ovde kod vas neka Lili Blu?

Barmen je trenutak-dva ćutao, kao da je gluvonem, a onda je klimnuo glavom i kratko rekao:

— Da, radi.

— A gde je sad? — nastavio je Roni.

Barmen je pogledao u njegov kolt, koji mu je visio o opasaču.

— Ne brini, ja ne pucam u dame — rekao mu je Roni, pošto je uhvatio njegov pogled. — Reci mi samo gde je ona sad.

— Pa, ona radi uveče, a ne znam gde je sad — odgovorio je barmen.

Nekoliko gostiju što su sedeli za stolovima u salunu znatiželjno su gledali pridošlicu i slušali njegov razgovor sa barmenom.

— Je li u hotelu? — nastavio je Roni da pita, netremice gledajući barmena.

— Možda jeste. Ona stanuje u hotelu »Zlatni dolar«, ako znate gde je to.

Roni Kejn je klimnuo glavom.

— Znam.

Krenuo je prema vratima.

— Hej, stranče, pa zar nisi čuo da Lili »radi« uveče, odnosno, noću! — doviknuo mu je jedan od ljudi koji su bili u salunu.

Ostali su se na to nasmejali.

— Možda čovek nema vremena da čeka, i ko zna kad je poslednji put imao žensku! — dobacio je drugi, koji je pio za šankom.

Opet se začuo glasan smeh.

Samo se barmen nije smejao. Uzeo je krpu i počeo da briše šank.

Roni je zastao kod vrata. Okrenuo se i ljutitim pogledom ošinio prisutne u sali.

— Ne treba meni ženska, nego ubica moga najboljeg druga! — rekao je ledenim glasom.

U sali je nastao tajac.

Čovek koji je poslednji pokušao da se našali oborio je pogled.

Roni je izišao na trem i skočio s njega na trotoar.

Nije uzjahao konja, nego ga je poveo ulicom.

Hotel »Zlatni dolar« bio je samo nekoliko kuća dalje, u istoj ulici.

*

Lili Blu je bila izrazita plavuša, s dugom plavom kosom i izazovnim oblinama.

Pravo prezime je krila. Zvali su je »Blu« zato što je bila plavuša.

Kad je Roni banuo u njezinu sobu, najpre se namrgodila, a onda se mazno proteglila na kanabetu, na kojem je sedela i listala neki žurnal, i rekla:

— Kakva te želja dovodi ovamo, stranče?

— Želim da otkrijem ubicu moga druga Teda Flina — odgovorio je Roni Kejn.

Devojka je skočila s otomana.

Prikupila je haljinu oko sebe i rukom zabacila kosu, koja joj je bila kliznula preko čela.

— Takve želje se ispunjavaju kod šerifa, stranče! — rekla je i napučila usne.

Roni ju je oštro posmatrao.

Videlo se da je devojka uznemirena.

— A o kome je reč? Ko je taj vaš prijatelj, i ko ga je ubio?

— Ted Flin. Mladić koji vam se, ako su me tačno obavestili, udvarao u prošli četvrtak uveče u salunu »Beli rog«.

— Bio je lep momak... i... iskreno vam kažem da mi ga je veoma žao — rekla je Lili. — Ne mogu da verujem da je mrtav, iako sam ga svojim očima videla u mrtvačkom sanduku... Rekao mi je da se zove Ted, a prezime mi nije rekao. Uostalom, to i nije važno u mom poslu...

— Je li te dopratio ovamo iz saluna? — upitao je Roni.

Lili je klimnula glavom.

— A je li bio?...

— Heto si da pitaš da li je ušao ovde, u moju sobu? — osmehnula se Lili, ali usiljeno.

Roni je klimnuo glavom.

Lili je podigla glavu.

— Jeste, bio je. Ostao je ovde sat-dva, a onda se obukao i otišao. Sutradan ujutru, oko osam sati, probudili su me, da bi me šerif ispitao. Rekli su mi da su ga našli mrtvog nedaleko od grada. Krenuo je nazad, da se pridruži svojim drugovima s kojima je gonio stado goveda u Salinu... Tako mi je rekao da će

uraditi. Navodno, trebalo je da rano ujutro produže put.

— To je tačno. — ubacio je Roni. — Mi smo ga čekali, ali se nije pojavio. Morali smo da krenemo. Ja sam verovao da će nas on ubrzo stići, i zato ga nisam odmah potražio.

— Mislili ste da sam ga ja zadržala malo duže, ha? — opet se Lili nasmešila usiljeno.

Roni je klimnuo glavom.

— Kod salunskih zabavljačica muškarci se ne zadržavaju dugo. Ne dolaze kod nas da bi se ženili — uzdahnula je Lili.

— A ti nisi razmišljala o tome ko ga je mogao ubiti?

— Misliš, da li sam primetila da se s nekim zakačio zbog mene?

Roni je opet klimnuo glavom, a onda je promrmljao:

— Možda je posredi i nešto sasvim drugo.

— Muškarci su se nekoliko puta tukli zbog mene — rekla je Lili. — Ali, nije mi poznato da su se zbog mene ubijali. — Usiljeno se osmehnula. — To bi bilo previše.

Roni je ćutao, zamišljen.

— A da nije u pitanju neki stari račun? Ja sam srela i videla svakakvih muškaraca. Bila sam dosad u pet gradova na Zapadu. Znam da se neki ljudi progone međusobno kao najgore zveri. Osim toga, u ovom kraju ljudski život baš nije na nekoj ceni. Ponekad mi se čini da вреди manje od života dobrog konja.

— Ne znam da je Ted imao takvog neprijatelja koji bi ga ubio — promrmljao je Roni. A onda je dodao: — Ali, to nije isključeno... Ja i on smo jahali zajedno samo poslednje godine. On je pre tog radio u Misuriju.

Lili je uzdahnula.

— Žao mi ga je, veruj mi. Bio je tako lep, i još vrlo mlad. I nije bio grub i sebičan, kao što su većinom muškarci koje ovde srećem.

— Odrastao je kao siroče, i zato je uvek nekako saosećao sa slabima i siromašnima — rekao je Roni.

Zatim je dodirnuo obod šešira rukom i polako izišao.

— Idem do šerifa — rekao je izlazeći. — Do viđenja, Lili.

Ona je čula njegove korake, dok je odlazio hodnikom, a zatim je prišla prozoru, da bi ga videla kad izađe na ulicu.

Videla je da je nekoliko trenutaka stojao na tremu, gledajući naokolo. Onda je zategao opasač, navukao jače crni šešir na glavu i uputio se u pravcu gde je bila šerifova kancelarija.

*

Na ulici je bilo puno ljudi i kola. No, Roni Kejn nije obraćao pažnju ni na šta. Žurio je prema kancelariji gradskog šerifa.

Znao je gde je.

Zatekao je šerifa u kancelariji. Upravo je ispraćao nekog postarijeg čoveka, odlično obučenog i uglađenog.

Roni se sklonio s vrata, da čovek izađe, a onda je stupio u kancelariju.

Šerif ga je upitno pogledao.

Roni se predstavio, a onda je rekao zašto je došao:

— U prošli četvrtak moj prijatelj Ted Flin, gonič stoke, došao je u ovaj grad da se malo razonodi, dok smo mi ostali pored stada, severoistočno od grada. S njim su došla još dva kauboja, ali su se vratili bez nje. On je ostao u salunu »Beli rog«, sa zabavljačicom Lili Blu. I nije se više vratio. Po onome što sam u međuvremenu saznao, on je ubijen. Naden je, navodno, mrtav nedaleko od grada.

— A kako je izgledao tvoj prijatelj? — upitao je šerif.

Roni je potanko opisao Teda Flina. I njega, i odeću koju je nosio i konja kojeg je jahao.

— Konja nismo našli — odgovorio je šerif. — Sve ostalo se podudara. Na žalost, tvoj je prijatelj, znači, ubijen. Sahranili smo ga. Na krstu mu piše samo: Ted, Lili nam je rekla

da joj je kazao da se tako zove. Pošto kod njega nismo našli nikakva dokumenta, nismo znali kako se preziva.

— Ja ću to srediti — setno je rekao Roni, a onda je upitao: — Jeste li otkrili neki trag?

Šerif je zavrteo glavom.

— Na žalost, nismo, U ovo doba godine, kad stočari s juga prolaze ovuda, oko grada ima toliko tragova, i konjskih i kolskih, da je nemoguće utvrditi koji kamo vodi. Što se ljudskih tragova tiče, jasno smo uočili samo jedan trag. U prašini su ostali otisci velikih muških čizama. Sigurno je to bio trag bandita koji je sjahao da bi ga odžepario. Možda ga je on i ubio, iz zasede. A možda ih je bilo i više. Nego, znaš li ti da li je tvoj prijatelj imao nekog ko je želeo njegovu smrt?

Roni je zavrteo glavom.

— Ne znam. On nije bio kavga-džija. Pošteno je radio svoj posao. Ne mogu da verujem da ga je neko mogao mrzeti toliko da bi ga ubio.

— Je li imao mnogo para uza se?

— Ne znam koliko je imao, ali ne verujem da je imao više od pet-šest stotina dolara. On je svoju uštedevinu držao u banci — odgovorio je Roni.

Šerif je pogledao kroz vrata, na ulicu.

Širokom ulicom jahala su dva kauboja. O nečem su pričali i glasno su se smejali.

— Oni su već veseli. Kako li će izgledati doveće! — progundao je šerif, a onda je pogledao Ronija. — I pet stotina dolara su dobar mamac za bandite, prijatelju. Da se toliko zaradi, treba dobro raditi čitavu godinu, zar ne?

Roni je klimnuo glavom, a šerif je nastavio:

— Na mrtvo telo tvog prijatelja prvi je naišao jedan kauboj s obližnjeg ranča. Dolazio je u grad, u trgovinu. Odmah me je obavestio. Izišao sam na mesto zločina, i utvrdio sam da je mladić ubijen met-

kom u leđa. Kuršum ga je pogodio ispod desne lopatice, i ostao je u grudnom košu. Po mišljenju našeg lekara, doktora Smita, došlo je do obilnog krvarenja pluća, i mladić je umro brzo. Po tragu se videlo da nije puzao kad je pao. Ležao je na leđima, a pod njim je bila krvava mrlja. Možda ga je i napadač okrenuo na leđa, da bi ga odžepario. Kad sam ga doneo u grad, pred mojom kancelarijom, dva su ga čoveka identifikovala kao mladića koji je prethodne noći bio u salunu »Beli rog«, i tako sam stigao do zabavljačice Lili. Odmah mi je priznala da je bio kod nje, u hotelskoj sobi, ali se kune da je otišao od nje zdrav i čitav. Navodno je ostao samo sat-dva. Žurio je da se vrati kod stada, koje je trebalo ujutru da produži prema Salini.

— Tačno. Bilo nas je osam — dva vlasnika stada i nas šest unajmljenih goniča. Ted i još dvojica su te večeri došli u grad, a mi smo ostali kraj stada. Ja se nisam osećao dobro, pa sam odmah legao. Gonili smo oko dve hiljade grla. Pošli smo iz okoline Amarilja, u Teksasu.

Šerif je zapalio cigaretu. Ponudio je i Ronija, ali se njemu u tom trenutku nije pušilo. A onda je šerif nastavio da govori:

— U ovo doba godine u Vičiti ima mnogo prolaznika. Svakakvih ljudi. Mnogo se pije. Oni koji se vraćaju sa severa, gde su im vlasnici stada platili za goničku uslugu, nešteditice razbacuju novac. Ne mogu nikako da shvatim te ljude. Nedeljama i mesecima gutaju prašinu, jašu po suncu i kiši, izlažu se svakojakim opasnostima, da bi zaradili koju stotinu dolara, a onda za veče ili dva sve to potroše na piće, lake žene i karte.

Prišao je ormaru u uglu kancelarije.

— Kolt su mu odneli, ali su ostavili na njemu opasač — rekao je i pružio opasač, s futrolom za kolt, Roniju,

— Prepoznaješ li ovo?

Roni je zadrhtao.

Pružio je ruku i uzeo opasač.

Odmah ga je prepoznao.

— Da, ovo je Tedov opasač — rekao je šapatom.

— Možeš ga zadržati — kazao mu je šerif.

Roni je prebacio opasač preko ramena, a onda je upitao:

— Niko nije čuo pucanj?

Šerif je zavrteo glavom.

— Od onih s kojima sam razgovarao nije niko. Možda je neko i čuo, ali u ovo doba godine se u okolini grada često puca noću, pa ljudi na to baš ne obraćaju pažnju. Dok se vraćaju iz grada, pijani kauboji često se vesele tako što pucaju.

Roni je pogledao prema vratima, spreman da izađe.

— Verovatno ćeš pokušati sam da nađeš ubicu — rekao je šerif.

Roni je klimnuo glavom.

— Imam razumevanja za to, ali ti savetujem da budeš oprezan, Kejne. Možda ti što su ubili tvog prijatelja poznaju i tebe. Nije isključeno da i tebi ne pripremaju zasedu. Ako te znaju, sigurno računaju s tim da ćeš tražati za njima.

— Znali me ili ne, ja ću ih tražiti dok ih ne nađem! — mirno, ali odlučno rekao je Roni Kejne.

— Želim ti sreće — odvratio je šerif. — Ali, biće, ipak bolje da, ako im uđeš u trag, obavestiš mene ili nekog drugog zastupnika zakona. Gornjenje zločinaca je naš posao, a ne posao goniča stoke. Zar ne?

— Ja ne želim da vam uzmem posao, šerife — rekao je na to Roni — ali ako im uđem u trag, neću gubiti vreme. Neću im dati šansu da ponovo kidnu!

Šerif je slegnuo ramenima.

— Možda je, ipak, bio samo jedan. U tom slučaju će ti biti lakše. Budi oprezan. On puca u leđa!

— Imaću to u vidu, šerife — odgovorio je Roni, i izišao na ulicu.

*

Kad je izišao od šerifa, Roni Kejne je prvo otišao do gradskog pogrebника i zatražio od njega da ga odvede do Tedovog groba, i da dopiše Tedovo prezime na drvenom krstu.

Skoro sat vremena stojao je kraj Tedovog groba, i nakon što je pogrebnik otišao, a onda se polako vratio u grad.

Platio je piće jednom postarijem čoveku u iznošenom farmerskom odelu da bi ga odveo do mesta gde je nađen Tedov leš.

Pažljivo je osmotrio okolinu, zagledao polukamenito tlo, i bacao pogled u daljinu, prema severu i jugu.

— Kamo li je otišao ubica? — pitao se.

Mogao je otići i na istok, prema Dodž Sitiju, i na jug, prema Arkanzas Sitiju, i na severoistok, prema Grejt Bendu...

— Možda je jahao za nama, na sever. Možda se sad baškari negde u Salini ili Ebilinu. Ili je odjahao u Topeku?...

Roni je bio čvrsto rešen da traži ubicu.

Nadao se da će zapaziti negde Tedovog konja — vitkog dorata. Bio je siguran da bi ga odmah prepoznao, i njega i sedlo na njemu.

Znao je dobro i kako izgledaju Tedov kolt i puška, ali bi lakše prepoznao njegov džepni sat, proizveden u Italiji, jedini poklon koji je Ted u životu dobio, od jednog putujućeg trgovca, kome je pomogao da izvuče svoj putujući dućan iz jaruge u koju je kliznuo za vreme oluje, negde na Ozark platou, u Misuriju.

Kad se ponovo vratio u grad, ostavio je konja u gradskoj štali, a sebi je uzeo sobu u hotelu »Zlatni dolar«.

Obišao je tokom večeri sve salune i restorane u gradu. Ispitivački je posmatrao ljude za šankovima i kafanskim stolovima, prisluškivao je

razgovore, ne bi li primetio ili čuo nešto što bi ga moglo navesti na pravi trag.

Uzalud. Nije otkrio ništa.

Video je mnoga gruba lica, pijane kauboje, raskalašne zabavljačice, prepredene kockare... Ali, to za njega nije bilo novo. Nagledao se takvog sveta tokom godina, jer je najviše boravio u novim naseljima na Zapadu, spavao i hranio se po usputnim kafanama

Svratio je i u salun »Beli bik«. Video je kako Lili Blu zabavlja trojicu grubih momaka, zaraslih u brade. Jednog momenta ona je skrenula pogled prema njemu i osmehnula mu se prijateljski. On joj se naklonio, a onda je prišao kartaroškom stolu. Proveo je tu nekoliko minuta, pa izašao u noć.

Vratio se u hotel umoran i neraspoložen.

Odlučio je da ujutru krene dalje.

*

Tragajući za ubicom svoga prijatelja Teda Flina, Roni je obišao desetak naselja, u širokom krugu oko Višite.

Svrtao je u gradske štale, ne bi li našao Tedovog konja, i u zalagaonice, ne bi li našao Tedovo oružje ili džepni sat.

Ništa nije našao.

Ubica kao da je u zemlju propao.

Na kraju druge sedmice traganja Roni se našao u Grejt Bendu, odakle je mislio da ode još u Hejs, novo naselje na severozapadu, na reci Smoki Hil. Tamo su hrlili mnogi novi naseljenici, ali i mnogi probisveti.

Pošto je obišao gradsku štalu i prodavnicu starog oružja, gde opet nije naišao ni na šta što je tražio, vratio se u salun »Mali raj«, gde je unajmio jednu od tri sobe koje su izdavali gostima.

Sobe su bile na spratu, i u njih se stizalo drvenim stepeništem, koje je vodilo iz sale, u kojoj je bio velik šank i desetak stolova.

U jednom uglu bio je sto za kartanje, prekriven zelenom čojom.

Pored šanka bio je mali podijum, i na njemu pijanino. Svake večeri tu je svirao i pevao jedan sredovečni čovek, onizak i mršav, poreklom iz Italije. Zvali su ga Pepi.

Vrativši se u sobu, Roni se opružio na krevetu. Stavio je ruke pod glavu i razmišljao.

Počeo je da gubi nadu da će pronaći Tedovog ubicu, i sve je češće razmišljao o tome šta da čini ubuduće, na koju stranu da krene i čime da se bavi.

Bez Teda, nije više imao želje da radi kao gonič goveda. Taj je posao vezan sa usamljenošću, lutanjem i rizikom, i uništava čoveka koji je sam, bez prijatelja s kojima bi podelio muke i brige.

Kroz otvoreni prozor začuo je najednom vesele, grube muške glasove.

Ustao je i prišao prozoru.

Video je kako tri mlada čoveka vezuju konje za gredu pred salunom. Ušli su zatim u salun. Svaki je o pojasu imao kolt, a u futrolama na sedlima imali su puške.

Ponovo se opružio na krevetu i popužio cigaretu.

A onda je rešio da siđe u salu, da nešto pojede. Nije osećao glad, ali znao je da mora jesti. Za dve nedelje, koliko je jahao po srednjem Kanzasu, tragajući za ubicom svoga prijatelja, oslabio je toliko da je morao da zakopčava kaiš na novoj rupi.

Umio se nad laborom u sobi, očesljavao, očistio odelo, pa, uzevši šešir u ruku, krenuo u salu. Usput je pritegao vratnu maramu.

Seo je za sto nedaleko od šanka, uz podijum.

Kad mu se konobar obratio, naklonivši mu se sa smeškom, poručio je šniclu i dosta povrća, a pre toga viski.

Konobar je odmah doneo viski, a što se tiče jela, obećao je da će biti spremjeno za desetak minuta.

Otpijajući polako iz čaše, Roni je šetao pogledom po sali.

Za malim stolom desno od njega, tik uz podijum, sedeo je pijanista Pepi. Jeo je neko testo s prelivom. Pred njim je bila i čaša belog vina.

Na sebi je imao belu košulju i sive pantalone. Kosa mu je bila crna, uredno začešljana i namazana nečim, tako da se sijala. Na levoj ruci imao je velik prsten, s crvenim kamenom.

Pepi je jeo polako, s uživanjem, ne skrećući pogled s tanjira.

Trojica mladih ljudi, koje je Roni video iz sobe, sedeli su za stolom kraj jednog zida, bliže vratima nego šanku. Pred svakim je bila čaša, a na sredini stola boca s viskijem. Već je bila pola prazna.

Za šankom je stojao jedan sredovečan čovek, obučen u varoško odeo. Pio je viski.

Iz kuhinje, iza šanka, čuo se kikovav smeh neke žene, a zatim grohotan smeh nekog muškarca.

Konobar je izišao iz kuhinje s tanjirirom i priborom za jelo i prišao Ronijevom stolu.

— Odmah ću vam doneti i jelo, gospodine — rekao je uslužno, i ponovo otišao u kuhinju.

Roni je taman podigao čašu s pićem, kad je jedan od trojice ljudi što su maločas došli u salun zabrundao:

— Hajde, Pepi, pojedi već to svoje testo pa nam zasviraj nešto!

Pepi je pogledao prema čoveku koji ga je požurivao. Progutao je zalogaj, pa odložio viljušku i nož, obrišao ruke o salvet i iz džepića na pantalonama izvadio sat. Pogledao je na sat, nakon što je teatralnim pokretom otvorio poklopac, i rekao:

— Moraćete pričekati još dvadeset minuta. Ja sviram u određeno vreme, a ne kad to gost hoće.

Roni je pratio pogledom Pepijevu ruku u kojoj je držao džepni sat.

A onda je naprosto skočio na noge, i u dva koraka našao se kod Pepija.

— Mogu li da vidim vaš sat? — upitao je, i odmah pružio ruku.

— Naravno, gospodine — odgovorio je Pepi.

Bilo je očigledno da je držao do vrednosti svoga sata. Dok je Roni zagledao sat, Pepi je nastavio da govori:

— Odličan¹ je, gospodine. Izrađen je u najčuvanijoj fabrici satova u Veneciji, u Italiji. Ne zato što sam ja Italijan, nego je zaista prvoklasan.

— Otkud ti ovaj sat? — oštro je upitao Roni Kejn.

Pepi se trgao od njegovog glasa.

— A što vas to interesuje, gospodine? — odgovorio je, pruživši ruku, da uzme sat iz Ronijeve ruke.

No, Roni mu nije dao sat. I dalje ga je zagledao.

— Ovo je Tedov sat! — rekao je najzad, uvereno.

— To je moj sat, gospodine. Ja sam ga pošteno kupio! — gotovo je zaječao Pepi.

— Hej, Pepi, treba li ti pomoć? — povikao je čovek što je maločas tražio od Pepija da svira.

Pepi ga je pogledao neodređeno. A onda je rekao, glasom koji je najednom postao nekako kreštav:

— Nemojte dozvoliti da mi ovaj čovek uzme sat! Ja sam sat kupio. Imam svedoke.

Pogledao je prema barmenu.

— Tačno je. Pepi je taj sat platio. Dao je pedeset dolara jednom čoveku za njega — rekao je glasno barmen, stojeći iza šanka.

— Ko je bio taj čovek? — upitao je Roni.

— Jedan prolaznik koji se ovde kockao sa Čarlijem. Tamo, za onim stolom. Čarli ovde svake večeri deli karte. Uskoro će doći, pa možeš pitati i njega — brzo je odgovorio Pepi.

Uto je prišao krupni čovek koji je pitao Pepija da li mu treba pomoć. Mogao je imati između dvadeset osam i trideset godina. Lice mu je bilo opaljeno suncem. Nekoliko dana nije se brijao.

Udario je Ronija po ramenu i pro-siktao:

— Zar nisi čuo da je čovek iskao nazad svoj sat?!

Roni je odskočio korak u stranu, i istog trenutka izvukao kolt iz futrole. Nategnuo je odmah okidač.

— Ako se ne vratiš za svoj sto i ne ostaviš me da na miru raspravim što treba s ovim čovekom, prosviraću ti metak kroz glavu! — zapretio je.

Čovek je bio iznenađen brzinom i žestinom njegove reakcije. Okrenuo se prema svojim drugarima, koji su nepomično sedeli za stolom.

— Pusti ih, Semi! Vрати se ovamo! — dobacio mu je jedan od njih.

Semi se okrenuo i pošao nazad, za sto.

Roni ga je pratio pogledom sve dok nije seo. A onda je rekao glasno, da ga svi čuju:

— Ovaj je sat pripadao mom prijatelju koji je pre tri nedelje mučki ubijen u Višiti. Ja ne želim da otmem ovaj sat, ali hoću da saznam ko ga je doneo ovamo i prodao.

U sali je nastao tajac.

Iz kuhinje su provirili jedna podebela žena i jedan crnomanjasti muškarac kukastog nosa.

— Pa, što to nisi rekao odmah!? — dobacio je čovek koji je pokušao da uzme sat od Ronija. — Ja se ne bih mešao da sam znao šta je po sredi. To je sasvim drugo! — Pogledao je Pepija. — Reci mu, Pepi, od koga si nabavio sat!

— Ne znam kako se zvao. . . Nije mi se predstavio — zamucuo je Pepi. — Nije imao više para, a hteo je još da se kocka. Tražio je sto dolara za ovaj sat. Ja sam mu ponudio pedeset. Pristao je. Meni se sat dopao zato što je poreklom iz mog starog zavičaja. Ja sam rođen pedesetak kilometara od Venecije, i kad sam bio mali, silno sam želeo da imam ovakav sat. Zato sam ga kupio. Ja. . . ja nisam znao da je taj sat otet od nekoga. Da sam to. . .

— U redu je, Pepi — prekinuo ga je Roni, pružajući mu sat. Pepi je bo-

jažljivo uzeo sat, a onda ga je brzo stavio u džep.

— Pojedi večeru, a onda ćemo pričati — rekao mu je Roni.

Pepi je odmahnuo rukom.

— Neću više jesti. Nsam baš gladan.

Konobar se javio s kuhinjskih vrata:

— Da li da vam donesem jelo, gospodine?

— Donesi — odgovorio je Roni. Kejn, i seo za sto.

Pozvao je Pepija da sedne naspram njega.

Pepi je to učinio

— Možeš li mi bar opisati tog čoveka od kojeg si kupio sat? — upitao je Roni.

— Da, mogu — odgovorio je Pepi. Najednom je živnuo, pošto mu je stranac vratio sat. — Visok je, otprilike, kao vi. Ima oko četrdeset godina. Nema dva zuba u gornjoj vilici, i to se vidi čim otvori usta. Oči su mu plave, vodnjikave. Ima duboke zaliske. Bio je obučen poluvaroški: u pantalone od džinsa i siv štofani kaput, već dosta iznošen. Na glavi je imao crn šešir, ali s manjim obodom nego što je obod vašeg šešira. — Pogledao je Ronijev šešir, koji je ležao na slobodnoj stolici. — Kad je odlazio, video sam mu konja. Bio je to lep dorat.

— U kom je pravcu odjahao? — nestrpljivo je upitao Roni.

Uto je konobar doneo jelo.

Ali, Roni je gurnuo tanjir u stranu. Sad više nije osećao glad.

Pepi je odgovorio:

— Odjahao je prema južnom izlazu iz grada. Mogao je otići i u Višitu i u Dodž Siti. Ne znam kamo je odjahao. Ali, bio je švorc. Bili mu je brzo pokupio i pedeset dolara koje je dobio od mene za sat. Mislim da. . .

Pepi je najednom začutao. Gledao je prema vratima.

I Roni je pogledao prema vratima.

Vidio je da je u salu ušao kicoški odeven i izbrijan tridesetogodišnjak.

— Zdravo svima! — veselo je rekao pridošlica.

— Zdravo, Bili! — najglasnije mu je odgovorio Pepi, i mahnulo mu rukom.

Bili je dao rukom znak barmenu, a onda je polako prišao stolu za kojim su sedeli Roni i Pepi.

Pepi je odmah počeo:

— Bili, ovoga čoveka interesuje onaj stranac što je pre tri nedelje bio ovde, i ti si ga opelješio. . .

— Ha-ha! — nasmejao se Bili. — Kolike sam ja opelješio! Kako da ga se setim?! I što je to važno?

— Ovaj čovek kaže da je sat koji je taj stranac prodao meni ukraden od njegovog prijatelja. Tog njegovog prijatelja našli su mrtvog, Bili!

— Ja sam Roni Kejn, gonič goveda — predstavio se Roni.

Po Bilijevom lice videlo se da nije impresioniran. Samo je klimnuo glavom.

— Jesi li primetio nešto karakteristično na tome čoveku, po čemu bih mogao da ga prepoznam? — upitao je Roni.

Bili je uzeo čašu pica koju mu je doneo barmen, otpio je dobar gutljaj, a onda je spustio čašu na sto i polako, kao potpuno nezainteresovan, odgovorio:

— Obično ne zagledam ljude s kojima igram. Gledam im samo u ruke, da ne smotaju koju kartu. Mislim da je taj imao grube prste, prljave ispod noktiju.

Roni je instinktivno pogledao svoje prste, i video da ispod nekih noktata ima crnog.

— Crno ispod noktiju ne znači da čovek ima i crn obraz! — rekao je oštro.

— Naravno, Kejne — odvratio je Bili. — Samo kažem šta sam zapazio. Hteo si to da čuješ, zar ne?

Roni se suzdržao da mu ne odbrusi.

Samo je klimnuo glavom.

— A dok je nastojao da Pepiju utrapi sat, za sto dolara, primetio sam da je odelo na njemu otrcano, i da

nema nekoliko zuba u gornjoj vilici. Pošto sam ga brzo »ošišao«, nisam stigao više ništa da zapazim. Otišao je čim je ostao bez para. Ne znam ništa više — zaključio je kockar, i ustao.

Uzeo je čašu i prišao šanku, da bi razgovarao s barmenom.

Roni je uzeo nekoliko zalagaja iz tanjira.

— Mogu li ja sad da odem da sviram? — obratio mu se Pepi.

Roni je klimnuo glavom.

Pepi je brzo ustao. Ali, nije otišao za pijanino, nego je i on stao kraj šanka.

Barmen mu je nasuo čašu vina.

*

Roni se iz Grejt Benda uputio u Dodž Siti. Procenio je da će bandit kojeg je tražio bar neko vreme izbegavati mesto zločina, te da je verovatnije da je odjahao na jugoistok, prema Dodž Sitiju.

Krenuo je iz Grejt Benda čim je svanulo, a u Dodž je stigao pred podne.

Grad je bio skoro pust. Svi su se bili povukli u kuće, jer je sunce jako peklo.

Sjahao je pred hotelom u centru grada, i vezao konja za gredu, koja je bila u senci velike lipe.

Za gredom su već bila dva konja, ali nijedan od njih nije bio Tedov dorat.

Roni se proteglio, otresao je prašinu sa šešira i osmotrio ulicu.

Bio je sad prvi put u Dodž Sitiju.

Ušao je u restoranski deo hotela i naručio jelo. Jutros, kad je pošao iz Grejt Benda, nije osećao glad. A putem nige nije našao mesto u kojem bi mogao da poruči jelo.

Popio je dve čaše viskija pre nego što je navalio na odličnu juneću šniclu s povrćem.

Posle je popio čašu piva i zapalio cigaru.

Priželjkivao je da što pre nađe Tedovog ubicu, ali nije više bio napet.

Izišao je posle sat vremena na ulicu i uputio se prema gradskoj štali.

Nije jahao, već je vodio konja za sobom. Hteo je da protegli noge. Uz to, štala nije bila daleko.

— Oko dvesto metara niz ulicu — rekao mu je barmen.

Kad je stigao pred štalska vrata, nakašljao se glasno, da bi dao znak štalaru.

Dva-tri trenutka kasnije iz štale se pojavio sredovečan melez, širokih ramena i kukastog nosa, neuređan, ali živih pokreta.

— Izvolite, mister! — rekao je.

— Hteo bih da smestim ovde mog konja, za dan-dva — odgovorio mu je Roni.

Štalar je prihvatio uzdu i odmah poveo konja u štalu.

Rasedlao ga je, a zatim ga je uveo u jedan od praznih boksova, četvrti od vrata, s desne strane.

— Hoćete li i pušku ostaviti ovde, mister? — upitao je zatim, podigavši sedlo.

— Ako je ovde sigurno — odgovorio je Roni.

— Ne brinite, mister. Imamo specijalnu prostoriju za sedla i oružje — odgovorio je štalar, i krenuo prema vratima u uglu štale.

Roni je iskoristio priliku da prošetati sredinom štale, između boksova u kojima su bili konji.

U petom boksu s leve strane prepoznao je Tedovog dorata. Prišao mu je i pomilovao ga po vratu.

— Poznajete li tog konja? — upitao ga je štalar, koji je u međuvremenu zatvorio vrata prostorije za sedla i oružje.

Roni se trgao. Brzo se snašao. Odgovorio je:

— Ne. Otkud bih ga poznavao?! Samo mi je pao za oko. Lep konj, zar ne?

— Da, odličan je — složio se štalar, i odmah nastavio da priča: — Ovde je već nedelju dana.

— Mora da ga gazda obilazi često. Ovakav konj zaslužuje pažnju — vešto je podstakao Roni štalara da govori dalje.

— Pa, ne brine baš mnogo o njemu. Nije bio ovde otkako ga je predao meni. Ali, ja ga timarim dobro — brzo je rekao štalar.

— Sigurno je čovek zauzet poslom u gradu — primetio je na to Roni, naizgled nezainteresovano.

— To ne znam — rekao je štalar. — Ne znam šta radi preko dana, ali sinoć sam ga video u salunu. Kartao se. I video sam da dosta pije. No, to nije moja briga...

— Naravno. A nije ni moja. Samo, konj mi se sviđa — rekao je Roni i krenuo prema centru grada.

— Taj je tip, znači, bio negde drugde pre nego što je stigao ovamo — razmišljao je.

Prvog čoveka kojeg je sreo upitao je ima li u gradu salun u kome se može kartati za novac, i gde je.

Čovek ga je oštro pogledao, a onda je promrmljao:

— Mislím da se kartaju u »Lotosovom cvetu«. Ali, nisam siguran kojim danom. Ja nisam kafanski čovek!

— Hvala na obaveštenju — rekao je Roni, nasmešivši se u sebi.

Bilo mu je jasno da čovek prezire ljude koji sede po kafanama i kartaju se.

Koraćao je polako trotoarom, senovitom stranom ulice.

Prošao je pored trgovine mešovitim robom, a zatim pored banke.

Primetio je da su za gredom pred hotelom sad četiri konja; i jedna dvokolica bila je tu.

Na prvoj raskrsnici pogledao je desno, i ugledao veliku tablu sa natpisom »Lotosov cvet«. Tabla je bila postavljena tako da se jasno vidi s ugla, od koga je bila udaljena pedesetak metara.

Roni je zastao trenutak, a onda je, nastojeći da ne promeni način ni tempo hoda, skrenuo u ulicu, i uputio se prema salunu.

Za gredom pred salunom nije bilo nijednog konja.

Na maloj terasi ispred saluna, koja je bila u hladu, bila su tri stola.

Ali, samo su za jednim sedela dva čoveka. Bili su obučeni varoški.

— To su verovatno neki službenici, koji su izašli na piće pred ručak — pomislio je Roni.

Ležerno je prišao vratima na preklapanje i zavirio u salun.

U sali je bio samo jedan gost. Stajao je za šankom, držao čašu s viskijem u ruci i pričao s barmenom, koji je brisao čašu.

Roni je ušao polako u salu i prišao šanku.

Uzeo je čašu piva, a onda je, pijući polako, osmotrio salu. Bila je pristojno uređena, čista i svetla.

Zapazio je u uglu sto za kartanje.

Barmen je uhvatio njegov pogled, pa ga je upitao:

— Jeste li, možda, zainteresovani za kartanje?

Roni je klimnuo glavom.

— Onda izvolite doći doveče — osmehnuo se barmen. — Svake večeri ovde ima ljudi raspoloženih da se kartaju. Samo, znate, ovde ne svraćaju oni što imaju tek koji dolar u džepu.

Roni se nasmešio, krajem usana.

— Shvatam — rekao je, a onda je platio pivo i izišao na terasu.

Pitao se gde li je čovek kojeg je tražio. Bio je uveren da je on kockar, i to strastan, i da je Teda, najverovatnije, ubio da bi došao do para.

— Ali, otkud je znao da Ted ima uza se para? Ted mu, sigurno, nije pokazivao svoj novčanik. Nikad se Ted nije razmetao parama... Ni ja ne znam koliko je para on imao... Pošto je bandit napustio Grejt Bend bez centa, sigurno je opet negde opljačkao nekoga, kad sad ima para za kartanje...

Iz razmišljanja ga je trgao glas jednog od ljudi koji su sedeli za stolom na terasi:

— Pogledaj »Krezubog«! Sad je pravi gospodin! Sinoć ga je karta išla. Kažu da je dobio blizu hiljadu dolara!

Roni je pogledao u pravcu u kojem su gledali gosti što su sedeli na terasi.

Na drugoj strani ulice video je krupnog, ali malo pogrbljenog čoveka, u sivim pantalonama, beloj košulji i crnom prsluku, sa novim, crnim »stetsonom« na glavi.

Čovek je koračao polako.

— Može se dogoditi da za dva-tri dana opet bude švorc — prokomentarisao je drugi čovek.

Roni je zapalio cigaretu i povukao brzo nekoliko dimova. Ispod oka je gledao čoveka na drugoj strani ulice, koji je išao prema glavnoj ulici.

Kad je bio naspram ulaza u salun, taj je čovek pogledao prema salunu. Roni se trgao. Učinilo mu se da je tog čoveka već negde video.

Primetio je da se on nasmešio.

Okrenuo se, i video da je barmen u međuvremenu došao do vrata, i da se sad klanja čoveku koji je išao drugom stranom ulice.

Krenuo je i on polako, takođe prema glavnoj ulici.

— Moram ga naterati da otvori usta — govorio je sebi. — Pošto ga je onaj čovek nazvao »Krezubi«, mogao bi biti hulja koju ja tražim!

Stigao je do ugla pre nego čovek koji je išao drugom stranom ulice.

Zastao je na uglu, i tobože nezainteresovano posmatrao ulicu.

Glavnom ulicom išla su sad dvojica teretna kola, jedna za drugima. Za njima se dizalo malo prašine.

Roni je primetio da je čovek koji ga je interesovao skrenuo, ne zastavši na uglu, levo.

— Hoće li u hotel ili u štalu?

Posle pedesetak metara čovek je prešao na drugu stranu ulice. Nije ubrzao korak, da bi se brže sklonio sa sunca.

Sad je bilo jasno da ide u hotel.

Ušao je u restoran, ne zastavši ni za trenutak na tremu.

Odmah za njim ušla su dva mlada čoveka.

Roni je pomislio kako sad u restoranu mora biti više ljudi, jer je vreme ručka.

Prešao je polako na drugu stranu ulice. Stajao je nekoliko trenutaka

pred izlogom prodavnice mešovite robe, a onda je krenuo prema hotelu.

— Gde li sam ga video? — uporno se pitao.

Nije mogao da se seti.

Ušao je u restoran.

Odmah je zapazio čoveka kojeg je pratio. Stajao je pored šanka, s jednim grubim momkom u pantalonama i jakni od jelenje kože, i držao u ruci čašu s viskijem. Grubi momak držao je u ruci čašu s pivom.

U sa' je bilo desetak gostiju, za stolovima. Većina ih je jela.

I Roni se uputio prema šanku. Stao je za jedan kraj šanka. Kad ga je barmen upitno pogledao, rekao je:

— Viski.

Primetio je kako ga je čovek kojeg je pratio pogledao. Nešto je pri tom govorio grubom mladiću koji je bio s njim.

Roni je jasno video da on nema dva zuba u gornjoj vilici.

Svi su mu se mišići najednom zaglegli. Poželo je da odmah zgrabi tog tipa za gušu i da ga natera da prizna zločin. Ali, suzdržao se. Samo ga je povremeno pogledao, kružeći pogledom po celoj sali, da to izgleda što manje namerno.

Ali, kartaroš je opet pogledao nje-ga, i to ispitivački.

Roniju je najednom sinulo: kartaroš je veoma ličio na čoveka s kojim se prošle jeseni, u Salini, u salunu pored utovarne rampe, posvađao Ted Flin. Samo što je onaj imao brkove.

— Isti stas, malo pogrbljena leđa... Iste oči, vodnjikavoplave, i isti, lukavi pogled. Samo što je ovaj bez brkova — razmišljao je Roni.

Prisetio se da mu je Pepi rekao da je čovek od kojeg je kupio sat imao duboke zaliske i plave oči, vodnjikave.

Ovaj je čovek takode imao duboke zaliske. To se jasno videlo, pošto je šesir zabacio na teme kad je ušao u restoran.

Roni se prisetio sukoba u salunu u Salini.

Taman što je otišao gazda za kojeg su gonili goveda isplatio njega i Teda, u salunu, i ostavio ih same, prišao je njihovom stolu visok, malo pogrbljen čovek, u zapuštenoj odeći i umornog izgleda, i obratio im se:

— Znam kako biste mogli te pare brzo da udvostručite, Teksašani.

— Ne zanima nas to! — odbrusio mu je Ted.

— Zašto?! Zar je lakše ići za smrdljivim kravama od Teksasa do-vde i gutati prašinu nego ovde obrnuti novac za jedno veče? — nava-ljivao je nepozvani.

— Ti misliš na kocku? — upitao ga je Ted.

Nezvani je klimnuo glavom, i povukao je stolicu. Nameravao je da sedne za njihov sto, iako ga niko nije ponudio.

— Pronicljiv si Teksašanine, mada ne izgledaš tako — nacerio se nezvanac. A onda je dodao: — Vi goniči stoke obično ste glupi. Uostalom, kako i da budete pametni, kad neprekidno gledate kravama u rep!

Taman kad je hteo da sedne, Ted mu je, vrhom čizme, izmaknuo stolicu.

Nezvanac je pao na pod.

Neki iz okoline su se na to nasmejali.

Nezvanac se polako podigao i zamahnulo je pesnicom prema Tedu. No, Ted se na vreme pomerio u stranu. A onda je skočio sa stolice i svom snagom tresnuo u lice nasrtljivaca.

Nasrtljivac je pao preko stolice koja je ležala na zemlji.

Roni je uhvatio Teda za ruku i povukao ga od stola i nasrtljivca.

— Pusti ga sad. Idemo — rekao mu je.

Ostavio je barmenu pet dolara na stolu, za piće i slomljenu stolicu, i povukao Teda prema vratima.

Grupa goniča stoke koji su sedeli za stolom kraj vrata burno je pozdravila Teda.

Dok se Roni prisećao događaja u Salini prošle godine, čovek kojega je pratio šapnuo je nešto mladiću koji je stajao pored njega, a zatim se okrenuo i pošao prema izlaznim vratima.

— Da platim! — obratio se Roni barmenu.

Mašio se novčanika.

Ispod oka je gledao za čovekom koji ga je interesovao.

— Ne žuri, stranče! — začuo je najednom piskav glas.

Mladić koji je do maločas stajao sa kartarošom prišao mu je smeškajući se i nastavio da govori:

— Baš sam hteo da te upitam nešto. Da li si?...

— Nemaš sad vremena. Javi mi se kasnije! — prekinuo ga je Roni, pružajući pola dolara barmenu.

A onda je hteo da krene prema vratima.

Na njegovo iznenađenje, grubi mladić se isprsis ispred njega i uhvatilo ga za rever.

— Nećeš nikud dok mi ne odgovoriš na jedno pitanje! — prosiktao je.

Glas mu je bio neobično piskav za mišićavo, snažno telo.

Roni je odmah shvatio da je kartaroš nagovorio nabusitog momka da ga zadrži dok se on ne udalji.

— Znači, i on je mene prepoznao, i hoće da pobegne — zaključio je Roni.

Uhvatio je oko zgloba mladićeve ruku, kojom ga je ovaj držao za rever, i snažno je uvrnuo.

Mladić se presavio od bola. Glava mu se našla kraj Ronijevog kolena. Roni ga je kolenom udario u bradu, i pustio ga.

Napadač je pao na pod, pored šanka.

U sali se začuo žagor.

— Smirite se, ljudi! — zavapio je barmen. — Idite na ulicu ako hoćete da se tućete!

— Video si da me je napao bez ikakvog razloga — odgovorio mu je

Roni, i svi u sali su mogli to da čuju. — Meni niko neće naređivati kad ću izići iz restorana, niti me može prisiliti da razgovaram s njim ako ja to neću!

Dok je to govorio, primetio je da je mladić kojeg je udario primakao ruku svom koltu.

Udario ga je vrhom čizme u tu ruku.

Kolt je ispao iz omlitavele ruke.

Roni je požurio iz sale na ulicu.

Video je kako kartaroš žuri ulicom, prema gradskoj štali.

— Čekaj! — viknuo je za njim.

Kartaroš se pravio da nije čuo naredbu. Nastavio je da se udaljava.

— Stanl, ili ću pucati! — viknuo je Roni.

Kartaroš se okrenuo. Video je kolt u Ronijevoj ruci, i stao je. Roni je krenuo prema njemu. Kolt je vratio u futrolu.

— Šta hoćeš od mene? — upitao ga je »Krezubi«.

— Odmah ću ti reći — odvratio mu je Roni, približavajući mu se.

Iz restorana je izišlo nekoliko ljudi. Stojali su na trotoaru, očekujući da vide šta će se desiti.

Još nekoliko ljudi, prolaznika, zadržalo je.

— Je li onaj dorat u gradskoj štali tvoj? — upitao je Roni.

»Krezubi« ga je najpre pogledao s čuđenjem, a onda se nasmešio.

— Znači, tebe zanima moj konj?

— Da — kratko je odgovorio Roni.

— Pa, za prodaju je — nastavio je »Krezubi«.

Sad je on krenuo prema Roniju.

Roni ga je netremice gledao. Bilo mu je jasno da on blefira.

— A od koga si ga ti kupio? — upitao je.

»Krezubi« se primetno trgao.

A onda se usiljeno nasmešio, odmahnuo rukom i odgovorio:

— Od jednog stočnog trgovca u Hejsu. Nisam ga ni pitao kako se zove. Interesovao me je konj, a ne trgovac.

— Taj je konj pripadao mome drugu Tedu Flintu — rekao je Roni.

— A Ted je ubijen, mučki, s leđa, u Višiti.

Začuo se žagor među ljudima koji su bili na ulici.

— Ja ne znam kome je on pripadao pre nego što sam ga ja kupio — odgovorio je kartaroš, osvrćući se oko sebe.

Bilo je očigledno da motri kuda bi mogao da pobegne.

— Ti si se potukao sa Tedom prošle godine u Salini — dobacio mu je Roni.

Kartaroš se ponovo osvrnuo naokolo.

— Zovite brzo šerifa! — viknuo je neko s druge strane ulice.

»Krezubi« je pogledao u tom pravcu.

— Prodao si Tedov sat muzičaru u Grejt Bendu! — dobacio mu je Roni. — Otkud ti njegov sat, ako ga nisi napao?

Koraknuo je prema njemu, jer više nije mogao da savlada srdžbu koja ga je ispunjavala.

Bandit se trgao. Povukao se korak nazad i zavukao ruku pod prsluk.

— Pazi leđa! — viknuo je tog momenta neko s druge strane ulice.

Roni je odmah razumeo da mu preti opasnost s leđa. Bacio se u stranu, i istovremeno izvukao kolt iz futrole.

Prolomio se pucanj.

Ležeći na boku, s koltom u ruci, Roni je video kako se »Krezubi« uhvatio za grudi. Iz ruke mu je ispao mali, dvocevni »derindžer«. A onda je pao na zemlju.

Metak namenjen Roniju pogodio je krezubog kartaroša i bandita.

Ljudi koji su bili na ulici sklonili su se hitro u kapije ili su se pribili uz zidove kuća.

Roni je pogledao prema restoranu, i video kako ulicom trči onaj mladić koji je pokušao da ga zadrži u sali.

Podigao je polako ruku s koltom i nanišanio.

Povukao je okidač.

Mladić je pokleknuo, ali je načinio još nekoliko koraka, a onda je pao.

Pri padu je ispustio kolt, koji je odleteo nekoliko metara dalje od njega.

Nije pokušavao da se dočepa kolta.

Okrenuo se na zemlji i uhvatio se za butinu.

Krvario je obilato.

Roni mu je polako prilazio, držeći kolt u ruci.

— Nisi hteo da se opametiš — rekao mu je kad mu je prišao.

— Bil Vajz je bio prijatelj mog oca — prostenjao je ranjeni mladić.

— A ko je bio tvoj otac? — odvratio je Roni pitanjem.

Mladić je oborio pogled.

— No, reci! — zapovedio mu je Roni, podigavši kolt prema njemu.

Ranjeni mladić je podigao ruku, kao da je hteo da zaštiti glavu.

— Moj otac je bio Džo Džonson.

— Džodžo!

Mladić je klimnuo glavom.

— Profesionalni revolveraš, koji je na kraju omastio konopac! — dobacio mu je Roni.

Mladić je pokunjio glavu.

— Zato ti tako lako potežeš kolt. Na oca si, znači! — rekao mu je Roni, gledajući ga oštro.

Prisetio se poternica koje je pre nekoliko godina video u Vajomingu. Džo Džonson, zvani Džodžo, imao je na duši nekoliko ljudskih života, i bio je ucenjen. Pričalo se da ga je izdala jedna od njegovih ljubavnica.

Uzeo je mladićev kolt sa zemlje.

— Gde je šerifov ured? — upitao je čoveka koji mu je bio najbliži.

Čovek je pokazao niz ulicu.

— Druga kuća od ugla, s leve strane.

— Ja idem do šerifa, da mu objasnim šta je bilo posredi, a neka neko od vas ode po doktora, da ovaj nevaljalac ne iskrvari pre nego što ga sudija ispita o grehovima. S obzirom na to od koga potiče i sa kim se

družio, sigurno će imati šta da ispriča — rekao je Roni Kejn, i polako, sredinom ulice, krenuo prema šerifovom uredu.

*

Sutradan, po nalogu gradskog šerifa, iz Višite je doveden u Dodž Siti

barmen iz saluna »Beli bik«. On je prepoznao ubijenog kockara:

— Ovaj je čovek dolazio nekoliko večeri u naš salun. Bio je i one večeri kad se dogodilo ubistvo, kad je ubijen mladi gonič goveda.

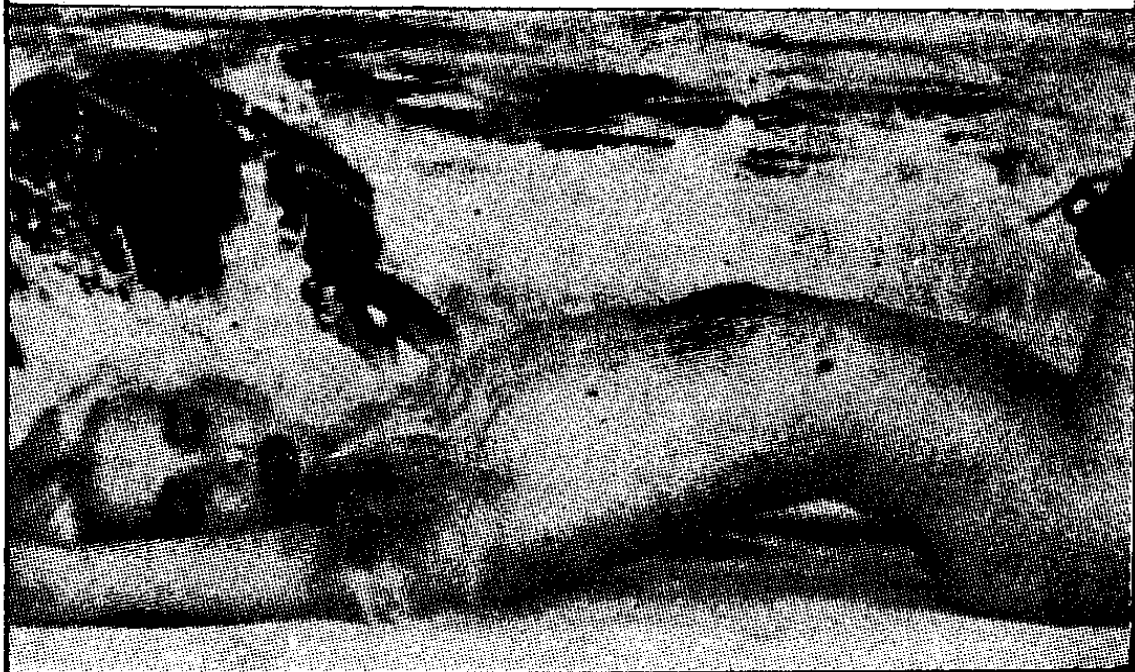
USKORO

**na svim
kioscima
nova revija**

SEKSPRES

NAJNOVIJI FANTASTIČNI STRIP

NA SVIM KIOSCIMA

SPECIJALNO IZDANJE »ZLATNE SERIJE«

DILAN DOG

DILAN DOG
detektiv koji
se ne plaši
strave i užasa

DILAN DOG
u događajima
na granici
sna i jave

DILAN DOG
rešava slučajeve
koji prevazilaze
i najbujniju
maštu

DILAN DOG se hvata ukoštac sa silama mistike i zla

DILAN DOG NA SVIM KIOSCIMA

U SLEDEĆEM BROJU

R. Resing

TAJANSTVENI JAHAC^V

Da li je Henk Lorn video smrtonosnu klopku u koju je vodio svoje ljude? Bes i očajanje omutili su mu vid, tako da nije video cevi uperene u svoje ljude. Iza njih, stajali su doseljenici, tako da je Lorn bio opkoljen sa više strana. A onda je nekontrolisano reagovao...

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORIMO!